

СВЕТОВНАТА КОНСПИРАЦИЯ

**ТОВА, КОЕТО ИСТОРИЦИТЕ
НЕ ВИ КАЗВАТ**

от

Никола М. Николов

Никола Маринов Николов е роден на 30 юли 1920 г. в гр. Видин. Завършва Френския колеж в гр. София. През 1944 г. участва в първата фаза на войната като артилерийски офицер и е награден с два ордена за храброст. Веднага след завръщането си от фройта, през 1945 г. бива репресиран в Станке Димитрово, Радомир, Дирекция на милицията и военния затвор в София. През 1945 г. записва медицина към Софийския университет като след 4 годишно следване е принуден да напусне.

Задържан по политически причини във Видинския, Врачанския и Плевенския затвор, където среща известните български политици Димитър Гичев, Виргил Димов и Петър Дертлиев. Преминава и през лагера „Богданов дол“, след това е изселен в с. Йордан Йовково, Толбухинско, където цялото му семейство също е изселено.

От 1969 г. се установява на постоянно местожителство в САЩ, където завършва Портландския Щатски университет със специалности „Централни Европейски науки“ и „Изкуство“. Следва успешно университетските курсове на много известния професор Франк Мънк, преподавател в Сидней (Австралия), Флорида и Портландския щатски университет.

Настоящата книга Н. М. Николов издава през януари 1990 г. на английски език в САЩ под № 90-91468 на библиотеката на Конгреса на САЩ. Отзивите за книгата в САЩ, Канада и Нова Зеландия са прекрасни. В момента се превежда на френски, чехски, унгарски, сърбохърватски и гръцки.

Посвещавам:

На моето семейство, което морално подкрепи изгнанието ми.

На изстрадалата ми родина, както и на всички потиснати в света.

На САЩ, които ми дадоха свободата.

На американските хора, които ме приеха като техен равен.

МЪДРОСТИ

Малко са тези, които отглеждат цветя, много са тези, които желаят да ги откъснат, когато започнат да цъфтят.

Хората говорят различни езици, докато техните сърца и чувства са едни и същи.

Силата на един владетел е създадена от неговия народ; нито един владетел не може да се издигне по-високо от своя народ.

В живота съществуват много игри, където комарджията — макар и сигурен, че няма никакви шансове — продължава да играе.

Истината е съвършена, тя няма две лица (страни).

Металите се прочистват с киселини и огън; човекът — чрез приключения и изпитания.

Половината от това, което пиша, е може би безсмислено за вас, но аз го казвам, за да може другата половина да стигне до вас.

Да повярваш на banker, че ти отпуска заем, за да ти помогне, е все едно да повярваш на зимата, че очаква с радост пролетта.

Голям певец е този, който може да изрази нашето мълчание. Как той би пял с пълна уста? Как той би вдигнал за благословия ръката си пълна със злато.

Вие не можете да изядете повече отколкото апетитът ви позволява. Другата половина от хляба принадлежи на друг.

Пътят до истината е най-късият, въпреки че изглежда дълъг. Необходимо е много време, за да се открие, но много по-малко, за да се измени.

З една гора всяко дърво е властелин над почвата, в която стои. В една свободна държава всеки човек е господар в своя собствен дом.

Една страна се хвали с добрите си пътища; друга — с добрите си закони; трета — с добрите си хора. Една добра държава притежава и трите.

Ако всички хора в света възприемат една и съща идеология, тази идеология неминуемо ще изчезне, защото няма да има за какво да се противоречи, хората ще станат безразлични.

Този, който създава един пост, е по-велик от този, който го заема. Следователно поданиците на една държава са по-важни, отколкото техния владетел, защото именно те са го създали.

Някои нации се наричат цивилизовани, защото са въоръжени и способни да произвеждат повече оръжия; други — защото са невъоръжени и безопасни.

В едно управление, наложено от политиката, винаги ще бъде слуга на политиците.

Печална действителност: докато днес много внимателно и нежно ти се помага да се качиш на седлото, утре седлото се поставя на твоите рамене.

Фирдаузи

Парите са средство за живот, който не трябва да бъде средство за пари. Щастлив е този, който ги печели и им се наслаждава, нещастен е този, който брой всеки грош.

Сади

Също като инструментите всички хора не са настроени еднакво; но както в един оркестър, те могат да се настроят със другите.

Авторът

Някои цитати са взети от:

1. „Спрете войната" от Ален Джеймс
2. „Бисери на мъдростта" от Георг Ламза
3. „Пролет на персийски мъдрости" от Хердер и Хердер, Нью Йорк

ВЪВЕДЕНИЕ

*Лесно е да се живее на този голям остров
— земята, но водата, която го
обгражда, вилнее и кипи.*

анонимен автор

— Някои виждат живота в розово

Жорж Санд

— Други в черно

Балзак.

— Други пък такъв, какъвто е в действи
телност (авторът)

Най-желаното нещо е щастието. Всеки се стреми към него и го търси в най-различните му форми. След като то е най-ценното и най-търсеното нещо, защо има толкова нещастни хора по земята?

Почти всички говорят за мир и искрено го желаят. Защо тогава държавите се бият и човек за човека е звяр? Каква е тази голяма сила, която ни принуждава да се стремим към нещо, което ни е противно и действа срещу нашите интереси? Не е ли това някаква невидима сила, която контролира целия свят?

На какво се дължат всички тези нечувани и невиждани жестокости и средства за масово унищожение на човечеството, като отровни газове, напалм, атомни бомби и други? Не е ли това пак дело на тази невидима и добре замаскирана сила, която дори и самата Библия предсказва.

Въпросът кой управлява света, в който живеем, ме е интересувал още от юношеските ми години. Много ми беше необходимо да се добера до истината. Истината е като звездите, които се появяват само в непроницаемата нощ. Тя както всички красиви неща в света — не разкрива своите желания освен на този, който пръв почувствува въздействието на лъжата.

Прочетох много материали от най-различни източници. Срещнах много трудности, докато пресея истината от

големия баласт литература. Установих, че 99% от наличната литература се контролира и пише от много добре замаскирана задкулисна сила.

Повечето от историческите данни са изопачени и не отговарят на оределението за историята: — „ИСТИНСКО, ВЯРНО И ТОЧНО ЗНАНИЕ НА МИНАЛОТО". Всяка нация пише историята си и я украсява по най-различни начини с единственото намерение да се представи по-добре пред света. Великият френски поет и държавник Ламартин във вестника си „Съветник на народа" от 1849 г. настоява историята да се напише отново, този път съвсем съзнателно¹.

Целта ми е да обобщя и обясня повечето от въпросите, които пряко или косвено засягат човека и обществото. Желанието ми е да помогна с малко повече сведения на това общество, в което и аз живея, за да се запази то и евентуално да се освободи от своите неприятели.

Много се спекулира с думите СВОБОДА, РАВЕНСТВО и БРАТСТВО, които досега никъде не са били приложени в истинския им смисъл. Войни, войни, войни откакто свят светува и никой не може да обясни истинските им причини, поради което учените ги поставят в графата на „необяснените неща". Всъщност и вие ще се убедите, че войните, които не са нещо повече от легализирано масово убийство, са преднамерени и организирани от специална група хора.

Капиталът, възглавен от фамилиите Ротшилд и Рокфелер, управлява света. Короновани глави, президенти и управници са били и понастоящем са тяхни верни слуга. Те образуват така нареченото „Световно управление" (Невидимата ръка). То няма да позволи установяване на мир в света, който е против интересите им. Каква е структурата на „Световното управление", какво представлява то и защо пречи на световния мир ще прочетете в следващите глави на тази книга.

Първата световна война донесе на тези фамилии 100 милиарда долара, богатствата на царската фамилия Романов, вложени във тяхните банки им донесе 50 милиарда. А непосредствено след Първата световна война вече беше запланивана Втората. Много предвидливи общественици като Клемансо и Моргантау предвиждаха европейската катастрофа. Същите тези сили, които плануваха Втората световна война, изработиха и плана за Гражданската война в САЩ. Едва започнала в 1861 г., британски, френски, испански, белгийски и австрийски войски бяха вече в Мексико, изпратени от същите тези тайни сили готови да се възползват от Гражданската война.

Много хора не разбират какво става. Но все пак някои по-прозорливи констатираха, че са станали жертва на една от най-отвратителните игри, незапомнени досега в историята.

Войните и стълкновенията са съществували вечно, още от момента на създаването на света. Но те са били нещо като временно прекъсване на продължителния процес за човешкото съществуване, за обединение и по-добър живот.

От първобитния човек до днес човешката история е едно общо приключение на милиони хора. В неговата основа винаги е стоял въпросът за препитаването: лов, опитомяване на животни, обработване на земята, обмяна на метали и накрая това, което правим днес. Друг важен момент от човешкото развитие е разработването на средства за комуникация: говорим език, азбука, четиво и писменост. Развиват се философията, религията, поезията, музиката, изкуството. Селата прерастват в градове. Оформят се държавни структури. Империи съдействат цивилизациите на различните народи да се свържат и животът на завоевателите, както и на завоюваните, коренно се променя. Всички раси — бели, жълти и черни, всички хора млади и стари, живеещи под различни форми на управление допринасят за този стадий на човешкото развитие, в който сме днес.

От векове насам всяка държава и цивилизация, стремейки се да разреши човешките проблеми, все повече и повече обогатява човешкия живот. Всички тези завоевания на човека са в голяма опасност в последните едно-две столетия, тъй като се узурпират и използват само от малцина за техни лични облаги.

Любовта към парите е основата на всяко зло.

Историята ни доказва, че държави и нации могат да се покорят по много начини. Най-обикновеният начин за покоряване е чрез война. Той обаче по много съображения не е за предпочитане, защото коства много средства на победителя да поддържа и контролира победената страна не само икономически, но и политически, а победените са постоянни неприятели.

Друг начин за покоряване е религията, когато хората са убедени, че трябва да дават на църквата част от своите доходи „като подчинение на Бога“.

Третият, най-съществен метод, е икономическото заробване, което се постига чрез психологически, икономически натиск, интелектуално осакатяване и много други на вид безобидни средства. Този е най-финият и на пръв поглед най-безболезненият начин. Цели държави и народи са икономически покорени и плащат данъци, без да разберат или без да виждат някаква видима сила, така че жертвата дори не усеща, че е поробена. Те си плащат данъците и таксите под съвсем законна форма и с желание и съзнание, че това е за тяхното добро, както и за благополучието на близките им. Техните поробители стават техни благотворители и покровители. Покорените не виждат никакви окупационни сили, които да ги потискат. Имат правото на свободно изказване, както и да избират своите управници, без да разберат, че тяхното общество се използва, за да прехвърли имуществото им по един узаконен начин на техния поробител.

Всички имена на хора и организации са истински. През цялото време, докато събирах материали за тази книга,

търсех само истината, по всяко време и докрая. Цял свят страда от това, че истината се крие. Последниците — физически, умствени, финансови и безброй още, са катастрофални за човечеството. Днешната цивилизация е в критично състояние — истината се крие от хората. Кризите съвсем не настъпват естествено. Те се предизвикват. Нещо, някаква сила ги провокира и поддържа. Като говорим за истината, трябва да признаем, че повечето от хората през своя живот я погазват и не я познават.

В света съществуват безброй противоречиви идеологии и различни религии без никакъв смисъл и цел. За обикновения човек е почти невъзможно да разбере, асимилира и прецени коя от тези идеологии е в интерес на човека и коя — против. Поговорката казва: „Както златото, истината е рядкост и много ценно притежание“.

Световните събития доказват с положителност, че не се изисква голям морал за политическите лица и управници. Достойнството и самоуважението не съществуват повече.

Целта на моя дългогодишен труд е не само да осветля обикновения честен човек, но и да дам една ясна представа за тези, които дърпат конците и тези, които управляват света. За техните непочтени машинации се научава все повече и повече.

Проучих много материали, постарях се да разбера по-голяма част от различните идеологии и философии, проповядвани от различните индивиди. Изучих характеристиките и личния живот на много известни личности, запечатали имената си в историята с добро или зло. Освен историческите данни, които давам, на някои места излагам и личното си становище по отношение на дадени събития.

Зная, че политиците, които боравят със световните въпроси, са премного заети и не са в състояние като мек да отделят пет-шест години от живота си, за да изучат света, земята, човека, повечето от идеологиите, въздигането на велики хора и тяхното падение, както и разните видове учения, на които човечеството плаща скъп данък.

Постарах се да резюмирам най-важното, от което само за няколко дни всеки може да придобие ясна представа какви сили са действали през вековете, действат и до ден днешен.

При наличните средства за унищожение хората от цял свят, независимо от раса и цвят, трябва да се обединят съвсем честно, за да спасят съществуването си, което е поставено на карта, и то не от болшинството, а само от една шепа хора с твърде лични амбиции. Парите имат само разменна цел в живота на човека и в никакъв случай не трябва да се използват като сила и средство за управлението на света.

Аз съм дълбоко убеден, че двете доминиращи сили в света САЩ и Съветският съюз съзнават, че единственото правилно решение е да бъдат в добри отношения и съвсем искрено го желаят. Управниците на тези страни също мечтаят за такова споразумение, което да наложи общо разоръжаване. Коя е тогава причината, която създава недоверието между тези две велики страни? Отговорът е: една трета, невидима и всемогъща сила, която печата парите в света и предизвиква световното недоверие. Мегакапиталистите са зад кулисите и моето обръщение е към тях.

В 1878 г. Емил Зола има смелостта открито да обвини всевластния генерал Естерхази и корумпирания му антураж. Разтърси цяла Франция и не само спаси честта на капитан Драйфус, но и поизчисти френското управление от корумпирани елементи.

Далеч съм от мисълта да се сравнявам с великия писател и хуманист Зола. Но мисля, че и аз — обикновеният човек, имам правото да обвиня цялата тази задкулисна игра на мегабанките и капитала.

През 1880 г. Дизраели потвърждава, че човечеството се контролира от тайни организации, чиято главна цел е да отхвърлят всякакви конституционни управления, да отнемат земята от собствениците им, да унищожат бедната и средната класа хора, както и религията ². Революциите не

са въставане или бунт на бедния, а конспиративен заговор на „богатия“ със седалище Ню Йорк; една всемогъща капиталистическа сила, която от името на „бедния“ и „онеправдания“ управлява света. Тя доминира и направлява както социализма, така и комунизма в света. Така например всяко решение, което американската комунистическа партия е взимала, обезателно е трябвало да бъде потвърдено от едно лице на име Артур Голдшмид. Той е не само богат американец, но и член на комунистическата партия. Ако той потвърди решенията на американската комунистическа партия, те винаги са се възприемали от Москва и обратното, ако той не ги одобри, и от Москва не пристига съгласие.

Ако хората знаят какво се крие зад кулисите, те ще се осъзнаят и ще потърсят сметка от тези господа, които всичко правят „от името на човека и за човека“.

Избрах Френската революция от 1789 г. и Съветската революция от 1917 г., тъй като са най-ясните изразители на това подмолно движение — главен обект на настоящата книга. Тези две революции много ясно и очебиешо уличават главните виновници за всички човешки неудачи по света като инфлации, финансови депресии, въстания, революции и войни.

ПЪРВА ГЛАВА

БАНКИ И БАНКЕРИ

*Знаете ли какво никога не може да бъде
задоволено?*

*— Омото на алчността — всичките световни
богатства не могат да запълнят неговите
желания.*

Персийска мъдрост

Банковата система слага началото си във Вавилон преди около 3000 г.³ Причината за откриването ѝ е златото. Тъй като за притежателите на злато е било неудобно да носят със себе си тежкия метал, те го оставяли на съхранение у някой свой приятел, на когото се доверявали. Той от своя страна им дава къс от пергамент или кожа със своя подпис или печат. По-късно всеки, който представи тази разписка на пазача, може да получи златото. С течение на времето тази система става по-популярна. Специални и все по-квалифицирани хора стават пазачи на златото и те започват да съхраняват съкровищата на повечето богаташи. В търговските си сделки притежателите на злато по-късно започват да обменят по между си тези разписки, така че не става необходимо златото да се изтегли от пазача. Става само прехвърляне и смяна на собственика. По този начин у пазача се натрупват злато и скъпоценности. Въпреки че скъпоценният метал не им принадлежи, пазачите започват да го дават назаем на други търговци, които им изплащат някакъв процент за използването му. По-късно тези пазачи на скъпоценности стават известни под името лихвари.

През средните векове лихварството е забранено. Малко по-късно, по време на кръстоносните походи неимоверно много нарасналата търговия в Европа довежда до създаването на първата международна банка.

Към средата на 15-то столетие Косимо де Медичи образува една интернационална банка със седалище Флоренция. Това е може би първата по-усъвършенствана банка за онова време с разклонения в други италиански градове, както в Авиньон и Лондон. В Римския отдел банката съхранява сметките и авоарите на папата. Лихвата, която банката получавала, е била 10%⁴.

През 16-то столетие от Южна Америка в Испания се внасят огромни количества злато, което дава идеята и възможността за кредитиране. През това столетие се образуват и първите модерни банки, някои от които съществуват и до ден днешен: Банко ди Санто Спирито в Рим, Монте де Пиета в Неапол и Банко ди Палермо в Сицилия.

Тези банки, финансирали международната търговия, трупат неимоверни печалби от лихвите и най-вече от валутната разлика. Най-важната фаза в развитието на банките настъпва в момента, когато те започват да си служат с чужди пари и когато използват влоговете и спестяванията на хората. Те заплащат някакво минимално възнаграждение на вносителите, а предоставят същите пари на други хора, предприятия и държави с много по-висока лихва. Използват се най-различни трикове, които засягат имената на банките. Някои са наречени „Национални банки“ за по-голяма убедителност и стабилност. Първата такава банка през 1674 г. взема името Шведска национална банка. Тя е последвана от Английската национална банка през 1694 г., когато една група търговци се споразумяват да дадат 1200 милиона лири назаем на крал Вилхелм III с 8% лихва. Но освен това те получават монополното право да печатат банкноти и да приемат депозити⁵.

Към средата на 18-то столетие Ротшилд налага една наистина много по-модерна и усъвършенствана банкова система.⁶ Той изпраща своите петима синове във финансовите столици на Европа: Париж, Виена, Неапол, Франкфурт и Лондон.

Ротшилд създава и най-бързата комуникационна система чрез гълъби, куриери и свои агенти.

Един от най-съществените фактори за успеха на Ротшилд е неговото извънредно голямо политическо и стопанско разузнаване. Той пръв научава за победата при Ватерлоо, което му дава възможност чрез всевъзможни търговски манипулации⁷ да натрупа огромни богатства. Синовете му стават частни банкери от международен мащаб, финансирайки железопътни линии, застрахователни дружества и международни проекти. По това време Ротшилдовци вече са господарите и учителите на международния капитализъм.

„Парите са Бога на нашето време“, казва философът Хайне⁸, „а Ротшилд и синовете му са неговият пророк“. Повечето от европейските държави и управления са зависели от банките на Ротшилд, специално англичаните. През 1847 г. Ротшилд заемат пари на Ирландия във връзка с големия глад; финансират Кримската война и дават средства на Англия да закупи половината от Суецкия канал от Египет през 1876 г.⁹

Оглавявана от Соломон Ротшилд Кредитанщалт Банк във Виена става главната депозитна банка на Австро-Унгария. Британската банка на Ротшилд финансира златните мини на Южна Африка.

След свършването на Наполеоновите войни през 1815 г. до началото на 20-то столетие Лондон е световен финансов център и най-богатият град. От цял свят прииждат богатства и пари в Лондон, тъй като се е смятало, че това е най-сигурното и доходно място за влагане на пари, както и за вземане на заеми. По това време депозитите в лондонските банки са 120 милиона лири съответно срещу

40 милиона лири в Ню Йорк, 13 милиона в Париж и 8 милиона в Германия.

По това време bankerите на Лондон са на най-голяма почит. Обикновено кредитът и доверието се предават по наследство от баща на син. Между многото bankerи и търговци, установили се в Лондон, са и двамата синове на известния германски търговец на дрехи Йохан Беринг.¹⁰ Единият му син Францис се е славел като един от най-великите bankerи за времето си. След смъртта му в 1910 г. богатството му е около седем милиона лири. Фамилията Берингови също както Ротшилдови е имала достъп до британското управление, което многократно са финансирани. Докато Ротшилдови се ориентират към Европа, Берингови се насочват към Новия свят — Америка. Те финансират Ню Йоркската банка през 1823 г., щата Луизиана и много други щати, подпомагат американските жп линии и стават най-големите американски кредитори.

Към 1880 г. Беринговите доходи са били по-малки от тези на Ротшилд, но доверието на хората към фирмата им е по-голямо. Берингови отпускат огромни заеми на Аржентина, която към 1880 г. разцъфтява неимоверно бързо икономически и привлича много капитали и емигранти от Европа. Към 1890 г. обаче корумпираното аржентинско управление довежда страната до плачевно състояние. Всякакво доверие е загубено от страна на вносителите. Настъпва финансова катастрофа и Берингови фалират. Тази криза дава отражение в цял свят, но пай-много пострадват лондонските вносители¹¹.

Много отдавна златото започва да играе първостепенна роля в стопанския и икономическия живот на държавата. Златното покритие на парите е от много голямо значение. Стойността на жълтия метал се е определяла от свободния пазар, т.е. от принципа на предлагане и купуване. Сега обаче ситуацията е съвсем друга. Стойността на златото се определя вече от свободния пазар, а от петте най-големи световни търговци на злато. Два пъти дневно в

Лондон в кабинета на „Ротшилд и синове“ се събират тези петима магнати и определят цената на златото, на която през този ден то ще се продава и купува.¹²

Тъй като златото е било и е в доста ограничени количества, в хранилищата е почти невъзможно да се злоупотребява с него.

Всичко измислено от човека, може да бъде много ценно и полезно, ако се използва правилно, но може да стане и чудовищно.

Много непочтени магазинери, дори и владетели, умували как да се възползват. Един класически случай за това има между 1716 г. и 1722 г. във Франция. Той сложил началото на всички финансови манипулации, които се използват и съществуват до ден днешен.

След смъртта на „кряла слънце“ Людовик XIV в 1715 г., Франция е в пълен банкрут. Този френски крал за разлика от другите не се стреми да постигне слава чрез войни. Неговата мечта е да се запомни царуването му с великолепиe и блясък, да изпъкне като водач на френския класицизм. Той действително успява да направи това, като издига неимоверно много престижа на Франция във всяко отношение: не само като политическа сила, но и като една от най-културните нации. Всичко това обаче той постига с цената на икономическо и финансово разорение. След него задължението на Франция е 3 милиарда ливри (приблизително толкова днешни франка).

Един осъден за убийство ирландец успява да избяга във Франция и да убеди френското управление, че е в състояние да спаси икономиката на Франция. По това време частни банки контролират снабдяването на страната с пари, в които е вложено съответното количество злато. Златото е било ограничено и не е било възможно да се издадат повече пари, отколкото е било златното покритие.

Ирландецът на име Жан Лоу получава с кралски декрет изключителното право да снабдява държавата с пари. Той пуска в обращение повече пари, отколкото е действител-

ното им златно покритие и по този начин в кратък срок изплаща задълженията на държавата. Всички го възхваляват като икономически гений, без да са наясно какво ще последва. Повечето пари, които той пуска в обращение, като цяло намаляват действителната парична стойност. Управниците, както и Жан Лоу, се увличат и увеличават значително паричните знаци, което довежда до покачване на цените на стоките, услугите и въобще на всичко. Като последица — инфлация и икономическа криза. Жан Лоу избягва от Франция и държавата спира това фалшиво издаване на пари.¹³

Друг начин, по който хората са ощетявани, са златните и сребърните монети. Дотолкова, доколкото скъпоценните метали са влагани в монетите на същата стойност, хората ме са ощетени. Но частните банки и тези, които са имали и имат монопол над парите, започват да слагат в златото разни примеси като мед и други неценни метали, което намалява действителната стойност на парите и така банките забогатяват неимоверно много за сметка на хората.

Ранната Римска империя е практикувала същата система. Първите им монети съдържат 60% чисто сребро, след което в следващите 60 години в техните парични знаци има само остатъци от сребро. Те навлизат в обращение и тместват първите.

Друг начин на инфлация се предизвиква, когато държавата прибере всички златни и сребърни монети, като ги замести с монети от много евтини метали като мед, алуминий и други. Такъв е случаят в САЩ при администрацията на Линдън Джонсън. Същото е и с банкнотите, които, както и монетите, нямат никакво златно покритие.

Щатите са имали златно покритие на парите си до април 1933 г., когато президентът Рузвелт нарежда всички американци да предадат собственото си злато и златни монети на Федералния резерв, който ги заплаща с книжни

банкноти. Законът за непредадено злато на банките е предвиждал 10 хиляди долара глоба и десет години затвор. След като по-голямата част от златото е прибрана, през същата година президентът Рузвелт девалвира долара, заявявайки, че държавата трябва да закупи същото злато от Федералния резерв на по-високи цени.¹⁴ Това ще рече, че банкнотите, които хората току-що са получили, са вече обезценени с около 30%, а така нареченият „Федерален резерв“ с помощта на президента само за пет месеца ще спечели огромни суми. Същото е и със среброто. Рузвелт удвоява стойността му и неговият помощник и пръв приятел Бернард Барух, който контролира 1/3 от световното снабдяване със сребро, се възползва богато от тази услуга на президента. Мотивът е да се подпомогнат сребърните мини в Америка.

Председателят на банковия комитет в Конгреса Луис Мак Фаден официално обвинява иззеждането на златото като акция, специално подготвена в полза на международните банкери. Тъй като конгресменът е бил достатъчно авторитетен и силен да унищожи тази сделка, след Два несполучливи опита за убийство¹⁵ в деня на дебатите в Конгреса той пада на катедрата и умира, предполага се — от отравяне¹⁶.

Не е за предпочитане да се инвестира в злато, тъй като държавата винаги може да го вземе по напълно законен път. В САЩ, както и в много други държави, съществува закон, който дава право на държавата в случай на нужда да събира златото на гражданите.

Държавата има силата също така да предизвика свръхинфлация, като пусне в обращение извънредно много книжни пари. Такъв е случаят в Германия след Първата световна война. Напечатвайки огромно количество банкноти, Германия унищожава стойността на марката. Главната причина за това са наложените им репарации от Версайския договор — 269 милиарда златни марки, които

е следвало да бъдат платени с четиридесет и двегодишни вноски¹⁷.

През 1923 г. Райхсбанк пуска в обращение 93 квинти-лиона книжни марки. Това предизвиква астрономическо повишаване на цените на пазара: едно яйце достига 80 милиарда марки, а един килограм картофи — 100 милиарда марки.

Тази "страшна инфлация довежда и Хитлер на власт"¹⁸. Народът, изпаднал в много тежко положение, търси някакво спасение. Хитлер, един от кандидатите за властта, обещава, че ще спре веднага инфлацията и че ще се справи с репарациите, наложени от Версайския договор.

Свръхинфлацията в Германия почти е унищожила средната класа, която е болшинството. То именно подкрепя Хитлеровото идване на власт най-вече заради неговите обещания.

В началото на нашето столетие американският работник плаща много малки данъци и живее почти без задължения. В момента данъците и задълженията му са около три-четвърти от дохода. Когато се говори за американците и хората от западните страни, въображението е голямо. Такова беше и моето, такова е и на повечето живеещи в източните страни. Действителността обаче е друга и то много по-печална. Всеки се бори за извънредни работни часове. Децата още от ранна възраст работят като вестникоразпространители или в земеделските ферми. Учениците и студентите работят и се издържат сами. Не срещнах американец, който да не е длъжник, било за колата си, за къщата си или на кредитните си карти. Всичко това се дължи на настоящата заемно-парична система. Какво всъщност представлява тази система?

Парите се създават от човека. Създава се нещо от нищо. Един къс хартия почти без никаква стойност се напечатва с различни цифри. Той ни дава възможност да купим кола, дори къща в зависимост от големината на напечатаната

цифра. Тези, които създават парите, фактически печелят неимоверно много в сравнение с обикновения американец, на когото средната печалба или чист доход е около 5%, докато печалбата на производителите на пари е неограничена. Костуемата стойност на една банкнота (хартия и напечатването) от един долар или от 10 000 долара е не повече от 1—2 цента.

Паричната система е не само крайно необходима, но е немислимо едно цивилизовано общество да живее без нея.

Би било невъзможно да се развие каквато и да е индустрия без пари. Земеделските стопанства, отделните семейства или отделната личност биха живели строго ограничени, биха произвеждали блага само за себе си. Никой не би произвеждал повече, защото няма какво да го прави. Функционирането на каквото и да е управление би било немислимо. Без паричната система ще трябва да се върнем с хиляди години назад, и да живеем така, както са живели отделни племена. Парите са потенциалът на цивилизованото общество. Ако парите се премахват или обращението се намали, резултатите биха били катастрофални. Получава се депресия. Такава депресия бе създадена изкуствено в Щатите през 1930 г. от банкерите. През това време на САЩ нищо не липсваше. Индустрията беше на много високо ниво, имаше плодородни ферми, прекрасна жп система, съществуваше една от най-добрите комуникационни системи в света, използваща телефона, телетипа, радиото и много добре функционираща държавна пощенска система, незасегната от военните опустошения.

Единственото нещо, което е липсвало на САЩ през 1930 г., е редовното и достатъчно снабдяване с пари, необходими за размяна и търговия. Тъй като банките прибират всичките пари и не ги пускат в обращение, цялата търговия спира. Фабриците не са в състояние да продават продукцията си, тъй като населението няма никакви пари. Работниците са освободени от работа,

получава се най-страшната безработица, която Щатите помнят. Отговорът и оправданието на банкерите е било само едно: „Времената са тежки и няма пари.“

Тъй като хората не разбират тази експлоататорска система, те се оставят да бъдат жестоко ограбени. Хиляди фермерски имоти са експроприирани от банките заради това, че фермите не са в състояние да изплащат вноските на взетите от тях заеми. Повечето от хората загубват всичките си имоти и спестявания.

Същите тези банки, които сами печатат парите, а казвах, че няма такива, само след няколко години пускат в обращение милиарди долари и подготвят Втората световна война.

Само за няколко години САЩ преминават от едната крайност към другата, от безработица и пълен застои — към пълен капацитет на военната продукция. Докато фермите не могат да произвеждат храна за населението, фабриките започват да произвеждат в големи количества военни униформи и боеприпаси. Внезапното пускане на парите в обращение изменя коренно живота. Фермерите започват да продават продукцията си, фабриките организират работа на няколко смени, отново се задействат мините. Край на депресията. Истината излиза наяве — липсата на пари, причинена от банките, е предизвикала депресията.

Този и още много други примери доказват, че парите трябва да се създават и контролират само от държавата, която единствено защитава интересите на поданиците си.

В САЩ случаят е точно обратен. Парите се създават и контролират от Федералния резерв, който не е нищо друго, освен една частна организация.

ВТОРА ГЛАВА

ВОЙНИ

„Във война, която и от страните да се нарече победител, такива няма, защото всички губят.“

Невил Чембърлейн

През дадени периоди от историята на човечеството, войните са много по-чести и по-продължителни, отколкото през други. Някои държави са били непрекъснато във война, докато други никога не са воювали. Някои пък са воювали повече от други. Това ще рече, че причините за войната трябва да се търсят в обществото, а не в човека, тъй като воюването не е характерна черта на неговата природа. Въпреки това човекът е този, който подготвя войните и ги започва в удобен за него момент.

В наше време на войната се гледа като нещо неизбежно, предопределено, както всъщност е. Защо трябва да се мисли така? Двете най-мощни сили в света — СССР и САЩ, никога не са били във война. Русия показва приятелството си към Щатите през Гражданската война, както и през 1945 г. срещу общия им неприятел. Идеологическите различия между двете системи не са тези, които създават напрегнатата политическа обстановка. Двата народа нямат какво да делят освен знания, култура и напредък за преуспяване и за по-добър живот. Недоверието изкуствено се създава от една заинтересована страна.

Войните започват със първобитното оръжие и стигат до атомната бомба.

Стара индийска поговорка казва: „Голямата риба изяжда малката“. В момента и двете риби са големи, равни по сила. Едната не би могла да изяде другата. Но ще

се получи нещо, което е необикновено: малката риба да изяде и двете големи. Всичко върви по този път, ако не се предприеме нещо бързо.

Реки от мастило и планини от хартия са изразходвани от човечеството в желанието му за мир. Историята показва, че най-много войни е водила Русия. През последните седем столетия Русия е била 75% от това време във война: Англия и Франция за същия период — 50%.¹⁹

За период от 3360 години от човешката история има само 227 мирни години.

От 1500 г. пр.н.е. до 1860 г. са подписани 8000 мирни договора, които са продължили средно не повече от две години.²⁰ По една друга статистика за 6000 години история е имало 14 531 войни, което прави 2,6 войни годишно.²¹ Повече от 600 милиона жертви са дадени по бойните полета. Само за 20-то столетие дадените жертви от военни и цивилни са: 1914—1918 г. до 1945 — 10 милиона, от 1939 г. до 1945 г. — 50 милиона, от 1945 г. досега — 16 милиона.²² (Данните са от книгата на Жил Елиот „20-то столетие. Книга на смъртността“.) Преценява се, че 10% от цялата смъртност в модерната цивилизация се дължи на войните.

Война в обикновения смисъл на думата означава конфликт между политически групи, увлечени във враждебност през продължителен период от време.

Психологически е доказано, че човешката природа не може да направи войните неизбежни. Възпитанието в ранна възраст и социалната дисциплина са развили една агресивна тенденция у повечето хора, която се изражда в политическа неприязън.

Политическите последици от войната са имали голямо значение в историята. Войната е била главния инструмент за създаване на държави и империи и в същото време е унищожавала държави и империи. В широк смисъл на думата войните са допринесли за развитието на цивилизацията, която по-късно ги е довеждала до раздробяване и

унищожаване. Обикновено големите войни са били следвани от голяма престъпност, от най-различни издевателства, от преместване на цели селища от едно място на друго и от много жестоки преследвания.

Всички големи войни са били следвани от силни противовоенни движения. Доказано е, че войните са имали катастрофално действие върху човешкото съществуване, във всяко отношение, политическо, икономическо, социално или културно. Правени са извънредно много усилия войните да се контролират. Още не е свършила Първата световна война и са създадени миролюбиви организации. Една от по-известните е Лигата за налагане на мир. В периода между Първата и Втората световна война дебатите за контролиране на войните не само продължават, но стават още по-интензивни със започването на Втората световна война и със създаването на ООН. Въпреки неимоверно големите усилия от страна на честно мислещите, никакъв контрол на войните не се създаде и трудно ще се създаде. Тези, които започват войните, са същите, които сключват мира. Политиците и държавниците са само техни пионки. Дори и най-информираните хора в света пренебрегват факта, че в момента една скрита и малка на брой капиталистическа организация притежава богатствата на цял свят, световната преса и контролира икономически и политически по-голямата част от съществуващите държави.

Войните са капиталистическата реколта (жетва) според известния еврейски професор Вернер Зомбарт.

Историята на войните ни показва, че те са били и са главни причини както за величието, така и за погрома на държавите. С течение на времето и с помощта на непрекъснати завоевания Римската империя присъединява всичките британски острови, по-голяма част от Европа и целия средиземноморски басейн до Персийския залив.

През XVI-то столетие Англия не е била велика сила. Холандия по това време е много по-богата от нея, а

Франция наброява по-голямо население, Испания притежава много по-силна армия и флот. Англия започва да развива флота си и нейните пирати безпощадно обират испанските колонии и корабите им, натоварени с безценни богатства. През XVII-то столетие Холандия притежава най-богатата търговска флота в света. По същото това време Англия не остава по-назад и непрекъснато увеличава колониите си чрез нови завоевания. И Парижкият договор от 1763 г. официално я признава като колониална преобладаваща европейска сила. След цели две столетия на конфликти и войни с Испания, Холандия и Франция, Великобритания се налага като най-голямата колониална сила в света. В 1763 г. Британската империя започва безогледно да обира света по подобие на Римската империя. Всички войни, които води през XVIII столетие, допринасят тя да стане най-голямата, най-силната и най-мразената страна в света. След превземането на Тихоокеанските острови тя колонизира Канада, Австрия, Нова Зеландия и източната част на Северна Америка. Така Великобритания става най-голямата империя на света, която включва четвърт от повърхността на земята с повече от една четвърт от населението ѝ. Ненапрасно поговорката казва, че върху Великобритания слънцето никога не залязва.

Малко по-късно Великобритания и САЩ стават една двойна световна сила. То е ясно подчертано през юни 1944 г., когато 160 000 войници от Съюзническите сили (английски и американски) дебаркират в Нормандия. Военните операции се ръководят от фелдмаршал Монтгомери под командването на американския генерал Айзенхауер.

След Втората световна война Англия загубва почти всичките си колонии, които остават да съществуват само като част от Британската общност. Вярно е, че империята загива, но световната англо-американска сила още действа. Омразата, чиято жертва преди това е само Англия, сега се

прехвърля и върху САЩ — омразата върви с хората. Тези, които в миналото се прехвърлят от Франкфурт (Германия) в Лондон (Англия), сега са в Щатите, откъдето „дърпат конците на света“. Омразата не е насочена срещу американския народ, който е като всички останали народи в света. Омразата е срещу тези 300 души, които унищожават човечеството.

През 1914 г. започва Първата световна война. Никога в историята не е имало такава страшна война. Тя е тотална. Първата световна война е по-голяма от всички войни водени през целия 2400-годишен период преди 1914 г. Бедствията от 1914 г. ни преследват и днес, защото тези, които предизвикаха войната тогава, днес са още по-могъщи и всесилни. Днес те притежават не само всички материални богатства, но и цялата съвършена техника на света. Но нека не забравят, че не притежават най-голямата мощ — човека, на когото е необходимо само да се отворят очите и разбере робството си.

Как стана така, че през 1914 г. европейските държави сами си доведоха трагедията? Причините са много: първо Австрия, Германия и Русия мислят, че войната е необходима, за да запазят престижа си. Войната обаче не само че яе засилва тези държави, а ги разрушава. В Германия и Русия тя довежда революции, а великата тогава Австро-Унгарска империя раздробява. Вижда се, че тези държави са следвали една убийствена за тях политика. Второ, повечето от държавниците и военните в Европа са били убедени, че войната ще бъде много кратка и последна, така както днес много хора вярват, че ядрената война може да бъде окончателна и контролирана. Тогавашният прочут германски план „Шлайфен“ предвижда за месец и половина германците да сразят Франция. Във всеки случай европейските държавници не могат да спрат това, което са започнали, и техните народи плащат скъпо с кръвта си за погрешните им предвиждания.

Какво ще се получи днес, ако т. нар. „ограничена термоядрена война“ започне? Цената на тази грешка ще бъде неизмеримо по-голяма. Трето, повечето от тогавашните държавници смятат, че този, който започне пръв войната, ще я спечели. И тъй като повечето от държавите мобилизират своите запаси, започва една надпревара и психическа неувереност. Никой не иска да изчака другия и желае пръв да нанесе удар. Днес е възможно да се повтори същата грешка от 1914 г. Пред страха противникът да започне пръв ядрената война великите сили са в непрекъснато напрежение и съвсем не е изключено да направят фаталната грешна стъпка и да унищожат света. Ако не можем да се поучим от миналото, то много по-опасно е да го забравим.

Данните, посочени в следващите таблици, са взети от Британската енциклопедия.

В края на Първата световна война президентът на САЩ Уилсън и министър-председателят на Великобритания Лойд Джордж предлагат създаването на Лигата на народите. Целта на тази организация е да установи мир и международна безопасност. Дватама, предприели тази инициатива, съвсем не са случайни личности — по онова време те представляват най-голямата световна сила — англо-американската.

„Лигата на народите“, чиято цел е международно коопериране, установяване на мир и международна безопасност, не можа да постигне целта си и да се наложи като авторитетна международна организация. Тя не възпрепятства през 1931 г. Япония да окупира Манджурия; нито войната между Боливия и Парагвай през 1933 г., както и окупирането на Етиопия от Мусолини през 1936 г. На 1 септември 1939 г. със започването на Втората световна война става ясно на всички, че Обществото на народите не е в състояние да изпълнява функциите, за които е създадено. Има една друга сила, по-голяма от него, която си върши своето, скрита зад кулисите. Втората световна

Мобилизирани въоръжени сили и жертви през Първата световна война

Държава	Цялата мобилизирана войска	Убити и загинали	Ранени	Пленници и изчезнали	Всички жертви	Процент на мобилизираната войска и жертвите (%)
Съюзнически сили						
Русия	12 000 000	1 700 000	4 950 000	2 500 000	9 150 000	76.3
Франция . . .	8 410 000	1 357 800	4 266 000	537 000	6 160 800	73.3
Великобритания	8 904 467	908 371	2 090 212	191 652	3 190 235	35.8
Италия	5 615 000	650 000	947 000	60 000	2 197 000	39.1
САЩ.....	4 355 000	116 516	204 002	4 500	325 018	8.1
Япония	80 000	300	907	3	1 210	0.2
Румъния . . .	750 000	335 706	120 000	80 000	535 706	71.4
Сърбия	707 343	4 500	133 148	152 958	331 106	46.8
Белгия	267 000	13 716	44 686	34 659	93 061	34.9
Гърция.....	230 000	5 000	21 000	1 000	27 000	11.7
Португалия. ..	100 000	7 222	13 751	12 318	33 291	33.3
Монтенегро ...	50 000	3 000	10 000	7 000	20 000	40.0
Всичко . . .	42 188 810	5 142 631	12 800 706	4 121 090	22 064 427	52.3
Централни сили						
Германия. . .	11 000 000	1 773 700	4 216 058	1 152 800	7 142 558	64.9
Австро-Унгария.....	7 800 000	1 200 000	3 620 000	2 200 000	7 020 000	90.0
Турция	2 850 000	325 000	400 000	250 000	975 000	34.2
България. . .	1 200 000	87 500	152 390	27 029	266 919	22.2
Всичко . . .	22 850 000	3 386 200	8 388 448	3 629 829	15 404 477	67.4
Общо . . .	65 038 810	8 528 831	21 189 154	7 750 919	37 468 904	57.5

война създава точно противоположното на това, което по програма, трябваше да създаде Обществото на народите. Тази война взе живота на 55 милиона души — 39 милиона цивилни и 16 милиона войници.

След Втората световна война на 26 юни 1945 г. в Сан Франциско петдесет държави подписват Устава на Обеди-

Непосредствени разходи на воюващите през Първата световна война

Държава	Общо	Предплати според съюзниците	Разходи
Съюзнически сили			
САЩ.....	\$ 32 080 266 968	\$ 9 455 014 125	\$ 22 625 252 843
Великобритания . .	44 029 011 868	8 695 000 000	35 334 000 000
Други от Британската империя	493 813 072	...	4 493 813 072
Франция	25 812 782 800	1 547 200 000	24 312 782 800
Русия	22 593 950 000	...	22 593 950 000
Италия	12 413 998 000	...	12 413 998 000
Други	3 963 867 914	...	3 963 867 914
Всичко	145 387 690 622	19 697 214 125	125 737 664 629
Централни сили			
Германия...	40 150 000 000	2 375 000 000	37 775 000 000
Австро-Унгария . .	20 622 960 600	...	20 622 960 600
Турция и България..	2 245 200 000	...	2 245 200 000
Всичко	63 018 160 600	2 375 000 000	60 643 160 600
Общо.....	\$ 208 405 851 222	\$ 22 072 214 125	\$ 186 380 825 229

Косвена стойност на Първата световна война

Вид на загубите	Стойност
Имотни загуби.....	\$ 29 960 000 000
Кораби и товари.....	6 800 000 000
Загуби на продукция.....	45 000 000 000
Военни помощи.....	1 000 000 000
Загуби на неутралните.....	1 750 000 000
Човешки загуби изчислени в стойност.....	67 102 000 000
Всичко	\$ 151 612 000 000

нените нации. Уводната му част започва с мотото: „Ние, хората от Обединените нации, сме решили да предпазим бъдещите поколения от трагедията на войната, която два

пъти в разстояние на една генерация е наложила на човечеството неопишуеми страдания."²³

След подписването на този Устав по-голяма част от хората мислят, че такъв документ никога дотогава не е бил създаван. Дори много от тях очакват обрат в историята на цивилизацията. Уви, след много големи очаквания разочарованията са също толкова големи. Стана ясно, че хората не са в състояние да наложат мир на земята. Резултатите са нищожни в сравнение с това, което очаквахме през 1945 г.

Истинските пречки за установяване на световен мир са национализмът, скъперничеството, бедността, расизмът и деспотизмът, които се поддържат и подклаждат умишлено от редица заинтересовани среди. Хората остават привързани към своите управници, защото нямат друг изход.

И до ден днешен продължават да се водят страшни войни. От края на Втората световна война през 1945 г. повече от 25 милиона души са убити в повече от 150 войни. Всеки ден се водят средно около 14 различни войни някъде по света. И непрекъснато расте заплахата от Трета световна война. Само САЩ притежава достатъчно ядрени оръжия, за да унищожи 12 пъти цялото население на земното кълбо.

След Първата световна война настъпва най-големият глад в човешката история. Само в Китай умират 18 000 души дневно. След Втората световна война трагедията е още по-голяма. Недостигът на храна се увеличава и една четвърт от населението в света гладува. По сведения на в. „Ню Йорк Таймс“ от 1967 г. на всеки 8,6 секунди някой в слаборазвитите страни умира от разни болести като последица от недохранване. Понастоящем 1 милиард хора си лягат гладни, защото нямат достатъчно храна. Даже и на места, където има храна в изобилие, много хора са толкова бедни, че не са в състояние да си я купят. Последиците от всички тези войни са огромни.

Жертви през Втората световна война

Държава	Военни			Цивилни загинали вследствие на войната	Всичко умрели
	Убити загинали от рани или в затворите	Ранени	Пленници или изчезнали		
Съюзнически сили					
Белгия	12 000	-	-	76 000	88 000
Бразилия	943	4 222	-	-	1 000
Британска общност	373 372	475 047	251 724	92 673	466 000
Австралия	23 365	39 803	32 393	-	24 000
Канада	37 476	53 174	10 888	-	38 000
Индия	24 338	64 354	91 243	-	-
Нова Зеландия	10 033	19 314	10 582	-	10 000
Южна Африка	6 840	14 363	16 430	-	7 000
Обединено Кралство	264 443	277 077	213 919	92 673	357 000
Колонии	6 877	6 972	22 323	-	7 000
Китай	1 310 224	1 752 951	115 248	-	-
Чехословакия	10 000	-	-	215 000	225 000
Дания	1 800	-	-	2 000	4 000
Франция	213 324	400 000	-	350 000	563 000
Гърция	88 300	-	-	325 000	413 000
Холандия	7 900	2 860	-	200 000	208 000
Норвегия	3 000	-	-	7 000	10 000
Полша	123 178	236 606	420 760	5 675 000	5 800 000
Филипините	27 000	-	-	91 000	118 000
САЩ	292 131	671 801	139 709	6 000	298 000
СССР	11 000 000	-	-	7 000 000	18 000 000
Югославия	305 000	425 000	-	1 200 000	1 505 000
Сили на Оста					
България	10 000	-	-	10 000	20 000
Финландия	82 000	50 000	-	2 000	84 000
Германия	3 500 000	5 000 000	3 400 000	780 000	4 200 000
Унгария	200 000	-	170 000	290 000	490 000
Италия	242 232	66 000	350 000	152 941	395 000
Япония	1 300 000	4 000 000	810 000	672 000	1 972 000
Румъния	300 000	-	100 000	200 000	500 000

99 от многото войни и конфликти, които започват веднага след 1945 г. — свършването на Втората световна война.

1. **Индонезия 1945—1947 г.** (Холандия с партизани)
2. **Китай 1945-1949** (Националисти с комунисти)
3. **Малая 1945—1954** (Англичани с комунисти)
4. **Индокитай 1945—1954** (Франция с Виетнам)
5. **Гърция 1945-1949** (управление с разбунтували се „Елас“)
6. **Индия 1947—1949** (индуси с мюсюлмани)
7. **Кашмир 1947—1949** (Индия с Пакистан)
8. **Индия 1947** — и до днес (управлението със сепаратисти)
9. **Първата арабо-израелска война 1948-1949** (араби с евреи)
10. **Филипините 1948-1952** (управлението с хуките)
11. **Бирма 1948** и до днес (управлението с комунисти и сепаратисти)
12. **Корея 1950-1953** (Обединените народи с Южна Корея срещу Китай и Северна Корея)
13. **Тибет 1950-1959** (Китай срещу Тибет)
14. **Йемен 1950** и до днес (Северен Йемен с Южен Йемен)
15. **Кения 1952—1953** (англичани с Мау Мау)
16. **Камой-Мау 1954—1958** (китайски националисти с китайски комунисти)
17. **Алжир 1954-1962** (Франция с алжирски партизани)
18. **Кипър 1955-1959** (англичани с партизаните ЕОКА)
19. **Судан 1955** и до сега (араби с черни)
20. **Унгария 1956** (СССР с унгарците)
21. **Сирий (Суец) 1956** (Израел, англичани и французи с Египет)
22. **Куба 1958-1959** (управлението срещу партизаните на Фидел Кастро)
23. **Ливан 1958** (САЩ и Ливанското управление срещу партизаните)
24. **Хималаи 1959-1962** (Индия срещу Китай)
25. **Португалска Гвинея 1959—1974** (Португалия срещу партизаните)
26. **Лаос 1959-1975** (управлението и САЩ срещу Патет Лао)
27. **Руанда—Бурунди 1959-1964** (Витуза срещу Хуту)
28. **Виетнам 1959—1975** (САЩ и Южен Виетнам срещу Северен Виетнам и Виет Конг)
29. **Конго 1960-1967** (управление и Обединените народи срещу въстаниците и Мутенер)
30. **Венецуела 1960—1967** (управление срещу терористи и партизани)
31. **Испания 1960** и до сега (управление срещу сепаратисти — баски)
32. **Колумбия 1960** и до сега (управление срещу терористи)
33. **Кувейт 1961** (англичани с иракци)
34. **Ангола 1961—1976** (Португалия с партизани)
35. **Гоа 1961** (Индия с Португалия)
36. **Куба 1961** (управлението на Кастро срещу кубински бежанци и САЩ)
37. **Куба 1962** (Ракетната криза СССР и Куба срещу САЩ)
38. **Индия 1962** (Индия срещу Китай)
39. **Западна Нова Гвинея 1962** (Холандия срещу Индонезия)
40. **Йемен 1962—1976** (управлението с Египет срещу роялистите)
41. **Етиопия 1962** и до днес (управлението срещу еритрейските отцепници)
42. **Алжир—Мароко 1963** (Алжир срещу Мароко)
43. **Малайзия 1963—1965** (Англия и Малайзия, срещу Индонезия)
44. **Занзибар 1964** (черни срещу араби)
45. **Оман 1964—1976** (управление срещу отцепниците)
46. **Мозамбик 1964-1975**

- (Португалия срещу партизани)
47. **Бразилия 1964** и до днес (управлението срещу партизани и терористи)
 48. **Тайланд 1964** и до днес (управлението срещу комунистите)
 49. **Доминиканската република 1965** (управлението и САЩ срещу въстаниците)
 50. **Перу 1965** (управлението срещу въстаниците)
 51. **Пакистан — Индия 1965** (Пакистан срещу Индия)
 52. **Индонезия 1965-1966** (управление и мюсюлманите срещу комунистите)
 53. **Чад 1965** и до днес (управление и Франция срещу партизаните и Либия)
 54. **Родезия 1965-1979** (управление срещу партизаните)
 55. **Нигерия — Биафра 1966—1970** (управление срещу отцепниците)
 56. **Намибия 1966** и до днес (Южна Африка срещу партизаните)
 57. **Втората Арабо-израелска война** (Израел срещу арабите „Шестдневна война“)
 58. **Гватемала 1967** и до днес (управлението и десните групировки срещу левите)
 59. **Чехословакия 1968** (СССР срещу Чехословакия)
 60. **Северна Ирландия 1969** и до днес (католици срещу протестанти)
 61. **Салвадор 1969** и до днес (управлението срещу Хондурас, а сега срещу левицата)
 62. **Камбоджа 1970-1975** (републиканци срещу червените)
 63. **Гвинея 1970** (управлението срещу партизаните)
 64. **Хондурас 1970** и до днес (управлението срещу лявото крило партизани)
 65. **Южноафриканската република 1970** и до днес (управление срещу партизаните)
 66. **Западна Германия 1970** и до днес (управлението срещу леви терористи)
 67. **Италия 1970** и до днес (управлението срещу леви и десни партизани)
 68. **Бенгалската война 1970** (Индия и Бенгалия срещу Пакистан)
 69. **Пакистан 1972** и до днес (управление срещу сепаратисти)
 70. **Филипините 1972** и до днес (управление срещу мюсюлмани и комунисти)
 71. **Трета Арабо-израелска война 1973** (Израел срещу Египет и Сирия)
 72. **Чили 1973** (Леви групировки срещу десни)
 73. **Кипърска гражданска война 1974** (Гърция срещу турци и Турция)
 74. **Турция 1974** и до днес (управлението срещу леви и десни сепаратисти)
 75. **Ангола 1975** и до днес (управление срещу УНИТА и други партизани)
 76. **Източен Тимур 1975** и до днес (Индонезия срещу партизани)
 77. **Лаос 1976** и до днес (управлението и Виетнам срещу партизани)
 78. **Ливанска гражданска война 1975** и до днес (християни срещу мюсюлмани и ПЛО срещу Сирия)
 79. **Малайзия 1975** и до днес (управление срещу комунистите)
 80. **Западна Сахара 1975** и до днес (Мароко срещу партизаните фронт Полисарио)
 81. **Аржентина 1976** и до днес (управлението срещу леви и десни фракции и партизани)
 82. **Сирия 1976** и до днес (управлението срещу партизаните Сунни)
 83. **Заир 1977—1978** (управление, Франция и Белгия срещу сепаратистите от Катанга)
 84. **Иран 1978-1979** (управлението срещу фундаменталистите шиити)
 85. **Афганистан 1978** и до днес (Съветски съюз и управлението срещу ислямските партизани)
 86. **Салвадор 1977** и до днес (управлението и десните срещу левите партизани)
 87. **Мозамбик 1978** и до днес (управлението срещу партизаните)

88. Китайско-вьетнамската война 1979 (Китай срещу Виетнам) 89. Камбоджа 1979 и до днес (управлението и Виетнам срещу кампучийски партизани) 90. Ирак 1979 и до днес (управлението срещу сепаратисти и шиити партизани) 91. Ирано-иракската война 1980 и до днес	(Иран срещу Ирак) 92. Перу 1980 и до днес (управлението срещу партизани) 93. Зимбабве 1980 и до днес (управлението срещу партизани) 94. Никарагуа 1981 и до днес (управлението срещу дясно крило партизани и индианците Москито) 95. Уганда 1981 до днес (управлението срещу партизани)	96. Фолкленските острови 1982 (Англия срещу Аржентина) 97. Ливан 1982 до днес (Израел срещу ООП, Сирия и ливански фракции по между си) 98. Гренада 1983 (САЩ и карибските държави срещу Гренада и Куба)

Вследствие безпощадното използване на подземните богатства, като въглищата и специално петрола, земетресенията се увеличават неимоверно много. До Първата световна война за период от хиляда години е имало само 24 земетресения, придружени с 1 973 000 жертви. А оттогава досега само за около 70 години — 45 големи земетресения с повече от 1 750 000 жертви. Това е последица от надпреварата на държавите да се снабдят с повече енергия — петрол, както и на тези, които притежават петролни залежи — да натрупат повече богатства.

Смъртта също така нараства извънредно много, вследствие на разпространилите се най-различни болести. След Първата световна война от испанската треска са загинали повече от 20 милиона души. С увеличаващото се напрежение и несигурност в света нараства неимоверно много и човешкият стрес. Милиони умират годишно от сърдечни удари и от ракови заболявания. Психическите заболявания бързо се увеличават. В Щатите повечето от участниците във Виетнамската война са под непрекъснато напрежение. Азия, Африка и Латинска Америка не могат да се спасят от маларията и от много други нови болести. Венерическите болести се разпространяват със заплашителни размери. Пък и най-новата болест СПИН съвсем сериозно плаши целия свят.

Използването на опиати като морфин, кокаин, мариуана и още много други с всеки изминат ден взема катастрофални размери и предизвиква не само здравословни, но и криминални проблеми. Престъпността в цял свят се е увеличила и расте непрекъснато. Само в САЩ средно всяка секунда се извършва по едно престъпление. На много места човек не се чувства сигурен нито на улицата, нито у дома си. Голяма част от къщите са свързани със специални електронни системи, които при отваряне на външната врата от чужд човек алармират направо полицията. Много бях изненадан преди две години, когато посетих две възрастни жени за Нова година. В Щатите, както и на много други места в света, е стара традиция в 12 часа в полунощ при посрещането на Новата година да се стреля във въздуха. Точно в 12 часа двете бабки започнаха да стрелят през прозореца с пушки, след което ми дадоха и на мен една пушка, като ми казаха: „Стреляй си, колкото искаш“. Отговорих им, че няма смисъл да хабя патроните, тъй като те не са богати и това мое удоволствие ще им струва скъпо. Те се засмяха и ме заведоха в една стая да ми покажат амуниците си. Бях изненадан от това, което видях. В тази малка къща двете стари жени са се въоръжили с 8 най-различни пушки, 2 сандъка патрони и няколко пистолета, които държаха непрекъснато под възглавниците си. Те живеят в непрекъснат страх. Изглежда че страхът заема много голяма част в живота им. След първата атомна експлозия ученият Харолд С. Ури каза: „Отсега нататък ние ще се храним със страх, ще спим със страх, ще живеем със страх и ще умрем със страх.“ Това и стана — страхуваме се не само от надвисналата над нас ядрена заплаха, но и от ежедневието: престъпност, замърсяване, болести, инфлация, парични реформи, несигурност и въобще неща, които заплашват надеждността и ритъма на нашия живот. Въздухът, който дишаме, водата, която пием и земята, от която добиваме нашата храна, са също сериозно замърсени.

Където и да погледнем днес, виждаме само алчност и желание за по-голяма експлоатация. Много хора са способни да направят всичко за пари, да откраднат или да убият за пари стана нещо обикновено. Парите за тях са „техния Бог“.

Втората световна война, както споменавам и по-горе, е извънредно смъртоносна. Британската „Енциклопедия“ от 1954 г. дава поразителни данни за държавите, участвували в тази война — убитите войници по отношение на населението е: САЩ са загубили 1 войник на 500 жители; Китай — 1 войник на 200 души; Франция — 1 войник на 200 души; Великобритания — 2 войник на 150 души; Япония — 1 войник на 46 души; Германия — 1 войник на 25 души; Съветският съюз — 1 войник на 22 души. Като имаме предвид, че в много случаи цивилното население е било засегнато много повече от военните, ясно личи, че нито Обществото на народите, нито Обединените нации успяха да подсигурят истински мир. Днес, след малко повече от 40 години, като се върнем обратно към станалите събития преди и през Втората световна война, идваме до заключението, че с малко по-големи усилия и желание войната можеше да бъде спряна още в зародиша ѝ през 1941 г. Германия не беше в състояние да води война на два фронта и го съзнаваше много добре. Хитлер познаваше много добре историческите последици от Първата световна война и не искаше да повтори същите грешки. Изправен пред опасността от втори фронт, през 1941 г. в Англия той се опита с изпращането на Рудолф Хес да сключи мир със западните сили Чърчил и Рузвелт, които изцяло служеха на Капитала, предпочетоха да водят политиката на 300-те души пред интересите на собствените си държави. Какво ще си помислят европейските държави, ако знаеха, че войната можеше да се избегне, както и милионите жертви?

Преди да се спра на Хирошима, съвсем справедливо ще бъде да запозная читателите с един друг холокост — Дрезден.

Обявен за открит град през 1945 г., той наброява около 600 000 жители, предимно бежанци, дошли за по-голяма сигурност да се приютят временно в открития град. Там по това време е имало английски и американски" военнопленнически лагери, както и много работници от Франция и от други европейски страни. А най-важното е, че Дрезден се славил като град на изкуството и дори го наричали „Флоренцията на Елба". Градът е напълно незащитен. Не е имало никаква противовъздушна отбрана. Всичко това е било много добре известно на англичани и американци, които още от 1929 г. са събирали сведения за военновъздушни обекти.

През януари 1945 г. на англо-американците, както и на цял свят, става ясно, че войната е вече решена в полза на съюзниците, и че няма да продължи повече от седмици или най-много няколко месеца. Цял свят си задава въпроса защо на 13 февруари 1945 г. англичаните и американците извършиха едно унищожително нападение на Дрезден, последвано от многобройни разрушителни нападения над незащитно цивилно население. В тези нападения вземат участие 9000—10 000 бомбардировачи и изстребители. Стоотици хиляди фосфорни и други бомби са пуснати над цивилното население в различни градове на Европа. Няколко часа след първото нападение на Дрезден следва второ въздушно нападение от 1200 бомбардировача-крепости. Десетки хиляди хора, оцелели от първата бомбардировка, сега стават жертва на втората. Същия ден преди обяд една трета вълна от 1350 бомбардировачи и изстребители доизстребват всичко, което още не е унищожено. Докато бомбардировачите унищожават покрайнините на града, изстребителите с картечен огън лудо гонят из улиците и площадите жените и децата, дори и кучетата.

Тактиката на това нападение е ясна: да се унищожи колкото е възможно повече цивилно население. Трудно е да се определи точната бройка на жертвите, тъй като е имало много пришълци от други градове. Но с положител-

ност се твърди, че жертвите надминават 300 000 — една малка бройка в сравнение с няколко милиона невинно цивилно население, избито без каквато и да е военна причина. Това става независимо от факта, че англичаните и американците са подписали всички предишни съглашения, които покровителстват цивилното население: в Хага — 1907 г. и Женевската конвенция от 1925 г. Повечето от пострадалите цивилни са жени, деца, военнопленници, чуждестранни работници и всички видове животни.

През 1943 г. в Казабланка Чърчил и Рузвелт решават на всяка цена да сломят морално германския народ. Какво търсят тогава в окупираните европейски страни и кой им дава моралното право да бомбардират детски училища и болници? Показателен е случаят в Копенхаген, където унищожават едно училище с всички деца в него, докато германски, френски, италиански и белгийски индустриални центрове остават почти непокътнати. През 1944 г., когато въздушните нападения над индустриални центрове и заводи достигат кулминационната си точка (според англо-американски сведения), германската военна продукция е с рекордни постижения спрямо началото на войната.

За тези, които виждат събитията не само така, както им се представят, а каквито са в действителност, става ясно защо големите заводи, дори и тези, които произвеждат оръжия и военни материали, почти не са засегнати. Това е защото Капиталът е един и всички заводи на двете воюващи страни принадлежат на една добре замаскирана сила, която се движи от скрита ръка.

Ялтенските документи разкриват, че руснаците са поискали от англо-американците да спрат бомбардировките над германските градове и да бомбардират само по установена линия. Такова споразумение обаче не е било постигнато и Чърчил и други продължават криминалните и масови убийства. Преди въздушното нападение на Дрезден на екипажите на бомбардировачите е казано, че с това въздушно нападение те ще ликвидират важно командване

за Гестапо, муниционни складове, заводи за производство на отровни газове и железопътната линия. Малко след свършването на войната много от пилотите, взели участие в бомбардировките на Дрезден, посещават града, за да се преклонят пред стотиците хиляди жертви. За свое голямо учудване установяват, че в града не е имало никакво главно командване на Гестапо, никакъв завод за отровни газове и железопътната линия е била почти незасегната. Още веднъж — какво ще рече това? Всичко е било много добре запланувано, дори унищожението на невинните жени и деца.

Хирошима и Нагазаки

Август 1945 г. Хирошима и Нагазаки са синоним на ужас, но днес — след 43 години от разрушаването им от атомната бомба, цял свят ги възприема като паметник на надеждата. Разрушенията, които трудно биха могли да се преувеличат, днес не съществуват. Хирошима е нараснала няколко пъти не само по население, но и по обема на строителството си — голяма физическа промяна, която с нищо не може да заличи психологическата.

Веднага след експлозията на бомбата в Хирошима омразата, която съществува между Япония и Щатите, се превръща в съжаление. Как изведнъж една бомба можа да превърне омразата в съжаление? Бомбата разруши всичката омраза. Нещо повече, светът живее днес под непрекъснатата атомна заплаха, създава един нов вид общество. То обединява всички, които омразата беше разделила. Тъй като съществуването на цялото човечество с поставено на карта и всички хора са поставени под един знаменател, което ще рече, че след ядрена война няма да

има нито победители, нито победени, за пръв път в историята на света се създава истинско световно общество с една обща цел: да се предотврати масовото изстребление на човечеството. Трябва да открием в себе си повече сили и средства, и да предотвратим този световен катаклизъм.

Световното внимание е фокусирано в ядрения капацитет на Съветския съюз и САЩ. Почти никой не обръща внимание на ядрените възможности на по-малките страни като Англия, Франция, Китай и Индия, които официално членуват в Ядрения клуб. А какво да мислим за другите още по-малки сили като Бразилия, Аржентина, Израел, Южна Африка, Южна Корея, Тайван, Ирак, Пакистан, Либия и др., които под формата на „мирни“ атомни електрически централи (генератори и централи) работят къртовски за производството на ядрени оръжия. По всичко личи, че Израел и Южна Африка ги притежават вече, но още го пазят в тайна.

Единствените, които би трябвало да бъдат упрекнати за обучение и разпространение на теорията за производство на атомна бомба, това са САЩ, Франция и Германия. Те се надпреварват кой пръв да продаде ядрената технология за „мирни цели“, без значение на коя страна. В това отношение Съветският съюз прави изключение и не дава, нито продава атомна технология абсолютно на никого, дори и на най-близките си държави. Те са напълно прави. Представете си, че такива атомни оръжия попаднат в ръцете на терористи, които държат и заплашват цял град срещу откуп. В едно съм сигурен — атомната война няма да започне от великите сили. Независимо от политическите си различия, Съветският съюз и Съединените американски щати са наясно и много добре разбират, че една такава война ще унищожи и двата народа.

Учените, които започнаха проекта „Манхатън“ преди 43 години, не можаха да предвидят, че атомното оръжие ще се развие толкова много за сравнително кратко време,

както и че ще се стигне до положение да не може да се контролира. Много от тези учени, които започнаха този проект и в момента са още живи, се борят за пълен контрол над атомните оръжия и то с пълно право, тъй като бомбата над Хирошима е нищожна в сравнение с това, което имаме днес. Само американската подводница „Трайдънт“ има разрушителна сила надхвърляща 25 пъти Втората световна война. Само СССР и САЩ в момента притежават повече от 15 000 мегатона ядрено оръжие, докато „Бюлетинът на атомните учени“ от 1985 г. изчислява, че от 5000 до 10 000 мегатона са в състояние да убият 1 милиард хора, както и да наранят още 1 милиард от пожари и радиация. Ето защо създаването на нещо истински ефективно е крайно наложително.

Многобройните атомни централи, пръснати днес по света, ще остарееят и ще издържат не повече от 50 години, след което ще се наложи да се реконструират или разрушат. Къде ще се съхранят всички тези отпадъци от радиоактивни горива, желязо, цимент и всички материали от обекти, вече замърсени и излъчващи радиация? Някои от тези радиоактивни материали е възможно да бъдат опасни в следващите един милион години.

Поставя се въпросът: честно ли е да оставим на следващите поколения един такъв проблем, с който самите ние не можем да се справим?

Кой причинява войните? Каква дяволска сила или група хора успяват периодично да потопят света в кръвни конфликти?

Отговорът е много прост. Който контролира паричната система в света, той също контролира световната политика и нейните насоки. През 1780 г., когато Ротшилд поставя пълен контрол на английските банки, прави следното изявление: *„Не ме интересува кой ръководи политиката на дадена държава, дайте ми възможност да управлявам паричната система и аз ще ръководя политиката.“*

Атомен военен потенциал

Страни, произвеждащи атомни бомби	Страни, които имат атомни бомби на своя земя	Страни, заподозрени в притежаване на атомни бомби	Страни, за които има подозрение, че работят върху атомни бомби
САЩ СССР Франция Англия Китай	Белгия Англия Изг. Германия Италия Гърция Холандия Полша Турция Зап. Германия	Индия Израел Южна Африка	Аржентина Бразилия Иран Ирак Либия Северна Корея Пакистан Южна Корея Тайван

Интересно е да се подчертае, че с напредването на цивилизацията войните стават все по-жестоки и по-скъпи. Според един холандски професор стойността на един убит противников войник през различните епохи от историята е била следната. По времето на Цезар да се убие един войник е струвало по-малко от един долар. По времето на Наполеон се увеличава до 2000 долара. В края на Първата световна война — 17 000 долара. През Втората световна война — около 40 000 долара, а по време на Виетнамската война убийството на един противников войник е струвало на САЩ рекордната цифра от 200 000 долара.

Така, както аз се замислям често за тези фантастично големи цифри, убеден съм, че читателят ще си зададе въпроса: как тези разходи са нараснали така неимоверно много? И кой ги определя? Отговорът е един: разбира се, тези, които извличат облаги от войните! Това се доказва и от обстоятелството, че Виетнам спечели войната със стотици пъти по-малко средства, отколкото САЩ.

Мир и свобода! Не е ли ирония и парадокс! Не са ли това само празни думи, с които милиони войници от

всички националности са загивали? Къде са мирът и свободата, за които те умряха?

Човечеството не може да се поучи от историята и да разбере, че войната не е тази, която разрешава проблемите, никога не ги е решавала и няма да ги реши. Войните само разрушават, а не съграждат.

Американският генерал Уилям Шерман (1820—1891) казва следното: *„Война — това е най-големият варваризъм... Само тези, които никога не са стреляли, нито пък тези, които не са чули писъците и стенанията на ранените, викат високо за кръв, за повече отмъщение и повече опустошения. Войната е ад.“*

Предполагаеми убити, вследствие на 14-те настоящи войни

Държави	Започване на войната	Предполагаеми убити до днес
Афганистан	1978 г.	200 000 до 300 000
Ангола	1945 г.	около 10 000
Камбоджа	1979 г.	24 000
Етиопия/Сомалия	1962 г.	25 000+
Салвадор	1977 г.	50 000+
Гватемала	1967 г.	30 000 до 45 000+
Иран/Ирак	1980 г.	500 000 до 800 000
Ливан	1975 г.	25 000+
Мозамбик	1978 г.	Хиляди
Никарагуа	1981 г.	10 000
Перу	1980 г.	6 000 до 8 000
Шри Ланка	1983 г.	3 000+
Уганда	1981 г.	100 000+
Западна Сахара	1975 г.	7 000 до 10 000

Знакът + означава „и малко повече“

*Една птица се обажда... Някой се е родил! Една камбана бие...
някой умира!*

Загинали през по-големите войни на XX-то столетие:

1914—1918 — 10 000 000 души

1939—1945 — 50 000 000 души

1945 до днес — 16 000 000 души

ТРЕТА ГЛАВА

АДАМ ВАЙШОП

Ръчната работа може да бъде контролирана чрез ръцете, докато духовната работа е като огъня и наводненията, които почти не се контролират. Те се разпространяват от само себе си.

Роден е на 6 февруари 1748 г. в Германия. Още твърде млад става професор по каноническо право в Ингълщадския университет. Преди това е бил свещеник в редовете на йезуитите — т. нар. „Гестапо на римокатолическата църква“. На 1 май 1776 год. той основава едно своего рода тайно републиканско движение наречено „Илюминати“, много старо мистическо име, давано на училища и групи, които изучават вавилонския мистицизъм. В Илюминати се включват хора, които се мъчат да навлязат в още неоткритите човешки сетива и да открият техните духовни качества или ясновидства, т. нар. „трето око“. Съществували са много секти в различни страни под името Илюминати, но нито една не е изиграла такава роля като движението на Вайшоуп от Бавария.

Тази организация е основана върху йезуитските правила и принципи с много строга вътрешна дисциплина и взаимно наблюдение. След 1778 г. нейни членове успяват да подчинят масонските ложи, които започват да провеждат стриктно тяхната политика. Всички командни постове в ложите се заемат от хората на Вайшоуп.

Основната и крайна цел на илюминизма е световна революция, която се стремят да направят посредством повечето от ръководителите на държавите, техни пионки, сляпо изпълняващи заповедите им.

Окултичните и демонични принципи, залегнали в тяхното учение, променят ума и намеренията на тези, които са влезли в редовете им. Началото на това сатанинско учение произхожда от агностицизмът, на който един от първите ръководители е бил много известният евреин Симон Магус, през първото столетие на н. е.

Илюминизмът се разпространява в Италия, Испания, Швеция и в голяма част от света, а в САЩ — значително по-бързо, за да заеме днес може би приоритетно място.

Това учение използва агностичния спиритизъм, за да се добере до природните закони. Неговите привърженици твърдят, че са в състояние по мистичен път да достигнат до всички тайни на природата, както и до произхождащите от тях енергия и власт.

Със своята интелигентност и йезуитска упоритост Вайшоп успява да обобщи и преработи тези стари учения и да създаде една сатанинска доктрина за световно завоевание, наречена Илюминати. Влиянието на неговия зъл гений убива милиони хора и се чувства дори и днес. Самият Вайшоп става известен на всички под името Илюминати.

След като масонските ложи са превзети напълно от Илюминати, те стават господстваща сила и започват изпълнението на пъклените Вайшопови планове за унищожение на християнството и ликвидиране на държавните управления. Всеки, който не е бил с тях, е бил против тях. Служили са си с химикали и отрови, неизвестни дотогава на никого. С тях са ликвидирали неудобните им личности. Това става известно на баварското правителство, което при една внезапна проверка на баварската масонска ложа през август 1785 г. конфискува всички тези химикали, собственост на организацията.

Според известната историчка Неста Вебстер всички формули използвани от Вайшоп произхождат от персийски и египетски религиозни източници и служат за чисто ма-

териални цели и разрушение на съществуващото общество.
24

За да превземе напълно масонските ложи, Вайшоп измисля една тайна система, чрез която всички негови хора много бързо стигат до най-високи степени и завземат властта и управлението на ложите. Хиляди такива ложи се учредяват по целия свят и под командите на Вайшоп минират всяко управление, което пречи на главния „бос“ Ротшилд, скрит зад кулисите.

Според професор Робизон програмата на Вайшоп е следната:

1. Унищожаване на всички мирни управления.
2. Премахване на наследствеността.
3. Премахване на частната собственост.
4. Премахване на патриотизма.
5. Унищожаване на семейството.
6. Премахване на религията.
7. Създаване на едно световно Управление.²⁵

Но да се постигнат всички тези седем точки би означавало светът да грохне и да се разпадне.

Както споменах по-горе, Вайшоп е възпитан в йезуитски орден и е възприел свирепостта и жестокостта на организацията.

Йезуитите са авангардът и армията на Римската църква. Орденът им е основан през 1541 г. от Игнатиус Лойола. Една година преди това папа Павел III ги признава за „Regimini Militantis Ecclesiae“. Лойола става първият генерал на Ордена. Историята на тази „Христова организация“ е написана с много протестантска кръв. Плавната квартира на йезуитите се установява във Ватикана, където папата ги ползва за всички по-специални мисии. По искане на много държави през 1773 г. папата разтуря организацията, но скоро след това тя е възстановена отново. И до днес дори съществуват многобройни училища и колежи на йезуитите. Те са известни със

стриктното спазване на учението си и със своя мистицизъм. Те са т. нар. „Черен интернационал“.

Клетвата на йезуитите при постъпването в Ордена е следната: *„В името на разпънатия на кръст Христос аз се заклевам да скъсам всякакви връзки, които ме обвързват с баща, майка, братя, сестри, роднини, приятели, с царя, съдиш и всякаква друга власт, на която съм служил или клел за подчинение или служба. Отказвам се от рожденото си място, отсега нататък моето съществуване е в друга сфера. Заклевам се да открия на моя началник всичко, което правя, мисля, чета, уча и виждам около себе си“*.

Интригите и лошото име, характерни за този католически орден, са известни на цял свят. Но за това, за което вечно ще носят отговорност, са Вартоломеевите кланета на 24 август 1572 г., когато избиват по особено подъл и жесток начин повече от 100 000 хугеноти.

Вайшоповите трикове и намерения се разкриват и от едно писмо до негов близък съмишленик и съучастник. *„Ние трябва да обмислим как да започнем да работим под някаква друга форма. Стига да се постигне целта, няма значение под какъв претекст ще се изпълни. Винаги е необходимо едно прикритие. Ние трябва да се прикрием под името на една друга организация. Ложите, които са под франкмасонството в момента, са най-подходящата ман-тия за нашата възвишена цел, защото светът ги познава вече и не очаква от тях нещо много голямо, което да заслужава внимание. Ние трябва да се обвием в непроницаема тъмнина и да не допуснем никакви шпиони или пратеници от други организации“*²⁶.

В друго писмо на Вайшоп срещаме следното признание: *„Моето положение изисква аз да остана скрит от повечето членове, докато съм жив. Задължен съм да върша всичко посредством не повече от пет-шест души. Това ще покаже колко лесно ще бъде една умна глава да дирижира стотици хиляди хора“*²⁷. В друго свое писмо той пише: *„Аз имам двама непосредствено след мен, на*

*които аз вдъхвам моя дух, моето желание, и всеки от тези двама има също други двама и т. н. — по този начин най-добре се предават заповеди и се оперира политически"*²⁸. С такива начини на действие и прийоми тази извратена организация си е служила, за да могат Ротшилдови да постигнат своите планове за разстройство на света чрез революции.

Първата експлозия е Френската революция 1789 г. и всички последвали революции оттогава досега. Много добре обмислените планове и скритите действия на тази конспиративна организация са откривани едва след видимия ефект: бунта, революцията, войната, изкуствения глад, икономическите и стопанските катаклизми.

Продължители на Вайшоп и на неговото движение Илюминати са триото: Карл Маркс, Фридрих Енгелс и Ласал. Те преработват фасадата на това учение, запазвайки неговите основни идеи. Слагайки ударение на алтруистичните принципи, те запазват революционното в доктрината. И най-интересното е, че тези трима, приемани за лидери на социализма и комунизма, никога не са били работници или на заплата, за „справедливостта" на която толкова разпалено са се борили. Маркс е бил един лентяй без какъвто и да е морал. Ласал наследява огромно наследство и никога в живота си не е работил нищо. Енгелс, много богат фабрикант на памук, е използвал труда на деца, на които е плащал нищожни заплати²⁹.

Маркс, чието истинско име е Мордохай, си сменя името по подобие на Вайшоп и примера му е последван от останалите ръководители на болшевишката революция. Маркс произхожда от равинска фамилия. Според много историци той е притежавал много лош характер — зlobен, нетолерантен, жлъчен и непоносим³⁰. Неговите трудове не почиват на никаква научна основа. Всичко се доминира от неговите емоции. Но едно е истина: той е много добър последовател на Адам Вайшоп и несъмнено спомага за

Болшевишката революция, която е пълно копие на френската.

Вайшоп си сменя името на Спартак. По подобие на него първите комунисти в Европа са се наричали спартаковци и сменят името си по-късно, когато се назовават комунисти³¹.

Влиянието на Илюминати в Европа и САЩ е огромно. То се предава на следващите поколения и досега чрез най-старите тайни науки астрология, окултизъм, кабализъм, номерология и други. Много видни американци са били също едни от тях. В 1913 г. Американският федерален резерв поставя на гърба на еднотоларовата банкнота египетската пирамида с всевиждащото око на Луцифер.

Поддривната дейност, изпълнявана едно време от Илюминати и подчинените ѝ масонски ложи, се върши днес от повече от 12 000—13 000 различни организации, пръснати по цял свят.

Под лозунга за „световен мир“ тези конспиратори целят да унищожат половината от населението на земята чрез атомни бомби, за чието премахване така усърдно говорят. Напоследък от тяхна страна има много голям натиск за замразяване и унищожаване на ядреното оръжие. Целта е всичко да мине под контрола на ООН — организация, която е настоящата главна квартира на Илюминати.

Както преди Вайшоп е имал специални училища, създадени с цел да се изучава в тях интернационализъм, днес неговите последователи също поддържат такива университети, в които не всеки може да влезе.

Защо в Холивуд се срещат най-много комунисти? Защото всички кинокомпании са собственост на международните банкери и киноартистите са техни пионки.

Защо по-голямата част от персонала на Ей Би Си, Си Би Си и Ен Би Си са членове на Трилатералната комисия и Комитета за връзки с чужбина? Защото собствениците на тези компании са същите конспиратори-банкери, които контролират Съветския съюз и всички комунистически страни.

Средствата и инструментите на комунистическото движение за революции и войни фактически са се оформили тук, в САЩ, и никога не са били така активни, както в момента.

Връзката между Ротшилд и САЩ става посредством неговия съдружник от Франкфурт — Якоб Шиф, който прави една много здрава не само финансова, но и роднинска връзка с Павел Вартбург, Феликс Вартбург и Рокфелер, след което се оформя голямата Американска банкерска конфедерация.

Илюминати навлизат не само в банкерските, но и в политическите и военните среди на САЩ. Те имат свои хора в Конгреса, Сената, сред военните, ЦРУ, и дори сред президентите. Уилсън е един от тях, както и Франклин Рузвелт. В прочутите 14 точки на Уилсън се крият тайните намерения на конспираторите — всички народи да се откажат от своята независимост.

Адам Вайшоп е един от най-гениалните изпълнители на пъклените намерения на Ротшилд. В Париж: преди 200 години той довежда хиляди главорези от най-различни страни, на които ежедневно се плаща за всяко тяхно участие. Това са огромни средства, които само Ротшилдови могат да посрещнат. Днес живеем в друг стадий на развитие и мислене. Необходимо е народът да бъде манипулиран по съвсем друг начин — с кадифени ръкавици. Училищата, колежаите, университетите, научните институти и много религиозни организации са днешният Илюминати, който също както и преди се поддържа морално и материално от мега-банките.

Вайшоп е умрял отдавна, но неговите идеи и прийоми се използват и днес от наследниците на Ротшилд, които, също както Вайшоп, са се прикрили зад много други банкери, схоластици и държавни управления. Той умира на 82-годишна възраст и до последния ден от живота си, дълги години след Френската революция, продължава да ръководи криминалната дейност на финансовите си господари, които поддържат с неимоверно големи материални средства бруталните конспирации на организацията му.

Една от главните причини, за да се възприеме от хората идеята на тази организация, е фанатичното потискане на народа от римокатолическата църква, която разделя народа на две борещи се за власт фракции.

Жестокостите на католическата църква озлобяват хората и лесно ги правят привърженици на противника, който в случая е Илюминати.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РОТШИЛДОВИ

„Дайте ми правото да печатя парите на една държава, след което не ме интересува кой прави законите.“

Ротшилд

Натан, третият син на Майер и основател на Ротшилдовата династия, е бил питан от своя най-малък син колко различни нации съществуват в света? „Само две са тези, за които трябва да мислиш“ — отговорил Натан, — „еврейското семейство и след това са другите“. Под „еврейското семейство“ той има предвид „еврейския род“, който е различен от другите хора.

Основателят на тази единствена по рода си династия е Майер Амшел Ротшилд. Роден е през 1743 г. във Франкфурт на Майн (Германия). Най-старият му син Анселм Майер Ротшилд (1773—1855) остава с баща си във Франкфурт. Вторият — Соломон Ротшилд (1774—1855), се установява във Виена (Австрия), третият – Натан Майер

Амшел Ротшилд

Соломон Ротшилд

Натан Ротшилд

Карл Ротшилд

Джеймс Ротшилд

(1777—1836) — в Лондон, четвъртият — Карл Майер
(1788—1855) — в Неапол и петият — Джеймс Майер
(1792—1868) — в Париж.

Лондонският бранш под ръководството на Натан Ротшилд е най-успешният във финансовите операции и маневри.

И петимата братя играят много важна роля не само във финансовия свят, но и в политическия. Ако историята трябва да говори за някого, това е династията на Ротшилд. Като започнем от втората половина на XVIII век и до днес те са финансовите и политическите господари на света. От 200 години и до днес те финансират и контролират всички правителства в света. Повечето от коронованите глави са техни приятели и длъжници. Лионел Ротшилд е първият еврейин — член на английския парламент. Неговият син Натан Майер Ротшилд през 1885 г. става първият еврейин — пер на Британската империя. Морис Ротшилд става член на Френския сенат.

Пра-правнуците на Майер Ротшилд от гетото на Франкфурт на Майн и до днес управляват английската финансова къща „Натан Майер Ротшилд и синове“.

Пълни исторически данни за личния и търговския живот на тази злокобна фамилия и до днес не съществуват. Онова, което имаме налице, е извънредно малка част от действителното. Това се дължи на обстоятелството, че от 230 години и до днес техните действия се пазят в пълна тайна и никой не може да проникне в нея.

Основателят на династията Майер Ротшилд е изпратен да учи за равин, но след кратко време постъпва в една еврейска банкова къща в Хановер като ученик, където дълго изучава финансовите игри. Но и там не се застоява много. Връща се в гетото на Франкфурт, където двамата му братя продават стари вещи и дрехи. При тях, в един ъгъл на магазинчето той започва свой собствен бизнес със стари монети. Много от високопоставените личности в Германия, а и в цяла Европа колекционират стари монети. Майер изработва свой собствен нумизматичен каталог, който изпраща на известни хора, дори и на местните принцове.

Резултатът е благоприятен и търговията със стари монети бързо процъфтява. Дори един ден принц Вилхелм лично го посещава. Със сервилничеството си и с добрите си маниери Майер прави отлично впечатление на принца, който става негов редовен клиент. Това увеличава извънредно много авторитета на бедния търговец, който започва да играе ролята на придворен снабдител. Той прибавя към името си „Ротшилд“, което идва от малката червена фирмичка на къщата. Още през 16-то столетие къщите на еврейския квартал на Франкфурт не били номерирани. Всяка врата се е различавала от другите с някакъв знак или фирмичка със специален цвят. Вратата на къщата на Майер имала от по-рано червена табелка, от която той взема бъдещата си фамилия — Ротшилд. Управител на имотите и богатствата на принца е един от незаконните му синове Будерус. Той се сприятелява с Ротшилд и започва чрез него да обменя чужда валута. През 1785 г. бащата на принца умира и той наследява огромните му богатства и титли. Младият принц обръща извънредно голямо внимание на войската си, не само по отношение на военното обучение, но и на нейното облекло и спретнатост. Облеклото и мунициите са едни от най-красивите и изискани по онова време. Много държави са предпочитали да си наемат готови формиращи военни части и тъй като тези на Вилхелм били едни от най-реномираните, всеки се стремил да ги наеме. Така например Англия пазела мир и ред в колониите си, използвайки „Хесите“. Вилхелм от Хес-Кесел е имал огромни доходи от тази си търговия. За всеки убит хески войник принцът получавал огромни извънредни обезщетения, които влизали в хазната и го направили най-богатия владетел в Европа.

Майер Ротшилд използва умело нумизматичната слабост на богатия принц и започва все по-често да го посещава в двореца и да му предлага все по-интересни стари монети, и то на ниска и приемлива цена. Това бил тактически ход за сближаване с принца колкото е възможно повече и за спечелване на неговото доверие.

А лесно е да се заинтригуват останалите благородници след като е спечелено доверието на владетеля, както и действително става.

Към края на 1806 г., когато Наполеоновите войски влизат в Германия, Вилхелм поверява за съхранение по-важните си документи, архиви, бижута и около три милиона долара на стария Ротшилд, които той заравя на няколко различни места.

Тези огромни богатства, притежавани от Вилхелм IX, са спечелени по не особено почтен начин. Това са парите, които Англия е заплащала за използването на неговите войници (наемници) за пазене на реда в колониите и при потушаването на Американската революция. Морално погледнато тези пари принадлежат на войниците, давали под наем живота си за пари. Те обаче са ограбвани от Вилхелм, а след това и от Майер Ротшилд, който става негов пълномощник, по събиране на всичките му вземания от Англия и от другаде.

Тези ограбени пари са основата на огромното Ротшилдово състояние. Оттогава и досега не съществува нито един честно спечелен долар в многомилиардното състояние на фамилията Ротшилд. Задълженията на другите крале и държави към Вилхелм IX са огромни. Синовете на Майер заминават по всички краища на света, за да събират дълговете. Натан, третият син на стария Ротшилд, се установява в Лондон и всички авоари на принца се концентрират там. Извън огромните доходи от гигантското имущество на Вилхелм, Англия е заплащала на Ротшилд колосални месечни дивиденди върху неговите капиталовложения. От друга страна, по един таен договор между Вилхелм и Ротшилд, Ротшилд получава известна част от всички събрани задължения.

Наполеон е знаел, че хесенският владетел притежава огромни богатства и всячески се е стремил да се добере до тях. Цели полкове са ровели в дворците му и дори в къщата и магазина на Ротшилд, но нищо не са намерили,

тъй като всичко вече е изпратено в Лондон. Само заробените бижута изчезват по мистериозен начин.

Майер Ротшилд на няколко пъти пътува за Дания, където принцът е бил в изгнание, обяснявайки му как са торможени той и синовете му от наполеоновата власт, която ги е подозирала. Непрекъснато уверявал принца, че ще си получи всички пари до последната стотинка. През това време Натан, разполагайки с тези огромни богатства, използва критичното военно положение в Европа и недостига на стоки. Закупува всякакви стоки: памук, памучни произведения, кафе, тютюн и други, които внася по редовен или контрабанден път на гладните пазари в Германия, скандинавските страни и дори във Франция. Така парите на Вилхелм се одесеторяват благодарение на Ротшилдови, които сега вече могат да му върнат парите до стотинка.

От 1810 г. и до днес фирмата Ротшилд не се занимава повече с покупко-продажби на стоки, а само покупко-продажби на пари.

Първата сериозна сделка от този род е закупуването на 400 тона злато от известната Източноиндийска компания. От това Ротшилд спечелва четири пъти повече, отколкото е вложил. Същото злато Натан веднага продава на английската държава за поддържането на кампанията Уелингтън. Към края на Наполеоновите войни Британската империя субсидира повечето от съюзническите си държави като Русия, Австрия и Прусия. Най-големият проблем обаче е как да се придвижат сумите. Някоя голяма фирма не е била в състояние да поеме риска да транспортира такива големи суми или толкова злато. Единствен Натан и неговите братя се наемат да сторят това, оперирайки от различните си бази с шифърна кореспонденция и с най-бързите по онова време куриери и гълъби. Големите суми, които лично са притежавали, им дават възможност да открият клонове в Париж, Виена, Берлин и Неапол, като всеки един от братята е отговарял

за отделен клон. По този начин „Майер и Синове“ създават помежду си първата най-голяма международна клирингова къща.

След Наполеон в Европа започва подем на строителството, културата и изкуството, което изисква големи материални средства, следователно и много заеми. Повечето от европейските правителства предпочитат да вземат от по-малки банкери, избягвайки финансовия колос Ротшилд. Главната причина за това е грубият им материализъм и тяхната недодяланост. По това време всевъзможни салони във Франция, Германия и Австрия процъфтяват и ежедневните теми на разговор са поезията, изкуството и културата. Братята Ротшилд са чужди на този дух. Погълнати изцяло от материални и финансови сделки, те нямат време да се школуват в салонното кавалерство, което по онова време е в центъра на светския живот. Те дори не знаят да танцуват, поради което не са приемани във висшето общество. Много добре са съзнавали какво им липсва и че е вече много късно да се придобие.

Но Ротшилдови решават да използват финансовата си мощ, за да победят победителите.³²

През 1818 г. френските държавни облигации от известния заем през 1817 г. започват много бързо да спадат след едногодишно постоянно качване, което повлича и други ценни книжа. Това става не само в Париж, но и в цяла Европа, където борсите се сгромолясват. Братята, притежатели на безброй облигации от цял свят, тихомълком закупуват повечето от конкурентните облигации и в един момент ги разпродават наведнъж по цяла Европа, което предизвиква финансово стениание. Сега цял свят разбира, че не бива да пренебрегва Ротшилд, и всички политици от Европа започват да се надпреварват кой да вземе по-голям заем от тях. Салоните и висшето общество вече не забелязват тяхната недодяланост. Това е може би и началото на техния политически триумф.

Притежателят на тези неизброими богатства, старият еврей от гетото на Франкфурт, създава няколко основни принципа за управлението и опазването им. Завещанието му е стриктно и не търпи никакви промени или отклонения. Петимата му синове, както и цялото му поколение, са длъжни да го спазват. Санкциите са много строги и неотменими.

1. Най-старият да бъде главата и управител на цялото състояние: това е принципът на старшинство, който не изключва и издигане на по-способния, но само по пътя на избор от всички членове на семейството.

2. Женитби в самата фамилия, между братовчеди. Целта е да се запазят всички богатства и нищо да не излезе от фамилията. Това правило не е стриктно спазвано, тъй като възниква друг фактор. Много евреи междуременно стават доста богати и при такава женитба не само не се губи, а напротив, състоянието се увеличава.

Като биологическа последица от тези еднокръвни женитби раждаемостта е малка, повечето от децата са момичета, между които има и умствено недоразвити.

3. Запазване на богатствата единни и неразделими — каквито са и до ден днешен.

4. Завещанието на стария Майер Ротшилд в никакъв случай да не се показва наяве и да не става достояние на нито един историк.

5. Всички наследници и поколения на фамилията да бъдат винаги лоялни към старата еврейска вяра.

6. Да не се прави никаква публична инвентаризация и да не се водят наследствени дела и други подобни между членовете на семейството. Всички, които не спазват горното, се лишават от наследство.

7. Цялото състояние, което в никакъв случай и под никакъв претекст не трябва да се дели, да се управлява завинаги само по мъжка линия, между членовете на фамилията, и да бъдат съдружници. Жените, членове на семейството, както и техните съпрузи, нямат право на

участие в управлението на фирмата³³. Всеки от наследниците, който протестира или се противопостави на горните правила, губи автоматично правото си на наследство.

По всичко личи, че старият Майер Анселм, който е бил много религиозен, е целял да установи властта на една еврейска династия чрез мъжките си наследници. Неговото завещание и до ден днешен е не само валидно за династията му, но и за всички евреи в света. Предполага се, че завещанието му е направено с помощта на двамата хазидими — Яков Жозеф и Яков Исак. Той вярва с религиозен ентузиазъм, че евреите са „избран народ“ и че Господ им е обещал „те да управляват света“. Не срещнах евреин, който да не вярва в това. То се вижда не само от протоколите на Сионските мъдреци, но и от всичко, което днес става по света. Майер е хазидим, което ще рече поклонник и последовател на хазидизма — най-набожното движение в юдеизма, което води началото си от Югоизточна Полша през 18-то столетие. Това учение представя Израел като космически фактор, като фокусна точка на сътворението на света. Хазидизмът се развива и усъвършенства от Яков Жозеф и Яков Исак — и двамата съвременници на първия Ротшилд. Създадените Якобински клубове във Франция, Англия, Италия и другаде вземат името си от тези две юдейски религиозни лица.

Теодор Херцел, личен приятел на лорд Ротшилд и основател на модерния ционизъм, около 1897 г. основава две много важни организации, които и до днес играят първостепенна роля в света. Едната е изключително секретна — включва 300 души, чиято самоличност се пази в пълна тайна, и представлява върховното управление на еврейската раса. Втората е народно-религиозна организация, състояща се от 450 души, представители на еврейските църкви и равини.

Династията Ротшилд започва с петимата синове на Майер Амшел.

Натан Ротшилд е най-недодяланият и безскрупулен от всички братя. За него единственият ръководен фактор е династичната логика. Има рядък експлоатативен ум и упорство за успех. За него Дизраели казва: „Той беше господарят и учителят на световните борси и следователно господарят и учителят на всичко останало". Успехите му се дължат главно на секретността и упоритостта, с които е работил. Това е бил и е най-важният принцип на управлението и успеха на всички Ротшилдови до днес.

Веднъж един, който му лъскал обувките, го попитал защо неговият бакшиш е по-малък от този на сина му? Той му отговорил: *„Бащата на момчето е милионер. Моят не е."* При друг случай, когато един търговец му предложил хубава картина, Натан му казал: *„Дай ми картина за 30 лири стерлинги. Не ме интересува коя. Довиждане."*

Понякога е проявявал и арогантност, присъща на всесилните и всевластните. Така например на един бал на Уелингтонския херцог, един друг херцог наречен Монморанси говорел с възторг за своите предшественици. *„Значи Вие сте първият християнски барон — се произнесъл Натан пред всички на висок глас — аз пък съм първият еврейски барон, което е по-интересно, но не парадiram с това."*

След смъртта на Натан по решение на четиримата останали братя фамилията бил даден на барон Джеймс (най-малкият от петимата братя) със седалище в Париж. За разлика от най-големия брат Натан, славата на Джеймс се е носела в най-известните френски салони. Винаги изискано облечен, червенокосият младеж извънредно бързо и неусетно навлиза в най-изисканите кръгове на Париж. На 29-годишна възраст става генерален консул на Австрийската империя в Париж. Закупува един от най-красивите палати на Париж „Палата Фуше", оженва се за племенницата си Бети, дъщеря на брат му Соломон от Виена, за която Хайнрих Хайне написва поемата „Ангелът". За много кратко време близки приятели му

стават Росини, Хайне, Оноре дьо Балзак, Жорж Санд, Делакроа. Взима участие в свалянето и качването на всички френски крале след Наполеон.

Ще се спра на една интересна случка.

Известният художник Делакроа му предлага да го нарисува като просяк и Джеймс приема. На другата сутрин отива преоблечен в просяшка дреха и звъни в студиото на Делакроа. Отваря един от учениците му и като вижда жалкия просяк, му пъха един франк в ръката и го изгонва. На другия ден един прислужник, облечен в ливрея, предава на ученика следното писмо: *„Драги господине, ще намерите в плика единия франк, който ми дадохте на вратата на студиото на господин Делакроа, с лихвата му от десет хиляди франка. Може да осребрите чека в моята банка, когато пожелаете. Джеймс де Ротшилд.“*

Хайне много често посещава Джеймс Ротшилд в неговия кабинет и с интерес наблюдава посетителите му и тяхното сервичество, за което този велик поет и сатирик заключава: „Тук ние виждаме колко е малък човекът и колко е велик Бог“.

Джеймс Ротшилд финансира Бурбоните през испанската гражданска война — 1820 г., за което получава високото отличие „Почетния Орден на легиона“. През 1830 г. владетелят Карл X се сгромолясва и на власт идва Луи Филип. За всеобща изненада той се оказва много близък приятел на Ротшилд, който веднага става финансов съветник на новия крал и братята получават монопол върху държавните заеми.

1848 г., 24 февруари, кралят напуска Париж и избягва. Гълпата започва да руши царските дворци и да пали вилите на богатшите. Джеймс дава 250 000 франка на вътрешния министър на революцията „за патриотични цели“. Още на другия ден след бягството на неговия приятел краля, Джеймс пише писмо до Временното правителство, което същевременно го публикува в пресата. Той, Джеймс Ротшилд, предлага да даде 50 000 франка на ранените в уличните боеве. И като някой магьосник се

измъква от неблагоприятното положение и само след няколко седмици е пак на върха. Дори и най-фанатичните републиканци заключават, че той е един от най-необходимите за Републиката. Неговите богатства по това време надминават 600 милиона франка.

Соломон Ротшилд (1774—1955) попада по това време в антисемитска Австрия, където на евреите не е разрешено да притежават имоти, да практикуват право, да бъдат съдии, учители, да се занимават с политика или да участват в управлението. Въпреки всички тези ограничения след време по подобие на брат си той успява чрез най-различни финансови маневри и трикове да спечели приятели като диктатора Метерних и дори самия император. За разлика от другите си братя той преуспява в Австрия до голяма степен благодарение на дипломатията си. Условието, при които започва, са много по-тежки, отколкото на неговите братя. Най-напред наема една хотелска стая, тъй като, както казах по-горе, не може да притежава имот. След това наема още стаи, цял етаж и малко по-късно — хотел. Най-напред започва със своя собствена фирма. Докато управниците се съвземат, отпуска на австрийската държава заем от 55 милиона гулдена, такъв, какъвто никога преди това не е бил получаван. Не след дълго той пуска облигации за 35 милиона гулдена. Всички, които са купили от тях, спечелват, а най-много — Соломон. През 1825 г. с много сложни финансови маневри той финансира Мария Луиза, съпруга на заточения Наполеон и дъщеря на австрийския император. Двете деца на Наполеон от Мария Луиза поради бързо развиващите се събития, не са били официално регистрирани като негови. Дядото, австрийският император, поема тяхната закрила и с помощта на Соломон Ротшилд подсигурява бъдещето им.

След смъртта на императора на престола се възкачва неговият син Фердинанд, който поради психическото си

състояние не е бил способен да управлява страната. Благодарение обаче на здравата ръка на Метерних и на неговия най-добър и близък приятел Соломон Ротшилд Австрия продължава да цъфти. През февруари 1848 г. във Франция стават бурни събития и Луи Филип пада от престола, което веднага дава отражение и в Австрия. Метерних избягва във Франкфурт, закрилян от Ротшилд. След няколко месеца и Соломон напуска страната, за да не се върне никога повече в нея.

Карл Ротшилд (1788—1855). Истинското му име е било Калман, а фамилният прякор — „Мезузах“. Той се е различавал малко от братята си, поради което до 35-годишната си възраст не е получил никаква самостоятелна работа. Главната му работа е била да организира и ръководи куриерската служба, която е била от решаващо значение за успеха на династията.

През 1821 г. е узаконено Бурбонското царство в Неапол. Във връзка с това Австрия поисква от Ротшилдови да се заемат с военните субсидии.

Братята изпращат Калман, личност, която никой не познава в Европа. Тук той приема името Карл. Брат му от Австрия авансира един заем на Неапол, който е следвало да се покрие с разноските по австрийската окупация. През 1827 г. новооткритата банка на Карл в Неапол е институтът, който официално плаща на войските, които поддържат царя на власт. Карл започва да играе също като братята си важна политическа роля. Той финансира повечето от херцозите на Италия. Въпреки близкото приятелство на брат му Соломон със стария канцлер Метерних, Карл е този, който подготвя неговото падане и излизане от Австрия, за да го замести с друг по-млад. Той съживява малко Папските владения, въпреки собствената си и фамилната органична омраза към Ватикана. Но всичко е с цел — от Ватикана той иска официално обещание, че ще коригира антиеврейската си политика. Той е приет от папа Григорий XVI и за разлика от всички останали папата

му подава ръката си да я целуне, вместо палеца на крака, както е било възприето.

Амшел Ротшилд (1773—1855), най-големия син на Майер. След смъртта на баща си наследява Франкфуртската банка, в която е работил с него. Силно религиозен и дълбоко вярващ в Талмуда, той прекарва доста време в Синагогата, молейки Господ да му даде син, какъвто така и не му се ражда. Коренно се различава от братята си по характер. До последния ден от живота си живее скромно и разумно. Не е имал палати като останалите братя, облича се по старому, в еврейските си черни дрехи. Изразходва много средства за благотворителни цели. Въпреки не много удобния живот във Франкфурт, той остава там до края на живота си. Поддържа отлични отношения със сина на принц Вилхелм, от когото фамилията спечелва състоянието си. Докато години наред те са били длъжници на бащата, сега неговият син е техен длъжник. Има тесни връзки с повечето от европейските управници и крале. Става много близък приятел с Ото фон Бисмарк— легендарен канцлер на Германия. Въпреки антисемитското настроение в Германия, той винаги е успявал да се справи с тълпите. Веднъж къщата му била обградена от разярена антисемитска тълпа. Вместо да се скрие, той излиза на балкона и започва да им говори: *„Скъпи приятели, вие искате пари от богатия еврей. Германците са 40 милиона. Аз имам толкова флорина. Като начало ще хвърля по един на всеки от вас“*. Тълпата протяга ръце, хваща парите и се разотива. Всички са го характеризирали като своеобразен и старомоден чудак.

Майката на петимата братя Гудула Ротшилд доживява 96-годишна възраст в същата къща с червената фирмичка, където е живяла със съпруга си Майер Ротшилд. В тези размирни времена много от съседите на Гудула я питат дали не е чула нещо от синовете си, дали ще има мир или война? Тя винаги отговаря: *„Моите синове няма да позволят да има война!“* От това, което ще прочетете в

следващите страници, сами ще си направите заключение коя от двете думи, „мир“ или „война“, е по-подходяща да се припише на синовете и поколенията им. По данни, извлечени от еврейската енциклопедия, всички Наполеонови войни са финансирани от тях, а същевременно Ротшилдови обезпечават материално и съюзниците. Същото правят и по време на Американската революция и на Гражданската война. Те са главните съветници на Клемансо и Уилсън по Версайския договор, който е една от главните причини за Втората световна война.

Никой не е в състояние да определи богатствата на тази династия. През 1925 г. руският генерал Череп Спиридович ги изчислява на 300 милиарда долара, като отделно доходите им от Първата световна война според него са 100 милиарда. Други пък смятат, че са много повече. Ротшилдови чрез своите агенти притежават 4/5 от богатствата на Европа и почти цяла Америка. САЩ дължи няколко трилиона долара. На кого? Разбира се — на тях, на банките и Федералния резерв, който печати парични знаци.

Още през миналото столетие известният германски писател Людвиг Бьорне пише: *„Няма ли да бъде най-голямата благословия на света, ако всички царе се прогонят и на техните тронове се постави Ротшилдовата фамилия. Помислете си само какви ще бъдат преимуществата. Новата династия никога няма да вземе заем, тъй като знае по-добре от всеки друг какви суми трябва да плаща срещу този заем. Подкупването на министри и управници ще спре, тъй като никой няма да има толкова средства, за да подкупи един Ротшилд.“*

Около 100 години след основаването на фирмата „Ротшилд и синове“ те стават главните банкери на империи и континенти, на цяла Европа, на Русия и Америка. Само лондонският им клон за това време е отпуснал заеми за повече от 7000 милиона долара. Можете да си представите колко са придобили от лихвите.

Един много съществен фактор за успеха им е тяхната изключително добре уредена разузнавателна и куриерска служба, много по-ефективна от подобните служби на другите държави. Много от кралете изпращат поверителната поща чрез техните куриери, тъй като не са имали доверие в собствените си държавни чиновници.

По това време около 1839 г. интересите на фирмата диктуват мир в Европа, тъй като не всички са още въоръжени. И Ротшилдови, заявяват открито *„Ако Австрия предприеме военни акции срещу Франция, ние, клонът в Англия, ще се присъединим към Франция, и обратно, ако Франция предприеме военни действия срещу Австрия, ние ще се присъединим към Австрия.“*

През 1839 г. белгийският крал Леополд е готов да анексира със сила провинциите Люксембург и Лимбург. Соломон от виенския Ротшилдов клон открито заявява: *„При това положение Ваше Величество няма да получи нито стотинка от нас“*³⁴, а Белгия се е нуждаела от заем. Кралят отстъпва пред Ротшилд и получава заем,

Хайне нарича петимата братя велики революционери *„Никой преди тях не е успял да узурпира феодализма. Не са ли те тези, които премахнаха сковаността по отношение на земевладелчеството? Не са ли те, които измислиха държавните облигации, които всеки може да притежава. Всички тези начини на заемане и книжно парично обращение са измислени от тях. Не са ли Ротшилдови архидемоните на прогреса?“*³⁵

Построяването и прокарването на железопътни линии в Европа е изключително тяхно дело. Пример за това е проектът Виена-Галиция, дълъг около 96 километра, оценен на 12 000 гулдена, които Ротшилдови отпускат във вид на акции, като от тях 8000 запазват за себе си, а 4000 продават. Построяването на първите жп линии в Европа среща много голяма опозиция от страна на учени, лекари и пресата, които твърдят, че човешката дихателна система не може да издържи на скорост от 25 километра в час, а също

и че една такава скорост ще предизвика кръвоизлив от носа, устата и ушите и доведе хората до психически разстройства, неконтролируемост и самоубийства. Истината е, че пътниците не стигнаха до несвоят, докато акциите се качиха без какъвто и да е контрол.

По същия начин са построени и френските жп линии: Париж — Сен Жермен, Париж — Версай и Северната жп линия. Това донася на френската Ротшилдова къща много големи доходи и същевременно дава силен тласък на бързо развиващата се индустрия.

Първите основатели на най-могъщата династия на света започват да напускат земния живот. През 1836 г. умира Натан от Лондонската къща. 1855 г. погребва още трима от братята — Карл от Неапол, Соломон от Виена и Амшел от Франкфурт. Те, които работят заедно и създават с общи усилия огромните богатства и авторитет, умират почти едновременно. Смъртта на братята основатели не само че не довежда фамилията Ротшилд до упадък, а напротив, може да се каже, че оттук нататък започват нейните велики успехи и завоевания. Оттук нататък започва действително тяхната сила, изразяваща се в непоколебима и желязна последователност — продължение на завета на патриарха Майер. Неговото завещание, което и до днес остава скрито от света, се изпълнява стриктно от наследниците, за които то е повече от Талмудата. Старият Майер успява да създаде най-силното оръжие за успех, наречено „синове“. Всяка Ротшилдова генерация и до днес изпълнява безкомпромисно своето призвание. Неговите поколения започват да говорят не само чистия език на страната, в която живеят, но и езика на благородниците и на съответния кралски двор. Няма никакъв акцент от франкфуртското гето.

Ротшилдовата династия се счита за царска династия на евреите и то с пълно право, тъй като и до ден днешен никой не е помогнал на еврейската раса толкова, колкото те. Още от създаването на фамилията извънредно голямо

внимание се обръща на възпитанието, образованието и религията на младите поколения. Във всеки техен клон към младите е прикрепен един равин, който се е занимавал с религиозното и Хибро обучение на фамилията. По същото време в повечето европейски държави съществуват много ограничения по отношение на евреите. Повечето от тези ограничения обаче не засягат Ротшилдо-вия клан. Имало е, макар и много редки случаи, когато и самите те е трябвало с големи усилия да преодолеят старите консервативни закони. Така например Лионел Натан Майер е избран шест пъти в Английския парламент и щом стигне до Библията и до клетвата, е отхвърлян, тъй като е искал да приеме клетвата само пред староеврейската Талмуда. Неговата упоритост продължава години наред, докато най-после с помощта на Дизраели — покръстен еврейин, министър-председател на Англия, се изменят старите закони на Великобритания и Ротшилд става член на Парламента, където за петнадесет години не произнася нито една реч, нито пък проявява каквато и да е активност. През цялата тази дългогодишна предизборна борба и многото пари, които стигат и в най-затъмнения кът на Британската империя, неговото име става най-популярното след това на кралицата.

Знаменателно е, че и най-консервативите англичани отстъпват пред силата и мощта на златото. След като финансират Суецкия канал, кралицата на Великобритания, удостоява сина на Лионел — Натанаил Ротшилд, с титлата „пер“, която той приема, като се заклева с всички староеврейски ритуали.

Третата генерация на Ротшилдови в Англия са тримата синове на Лионел, наречени „Сионското трио“. Тя наследява не само Лондонската банка, но и всички огромни фамилни богатства във Великобритания. Никой преди тях, както и след тях, не е бил толкова богат. За разлика от техния дядо Натан, либерал по разбиране, внуците от триото изпъкват като крайно консервативни и

привърженици на аристокрацията. С пълно основание цял свят ги нарича „Царете на евреите“, тъй като те са направили много повече за евреите в света, отколкото който и да е еврейски цар. Еврейски училища са изцяло финансирани и поддържани от тях, всички разноски на хилядите емигранти от Русия и от други страни са поети от Ротшилдови. Ако някъде започват репресии по отношение на евреите, Ротшилдови веднага се намесват и спират всякакви заеми на тази държава, докато не се отменят преследванията. Има няколко такива случая с царска Русия. Винаги на първо място за тях са евреите и тяхната староеврейска религия. Те, притежатели на по-хубави и по-скъпи дворци от кралете, живеят в неописуем разкош, но много често се налага да отстъпят личните си желания и разбирания пред религиозните. Така например, въпреки слабостта си към ренесансовото изобразително изкуство, не са имали негови произведения в дворците си само заради религиозното им съдържание.

Във Франция след 80—90-те години политически борби и революции Бурбоните, Орлеаните и бонапартистите са детронирани, докато Ротшилдови с техния представител барон Алфонс продължават да държат здраво скиптъра.

Алфонс Ротшилд, един от истинските представители на Гетото, живее във Франция по време на доста тежки събития: падането на Луи Наполеон и бурното раждане на Третата република. Той винаги е на определеното място във всеки момент с хората си зад сцената, готов за действия. Европейските крале и държавници в най-критичните моменти използват посредничеството на фамилията и нейните канали за връзка и информация. През 1870 г. германските войски навлизат във Франция и Бисмарк с известния генерал Молтке установяват главната си квартира и командване в един от дворците на Ротшилд. Бисмарк, виждайки тези идеално подредени имоти, градини и паркове, открито признава: *„Царете не могат да си позволят този лукс, това може да принадлежи само на Ротшилд.“*³⁶

Бисмарк си избира една обикновена спалня, като личната спалня на барона-собственик остава непокътната. И не само това, той нарежда на подчинените си никоой да не пипа скъпоценните украшения, както и плодовете и цветята из парковете. Самият Бисмарк получава заповед да ограничава ловуването си и избиването на животните в парковете на Ротшилд.

Срещу голямо възнаграждение Бисмарк принуждава управителя на двореца да му продаде една каса вино, за което управителят прави писмен рапорт до господаря си в Париж. Документът се пази и днес в двореца.

Изтъквам всички тези случки, за да може читателят да си представи каква е силата и властта на тази династия. В момент, когато цяла Европа се прекланя пред Бисмарк, самият той е трябвало да се бие за виното си! Това е силата на парите. Винаги са били omnipotentни и ще бъдат.

Създаването на днешния Израел е тясно свързано с династията Ротшилдови. Още от 1882 г. Едмонд Ротшилд, чието седалище е в Париж, започва да финансира заселяването на точно 101 руски евреи близо до Яфа. И не само ги финансира, но създава и много други такива еврейски колонии в Палестина. Закупува земи от арабите и цели квартали от по-хубави къщи в Йерусалим, които заселява с полски и руски евреи. Повечето от стотина такива еврейски колонийки започват да цъфтят и се развиват. Едмонд не само им осигурява внедряване на земеделски култури, но и закупува години наред цялото им производство и то на по-високи цени от пазарните.

Съвсем правилно Теодор Херц, основателят на ционисткото движение, казва: *„Фамилията е най-ефективната сила, която нашите хора са придобили след разпръскването“*.

През 1887 г. император Франц Йосиф със специален императорски декрет обявява Ротшилдови за аристократи,

въпреки че не са от четири поколения потомци на най-висшите благородници и не са покръстени.

Поради кръвните вътрешнофамилни женитби след няколко поколения се получава дегенерация. Мъжкото поколение започва да изчезва или някои от тях се раждат инвалиди. Повечето наследници са момичета. Това, както и някои политически събития стават причина да се закрийт двата клона — в Италия и основният във Франкфурт. Остават три подразделения на Ротшилд: в Англия, Франция и Австрия. До 1918 г. те функционират много добре, обаче след тази година всичко в света се променя, мисленето и идеите са други. Светът отива към социализъм. Таксите и данъците се увеличават неимоверно много. Става просто невъзможно да живееш като Ротшилд. На всички тези скъпи замъци и огромни имения данъците стават толкова големи, че за няколко години ги поглъщат. От друга страна веднага след Първата световна война се разпространява антисемитското настроение.

Точно от кой момент не е известно но между 1920—1930 г Ротшилдовата фамилия решава да разпръсне капиталите си в ръцете на повече банки и фирми, за да не бие на очи вече името Ротшилд. В Европа остават само два Филиала — Париж и Лондон, които още се славят като едни от най-богатите банки в света. По-голяма част състоянието им в момента е в САЩ, където много умело се прикрива зад стотици по-малки имена, фирми и банки. Днес са много малко хората, които познават истинския притежател на света и богатствата му. Предишната Ротшилдова династия сега е по-мощна отвсякога и държи в ръцете си цялата финансова и политическа власт в света.

По време на германската окупация на Австрия Франция и на голямата част от Европа някои от Ротшилдовата фамилия са задържани от Гестапо и по много мистериозни пътища освободени. Известният барон Луис, ръководител и собственик на Австрийската банка, стои във Виена въпреки предупрежденията от Париж. Още на другия ден

след Аншлуса е арестуван и вкаран в Гестапо. Не след дълго е посетен лично от Химлер, който се интересува дали е малтретиран и му предлага цигари. След кратък разговор с Химлер барон Луис Ротшилд е освободен, заминава за Швейцария и оттам за САЩ, чийто поданик, става. По същото време хиляди други евреи са гонени, линчувани и убивани от същия този Химлер. За Ротшилд новият живот в Америка никак не е труден, както е за милионите други имигранти. Той и тук вече е господар на банките и капитала. Много фирми, работейки под други имена, като Морган, Кун, Льоб, Вартбург и други, бяха и са негови филиали. Някои от подземните железници също му принадлежат.

По време на Хитлеровата окупация на Франция със специална заповед на фюрера всички Ротшилдови колекции, възлизащи на стотици милиони долара, грижливо са преместени в Бавария в един замък в Алпите. Веднага след войната през 1945 г. всички тези шедьоври, един от които е „Трите грации“ на Рубенс, са върнати по опис на собствениците Ротшилдови.

Един от главните успехи на тази фамилия осъществяват петимата синове на стария Майер, пръснати по цяла Европа и обхванали главните ѝ пунктове — Франкфурт, Виена, Лондон, Париж и Италия. Те използват много рационално т. нар. „баланс на силите“. Ако някой държавник откаже да върне задълженията си или да сключи държавен заем с тях, те веднага прилагат политически шантаж, като предлагат голям и изгоден заем на противниковата държава, която започва въоръжаване. По този начин държат непрекъснато европейските държави една срещу друга под заплахата на война. Финансирайки и двете страни, те реализират огромни печалби по един толкова непочтен начин.

Много непочтено използват победата на английския генерал Уелингтон над Наполеон при Ватерло, за да сложат ръка на английското управление. Чрез добре

уредената си куриерска служба те разбират два дни преди всеки друг, че Наполеон е загубил. На борсата всеизвестният Натан Ротшилд с печална физиономия започва да продава английските държавни облигации, което е сигнал за останалите фирми и банки. Настъпва паника и всички продават английските държавни облигации, които само за няколко часа падат неимоверно. В същото време агентите на Натан тайно ги закупуват. На другия ден, когато пристига официалната новина, че Англия печели боя при Ватерло, Ротшилдови притежават повечето от облигациите на Англия. Това е коронният им номер, с който необезпокоявани от никого стигат до положението да притежават не само Англия, Франция, Европа, Америка, но и цял свят.

Интересно е да се знае нещо и за хората, които ръководят техните филиали в Америка.

Вартбургите са се смятали за втората най-известна интернационална банкова фамилия през 19-то столетие. Зародишът им е „Абрахам дел Банко" от Венеция. Синовете му се преместват в Хамбург, Германия, и си сменят името на Вартбург. Още през 1814 г. фамилията Вартбург става филиал на Ротшилд. Най-забележителни от фамилията са двамата братя Павел и Макс, на които искам да се спра. Макс е този, който финансира Германия през Първата световна война и по-късно нацисткия режим. Същият през 1918 г. е директор на шпионажа в Германия. Всички са чули за нацистките преследвания на евреите в Германия, докато фирмата Макс Вартбург и нейните членове не са били засегнати. Самият Вартбург заминава официално за САЩ.

Павел Вартбург е основател на германския индустриален гигант „И. Г. Фарбен" и „Акфа Филм". Той става американски поданик и играе много важна роля за финансовото заробване на САЩ със създаването на Федерален резерв. Той представлява САЩ на Версайската мирна конференция, докато неговият брат Макс защитава

германските интереси. Всички знаем колко несправедлив е Версайският договор с 14-те Уилсонови точки, както и последиците от този договор— идването на Хитлер на власт и Втората световна война. Братята си свършиха много добре работата, като не пожалиха и няколко милиона свои сънародници, които Хитлер изби.

Павел Вартбург, награден лично от германския кайзер, подготвя болшевишката революция, като предава на Ленин и Троцки суми, събрани от германските банкери.

Приема се, че най-богатите в Америка са финансовите къщи на Рокфелер, Форд и Карнеги, а в действителност те стоят по богатства много далече от Ротшилд. По данни на генерал Спиридович състоянието на филиалите на Ротшилд през 1925 г. е 300 милиарда долара плюс 100 милиарда, спечелени от Първата световна война. Като се прибавят и доходите им от американската депресия през 1929 г. и нестабилната борса до 1936 г., фамилията е притежавала повече от 500 милиарда долара, което представлява двойно повече от стойността на богатствата на цялото население на САЩ.

Освен Ротшилд в света са съществували и още съществуват много богати еврейски фамилии, които по същия експлоататорски и безскрупулен път натрупват неимоверни богатства за сметка на милиони наивни хора. По същия начин, по който петимата братя Ротшилд контролират Европа, те в момента финансират и управляват повечето от всички тези по-малки фирми, които под егидата на „боса“ са включени в бандата на 300-те, управляващи сега не само Европа, но и целия свят.

Много грехове тежат на съвестта на тази злокобна династия. С парите си те успяват да наложат на всички евреи и тяхната 30-вековна тайна масонска организация да ги признае за абсолютни господари. Франкмасонските организации са тези, които извършват репресии и убийства на неудобните за тях лица, управници и владетели. Най-големият им триумф е разгромът на Наполеон, постигнат

пак чрез масонските организации. След това им предстоеше да се справят с руския цар Александър Романов, Хабсбургите и Хохенцолерните, които през 1815 г. сключват т. нар. Свещен съюз — Лига на нациите за поощрение на християнството. Това е главната причина, поради която Ротшилдови се обявяват против тези три династии. За целта те създават много способни агенти като Дизраели — 1805 г., Наполеон III — 1808 г., Бисмарк — 1815 г., Гамбета — 1838 г., маршал Соулт — първи помощник на Наполеон, Карл Маркс, Херц, Троцки и много други.

Обект № 1 е руският цар Александър Романов, който неуморно се стреми да обедини католическата и източно-православната църква, както и да сключи англо-руски съюз и по този начин да спаси света от излишни войни и непрекъснати стълковения. Тук изиграва подла роля техният агент — покръстеният евреин Дизраели, който осуетява съюза. Бързото изкачване на Дизраели учудва всички, тъй като освен качеството „голяма самонадеяност“ не притежава нищо друго, нито е богат, нито има някаква квалификация или пък особен интелект. За сметка на това още като младеж е избран, подготвен и лансиран от Лионел Ротшилд за изпълнението на специалния план за световно господство.

От 1814 до 1848 г. върховното командване на световните тайни организации е „Алта Вендета“ — най-високата ложа на италианските масони с Велик Майстор, по всичко личи — един от Ротшилдови.

След като унищожават Наполеон, те се нуждаят от друг от същия мащаб и си го създават — Бисмарк, който също като Дизраели не е бил способен, нито добър ученик. Води разгулен живот, което го довежда до големи материални задължения. Според генерал Спиридович, Ото Бисмарк е незаконен син на маршал Соулт, който също е евреин.

Миролюбивата и християнска религиозна политика на Александър I е точно противоположна на тази на фамилията. Помирението на двете църкви — католическата и източноправославната, щеше да бъде страшно поражение за тези, чиято религия признава само Талмуда. Фаталната грешка на Александър е, че подценява тази всесилна тайна организация. Същата грешка правят днес американците, както и Съветският съюз. Александър I общува не само с християни, а също с евреи и мюсюлмани. След един обяд в една еврейска синагога той се почувствувал зле и на 1 декември 1825 г. след големи мъки умира. Лекарите установяват, че е отровен с известната бавно действаща отрова „Аква тофана“.

Главната причина за убийството и ликвидирането на последните шестима руски царе от династията Романови е да не се даде в никакъв случай възможност на източноправославната вяра да се помири с католическата и да се стигне до създаването на мощна универсална църква.

След като „ТЕ“ управляват Франция, Германия, Австрия, Англия, САЩ и Русия, сами си направят заключението: кой е световният император. Огромният капитал, с който разполагат, се простира и прикрепва като пиявица към всяко човешко начинание и усилие. Заемите, отпускани на различните държави, им носят неимоверно големи печалби, които естествено дават отрицателно отражение върху живота на населението. Така например през 1818 г. Ротшилдови отпускат на Прусия 5 милиона лири стерлинги заем, срещу който Прусия получава само 3,5 милиона, а останалите — 1,5 милиона лири плюс 7 % лихва получава Ротшилд и то само за няколко години. През 1823 г. те поемат всичките заеми на Франция при разоряващи условия за нея — при повече от 50 % лихва. Фактически печалбите им от тези държавни заеми са неограничени. С тях те гарантират държавните облигации и акции, с които играят, както пожелаят. Свалят ги и ги

вдигат по свое усмотрение, тъй като те са тези, които управляват и манипулират световните борси.

В своята книга „Евреите и модерния капитализъм“ професор Вернер Сомбар пише: *„През периода от 1820 г. нататък настъпва векът на Ротшилдови, така че към средата на столетието всеобщо мнение беше, че има само една единствена сила в Европа и това е Ротшилд.“*

Дизраели, който е стопроцентова функция от Лионел Натан Ротшилд, в книгите си „Кънингзбай“ описва Ротшилдови, характера им и тяхната власт, така както никой друг. Той обаче никъде не споменава имена, а само псевдоними. Цели 75 години читателите на новелите на Дизраели мислят, че имената са измислени, докато през 1921 г. руският автор Череп Спиридович открива, че под името „Сайдония“ се крие Лионел Ротшилд. В книгата си Дизраели пише: *„Той беше господар на пазара, търговията и парите на целия свят и разбира се, господар на всичко останало. Той фактически разполага с всички доходи на Южна Италия чрез Карл Ротшилд в Неапол. Монарси и министри от всички държави го ухажват и приемат неговите съвети.“* (Кънингзбай, стр. 213 и 214).

„Сайдония (Лионел Ротшилд) няма сърце, той беше човек без каквото и да е чувство към другите хора“³⁷.

В същата си книга, публикувана през 1844 г. Дизраели потвърждава, че Лионел Ротшилд е знаел предварително за революцията от 1848 г. и че тя е била подготвена в Германия от йезуитите, с които Фамилията е била тясно свързана.

През 1815 г. те ликвидират Наполеон I, след което Натан премахва и трите много известни династии Хохенцо-лерн, Хабсбург и Романови. Веднага след отравянето на Александър I през 1825 г. „те“ се опитват да вдигнат революция в Русия, но не успяват. През 1831 г. убиват и двамата синове на Наполеон.

През 1853 г. техните пионки Дизраели, Бисмарк и незаконният син на Натан Ротшилд — Наполеон III,

провокират Кримската война и тъй като не успяват да я спечелят, отравят Николай I през 1855 г.

Както подчертах и преди, те успяват да създадат личности, които играят много голяма роля в историята на света. На всички ни е добре известно каква колосална роля изиграват в историята на човечеството Карл Маркс, Херц, Ласал, Бомбелс, Дизраели, Бисмарк, Гамбета, Керенски, Троцки, Ленин, Венизелос (Бени Зелос), Масарик и др.

На масонския конгрес във Вилхелмсбад е взето решението да бъдат ликвидирани тримата монарси: Людовик XVI, Густав III и Йосиф II и те биват ликвидирани, както следва: Густав III — 1790 г., австрийския монарх Йосиф II — 1792 г. и Людовик XVI — 1793 г. Нека не се забравя, че масонските ложи са били в пълно подчинение на Ротшилд и изпълняват безусловно техните заповеди.

Интригите им стават известни на цяла Европа, но никой не е в състояние да ги спре. Който се опитва — загива. През 1848 г. 18-годишният Франц Йосиф става австрийски император, но фактически държавата е управлявана от неговия възпитател Бомбелс, който стриктно изпълнява нарежданията на Ротшилд и всячески се стреми да развали отношенията между Австрия и Русия. От друга страна, Натан в Англия се стреми да настрои страната срещу Франция, откъдето пък неговия брат Джеймс с всички сили му помага да предизвикат война между тези приятелски страни. Джеймс нарежда на франкмасоните да се присъединят към бонапартистите, орлеанистите, републиканците и да свалят краля Карл X Бурбонски, който се е славел с религиозните си християнски убеждения. Интригите им успяват да подведат Франция да атакува Алжир, което настройва Англия срещу Франция и довежда до падането на Карл X.

Френските революции, които са изключително тяхно дело, довеждат Ротшилдови до незапомнена власт — материална и политическа. Тяхното влияние и контрол над

съдбата на европейските държави е запечатано в световната история. 19-то столетие е забележително със строежите на жп линии, 90 % от които са финансирани от Ротшилдови. От сделката си с Франция за доставка на релси и вагони Джеймс Ротшилд получава около 700 милиона франка. Царете на борсите, както са ги наричали тогава, си докарват 150—200 милиона годишно по един непочтен начин.

Чрез пресата, която както тогава, така и сега, им принадлежи повече от 90 %, манипулират не само управленията и банките, но и обикновената публика. Изкуствено създаваните финансови паники ежегодно им носят баснословни печалби — за сметка на банкрутиращите обикновени работни хора.

По това време англичаните гледат с недоверие на евреите и алчният Натан Ротшилд решава да се покръсти с единствената цел — натрупване на още повече богатства. За тази си безкрупулност заплаща с живот си. Братята му, зерни на вярата и завещанието на баща си, го осъждат и отравят, а за да предпазят сина му Лионел от покръстване, го оженват за дъщерята на чичо му Карл Ротшилд. Учител и възпитател на Лионел става Бомбелс — евреин, който приема католическата вяра и става йезуит. Същият Бомбелс по-късно се оженва за втората жена на Наполеон. За отбелязване е, че в династията на Ротшилд почти не е имало открити недоволства и интриги от многобройните членове, а ако е имало, те са се пазели в строга тайна. Може би за това подчинение са допринесли предвижданията наказания в завещанието на първия Ротшилд, които били повече от драконовски. Видяхме, че Натан, въпреки неимоверната му власт, за изневярата и отстъпничеството от завещанието на основателя на Фамилията заплаща с живота си. Джеймс Натан въстава срещу тиранията на Алфонс Ротшилд IV и го намират с прерязано гърло. Същото се случва и с внука на Лионел, Натанаил Ротшилд IV, който също е намерен в Лондон с прерязано

гърло. Изглежда това е бил фамилният начин на екзекуция, който е поддържал послушанието и реда в династията.

Всички големи световни личности от последните две столетия, оставили имената си в историята, не са били нищо друго освен верни и послушни изпълнители на заповедите на големия клан, който много умело използва техния ум, способности и качества за осъществяване на своите лични интереси и домогвания.

Дизраели е дясната ръка на Лионел Ротшилд в Англия, йезуитът Вайшоп (Илюминати) — на Амшел в Германия, Гамбета със своите забележителни речи и по-късно като министър на вътрешните работи на Франция провежда безупречно политиката на Джеймс Ротшилд III. Поанкаре — пет пъти министър-председател на Франция и президент на Третата република, до края на живота си служи вярно на Алфонс Ротшилд IV и Едуард Ротшилд V.

Керенски като министър-председател на Временното руско правителство изиграва съществена роля за установяване на болшевизма в Русия — верен и точен на плановете на Ротшилд V.

Както Вайшоп и Бомбелс, така и Дизраели, по нареждане на Ротшилд приема проформа християнската вяра, за да може по-лесно да се лансира и да провежда пъклените плановете на „Скритата ръка“.

Венизелос злонамерено и умишлено предизвиква гръцко-турската война, за да провали цар Константин, с което осъществява плановете на Ротшилдови. Мистериозното убийство на гръцкия цар Александър I също се приписва на тази всесилна организация. Когато президентът Линкълн се опитва да се отскубне от политическата и финансовата зависимост на Ротшилдови, „ТЕ“ не се поколебават да го ликвидират. Честният американски президент Гарфийлд също заплаща с живота си заради смелостта си да каже: *„Който контролира парите на един народ, контролира този народ.“*

Самият Дизраели в книгата си „Кънингзбай“ признава, че Ротшилд финансира и поддържа всички революционери в света, признание, което много грозно уличава Ротшилдовата династия в поддържане на раздори и размирици. Ако действащите лица на „Кънингзбай“ бяха дешифрирани, докато авторът ѝ Дизраели беше жив, независимо от големите му заслуги, потомците на Лионел Ротшилд нямаше да му простят и да се подвоумят да му приложат фамилният начин на екзекуция — прерязване на гърлото.

За отбелязване е, че консервативните англичани показват много по-голяма съпротива на Ротшилдови — отколкото французите. Приемите на Джеймс Ротшилд са по-пищни и разкошни, отколкото тези на кралския двор. Много по-трудно е било да бъдеш поканен в двореца на Ротшилд, отколкото в двореца на краля.

Известният италиански патриот Джузепе Мацини, сподвижник на Гарибалди пише: *„Златният телец е всеилен във Франция, и той, Джеймс Ротшилд, може да стане цар, стига да го пожелае“*³⁸.

Руският революционер Херцен, незаконен син на Херц от фамилията Ротшилд, в руския вестник „Камбана“ величае Ротшилдови и ги нарича „царе“. Той е горещ революционер и неприятел на император Николай I. Това е същият Херцен, идолът на болшеvizма.

Карл Маркс, най-големият агитатор срещу капитализма, никъде не споменава името на Ротшилдови. Това загадъчно мълчание не ни ли говори нещо?

Колкото и чудно да се вижда на читателя, голата истина е, че тези всеизвестни личности и богове за комунистическия свят са поддържани материално и морално от капиталистическата династия, на която служат всеотдайно.

Всички революции, въстания и бунтове са организирани и се организират от тайните задкулисни организации, ръководят се от социалистите и се изпълняват от

работническата класа, която винаги е била и ще бъде изкупителната жертва.

Кой е главатарят на тези тайни организации, които подготвят революцията във Франция през 1848 г.? Без каквото и да е съмнение — Джеймс Ротшилд, признавано и от самия Дизраели.

Къде са работниците по време на революцията във Франция? Разбира се, на барикадите и около гилотината, викат „смърт“, без дори да знаят чия глава ще падне в кошчето, Същата тази маса от работници не е допускана до събранията, на които се вземат важните решения, и се изпълняват от тяхно име.

Приюмите им са същите за френските революции, както и за болшевишката: изкуствен глад в Париж и околностите, а през 1917 г. — изкуственият глад в Петроград, който предизвиква народното недоволство и въстание. Провалянето на Наполеон I от световните императори — Ротшилдови, прави всички крале и царе послушни и подвасални на капитала. Изключение правят само Русия и САЩ, поради което Ротшилд провежда кампания срещу Николай I, окачествявайки го като страшно чудовище, докато той е не само рядко религиозен, културен, но и много човечен. Британският посланик в Русия лорд Лофтус пише: „Николай I беше най-величествената коронована фигура — фин и благороден характер, щедър и много обичан от тези, които го познават.“³⁹

Блейз де Бюри в книгата си „Германия така както е“ пише: „*Никой не може да отрече, че император Николай I е влияел положително на всички събития в Европа със своя религиозен морал и се е противопоставял на всичко неморално и неблагочестиво*“

Горещото желание на Николай I е мирно съжителство с Англия и Франция, което се оказва невъзможно поради силното влияние и власт на Ротшилд в тези страни. Неговият план е да се освободят България и Сърбия от турското иго, като в замяна на това да остави Англия да

притежава Египет. За тази благородна цел той заплаща с живота си. Отровен е от собствения си лекар Манд, подкупен от всесилната „Скрита ръка“.

През 1855 г. на власт идва Александър II, освободителят на селяните и спасителят на Съединените Щати.

Вече знаем как тези европейски сили: Германия, Франция, Англия, Австрия и Италия се разпределят и попадат под властта на петимата Ротшилдови братя. Остават Щатите и Русия, Честните президенти на Съединените щати се борят всячески да не попаднат под опеката на тази зловеща династия. Но един след друг биват ликвидирани. Всеки президент, който им се противопостави, е бил убит. Линкълн, Гарфийлд, Мак Кинли и Хардинг са убити от платени убийци на „300-те“.

От 1912 г. насам, с избирането на Уилсън за президент на САЩ, започва и трагедията на Америка, която продължава я до днес и ще бъде трагедия на целия свят утре.

Никому ненужната Кримска война е всеизвестно, че като дело на Ротшилдови почти разорява Англия и Франция, а Европа обеднява за сметка само на една шепа облагодетелствани хора.

Когато Англия, Франция, Прусия, Швеция и Сардиния са готови да помогнат на Турция да задържи властта си над окупираните държави, Александър II е единственият европейски владетел (коронована глава) твърдо решил да освободи християнските народи от петстотингодишно турско иго.

След като Ротшилдови убиват цар Николай I, чрез Дизраели си подсигурият Англия, Франция — чрез Наполеон III, Германия — чрез Бисмарк и Италия чрез Мацини, остават Съединените американски щати, за които е запланувано: Северните щати да се присъединят към Канада, която е част от Великобритания, Южните щати — към Мексико, която от 28 май 1864 г. се управлява от Максимилиан — пратеника на Наполеон III. С пристига-

нето си Максимилиан получава веднага заем от 200 милиона франка от английската Ротшилдова банка. Агентите на капитала работят къртовски в Южните щати, за да настроят и озлобят населението срещу Северните, и до голяма степен успяват. Те дори сами предлагат на французите двата щата Тексас и Луизиана срещу материална и военна помощ. Точно когато всички тези коварни замисли са готови за действие, руският император следейки отблизо тези задкулисни игри срещу Северните американски щати, съобщава в Париж и Лондон чрез посланиците си, че всяка тяхна намеса срещу Севера ще се счита за обявяване на война на Русия, както и че *„ще стреля срещу първия, който стреля срещу Америка“*⁴⁰. Александър II веднага изпраща атлантическата си флота начело с фрегатата „Ослабия“ в Нюйоркския залив, а тихоокеанската изпраща в Сан Франциско с изричната императорска заповед да се поставят над непосредственото командване на Линкълн.

Оригиналните заповеди до двамата руски адмирали, са видени лично и се потвърждават от двамата американски посланици А. Д. Куртин и Ж. В. Лотхроп, както и от съдията Филд.⁴¹ Горното се потвърждава и от самия Линкълн, както и от външния министър В. Х. Севард. Този жест на руския император спасява целостта на Американските съединени щати и им помага да бъдат това, което са днес, но без каквато и да е гаранция за утре. Тази Гражданска война, съвсем безцелна и ненужна на американския народ, взима много невинни жертви: Севера дава 385 245 убити и ранени, а Юга — 100 000 убити.

За отбелязване е, че в историята за Гражданската война в Щатите никъде не се споменават горните факти и американският народ се държи в неведение. Ето защо пак твърдя, както в началото, че световната история трябва да се напише съвсем отново от истински историци, а не от платени хора на заинтересовани банкери, капиталисти и

политици, които притежават цялата преса, литература и дори хората.

Ако американският народ знаеше истината за Гражданската война, в никакъв случай нямаше да застане морално на страната на Япония през 1904—1905 г., когато двете империи воюват.

Причината, поради която Ротшилдови и техните „300 души“ желаят войните и стълкновенията между народите е, че войните са тези, които водят до големите материални задължения, а на тях като династия носят неимоверни печалби. Ето защо по време на Гражданската война в Америка Ротшилдовите пратеници са навсякъде във всички щати, опълчват едни срещу други хората по същия начин, както в Русия преди революцията. Те са навсякъде и служат не на Русия или на революцията. Те изпълняват нарежданията на Троцки — избраника на Едуард Ротшилд. С Ленин се справят бързо, но подценяват Сталин. С днешните астрономически задължения, в които са изпаднали почти всички държави в света, картината става ясна на всеки. Няма държава, която да не дължи от порядъка на милиарди долари на чуждестранните банки. Всеки говори за чуждестранни банки, а никой не знае кои са те. Всеки мисли, че всички заеми и пари идват от Америка. Самата тя непрекъснато раздава помощи и заеми на цял свят от порядъка на милиарди долари. Много държави дължат по 10—20 милиарди и не са в състояние да изплащат дори лихвите. Управниците са принудени да прибегват до стагнация, които се отразяват негативно върху потърпевшия народ. Какво става в Америка, страната, която отпуска почти всички заеми и пари? Самата тя е задлъжняла с повече от 3 трилиона долара.

В края на 1988 г. федералното задължение е било два трилиона и 520 милиарда долара, на което само лихвите са 154 милиарда или 1/7 от бюджета на държавата. За да стане по-ясно какво представляват 154 милиарда долара лихва, ще ги раздробя по време на плащания. Това са 500

милиона долара на ден или 21 милиона на час, които американските данъкоплатци следва да заплащат на банките. Това е само федералното задължение, което със задълженията на частния сектор е повече от 10 трилиона или 35 000 долара за всеки американец.

На кого Америка дължи тази фантастична сума и кой е купил и владее Щатите? Разбира се, тези, които притежават парите! Не виждам по какъв начин Съединените щати биха могли да излязат от това по нормален и легален път. Единственият изход е управлението — самата държава да издава, печати и контролира паричните знаци, а не да ги купува от частни банки, които в случая са истинските собственици на долара. Аз обаче не виждам как това би могло да стане, тъй като октоподът е обвързал здраво държавата и неговите многобройни представители са навсякъде — от президентското място до малката община. За американския народ това е „*кауза пердута*“.

Интересите на Ротшилд в Европа и в западното полукълбо са големи, но тези в Далечния изток не са помалки. Историята показва колко много войни е водила Великобритания за подsigуряваш достъпа до него. И всички тези войни са не само насърчавани, а просто налагани на Великобритания с богатствата на Ротшилд. Без каквото и да е оправдание под натиска на Ротшилдови Великобритания окупира Египет и Суецкият канал попада под неин контрол. Каналът е даден на Великобритания за експлоатация за срок от 99 години. Но още след края на Първата световна война през 1918 г., преди крайния срок — 1969 г., Ротшилдови започват да кроят планове как да подsigурят пътя към Далечния изток. Великобритания е пръснала огромни средства и разляла много кръв за контролирането на Суецкия канал. Една от причините да се даде Палестина на евреите е точно тази — Средният Изток да се контролира от ционизма, на който Ротшилдови имат пълно доверие.

Те финансират преместването на 600 000 евреи от Източна Европа и заселването им в Палестина. Това започва на 18 май 1948 г. за сметка на 1 350 000 беззащитни християни и мюсюлмани, които са изгонени от домовете и земите им.

Създаването на израелската държава и въобще днешната ситуация в Средния изток се дължи изключително на Ротшилдовите усилия да подсигурият постоянен и сигурен достъп до Далечния изток. Всички приказки, че избраната от Бога раса трябва да живее в обещаната им земя, са само измислица и оправдание. Дано създаденото напрегнато положение в Близкия изток не доведе до една Трета световна война.

Ротшилдови никога не са измисляли нещо полезно за човечеството, никога не са създали някаква индустрия както Форд и много други, която да даде работа на хората. Те от самото начало започват да работят с огромни чужди капитали, като всички облаги запазват само за себе си.

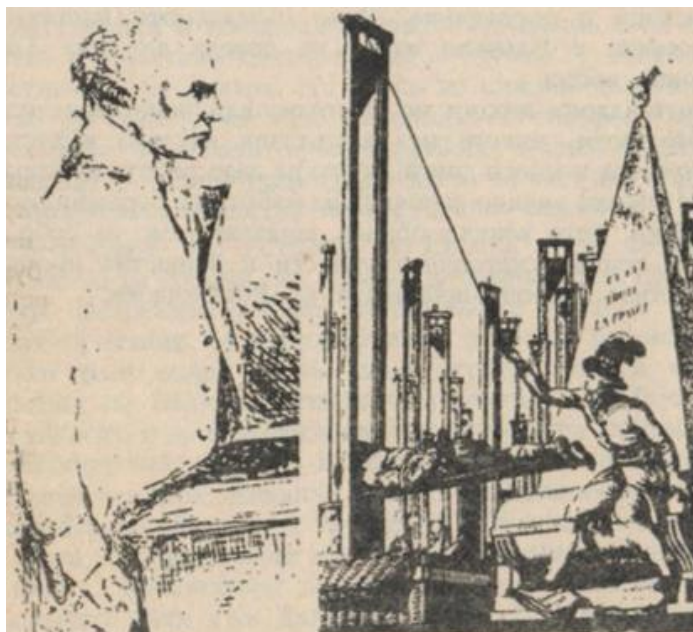
Зад всички световни трудности и нещастия прозират подлостите и мошеничествата на Ротшилдови.

ПЕТА ГЛАВА

ФРЕНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

„Френската революция“ . . . беше източникът и началото на всички настоящи комунистически, анархистични и социалистически концепции.

Принц Кропоткин

Историята ни разказва за значителни събития, които светът е претърпял, така както са дошли, така са отминали, забравени от хората, независимо колко са били важни в момента и какви следи са оставили в историята на

човечеството. Независимо от милионите жертви, които са взели безбройните войни, те са почти забравени.

През 1789 г. започва Великата френска революция — едно събитие, което дори и след утихването си не загубва своята сила. Едно събитие, което до голяма степен изменя човешкото мислене и му налага нов продължителен модел на мислене и действия. За пръв път в света Френската революция представя на практика трите идеологии — комунистическа, анархическа и социалистическа.

Цели 200 г. оттогава, привържениците на тези идеологии не престават да се борят за осъществяване на идеите си. В 1917 г. избухва болшевишката революция в Русия и по-късно много други по-малки страни следват примера ѝ с надеждата, че ще наложат по-справедлив ред и живот за хората.

Повечето от хората, непосредствено участвали в революцията, без съмнение са убедени, че се борят за справедливост и свещено равноправие.

Историческите данни за Френската революция са много противоречиви. Непосредствените сведения след революцията идват от най-различни източници: роялисти, жирондисти, дантонисти, робеспьеристи и други политици, които ревностно поддържат своите политически убеждения, като игнорират действителните исторически факти. Никой не описва последиците на този експеримент от гледната точка на народа. Всички упрекват народа и масите за извършените нечувани жестокости и престъпления по време на революцията, а никой не обвинява тези, които дават властта и силата в ръцете на масите, което естествено води до тирания, по-страшна и от най-големия деспотизъм.

Съвременните писатели и историци в желанието си да възвеличат своите герои ги оправдават, като хвърлят цялата отговорност върху народа, който в действителност взема активно участие само в дните на революцията. Тя обаче е подготвена и ръководена пак от тези, от които

народът е потискан и срещу които е мислил, че се бори. Нечувана конспирация.

От самото начало докрая, проучвайки всички отделни епизоди на революцията: от обсадата на Бастилията до септемврийското клане и накрая — царството на терора, много ясно личи абсолютно същият начин на действие, намеренията, замисълът и пресметливостта на някаква организация, чиито водачи остават скрити.

Най-безпристрастните свидетели на всички събития по време на революцията са писателят Клод Франсоа Больо и Феликс Монтжоа.

Доказателствата, които Монтжоа представя в своя труд заслужават да бъдат приети като меродавни по няколко съображения. Той е роялист, което заявява на всеослушание и въпреки това изнася факти, уличаващи роялистите в конспиративна и непочтена дейност. Второ, за разлика от много други съвременни писатели и историци, той не се страхува да подпише работата и публикацията си.

Ф. Больо — също роялист, пише своята „История на френската революция“ в 6 тома, която се приема от всички историци за един от най-меродавните и безпристрастни трудове за Френската революция.

Без каквото и да е съмнение философите играят роля в подготовката на революцията. Техните идеи и виждания повлияват непосредствено на аристокрацията и образованата буржоазия. Селячеството малко се е интересувало от нови идеи и философии. Главният им интерес е бил земята, реколтата и данъците, които понякога стопяват и изяждат всички доходи.

За отбелязване е, че по това време френските полета се славели като едни от най-плодородните и най-добре култивирани в Европа. Селячеството и въобще народът са живеели добре и изглеждали щастливи. Такива са констатациите на много чужденци, посетили Франция по това време⁴². Във всички съседни на Франция страни народът е изглеждал много по-беден и потиснат.

Едно друго съществено обстоятелство помага на народа да гледа по-оптимистично на живота. Това са реформите, които предприема Людовик XVI веднага след възкачването си на престола. Той се опитва всячески да премахне причините за народните страдания. Предлага свободна търговия на житото без каквито и да са данъци, през 1779 г. премахва всякакво робство в пределите на страната си, една година по-късно забранява мъченията и разрешава практикуването на други религии (до момента е била разрешена само католическата). През 1787 г. предлага изменение на закона за работата и службите — за равноправно приемане на работа от какъвто и да е ранг на всички поданици. Съкращава няколко пъти личните си разходи и тези по поддържането на кралския двор. През 1788 г. прави големи хуманни реформи в болниците и затворите.

Всички тези реформи и предложения на Людовик XVI не се харесват на монополистите и парламента, които взимат активно участие в революционното движение.

За народа е било много ясно кой защитава техните интереси и единодушно са изразявали обич и лоялност към Людовик XVI за голямо неудоволствие на парламента, съставен изключително от благородници, духовници и привилегировани лица, които народът ненавиждал. Примерът на краля подготвя и поощрява народното мислене за реформи и смяна на управлението, като същевременно обявяват уважение към религията, вяност към краля и желание за ред и законност.

Напълно естествено при това положение на нещата заплашените благородници трябва да предприемат нещо радикално, което да прочисти пътищата им. Това е „Френската Революция“, която не е дело на френския народ, а на неговите потисници.

Един от главните инициатори за революцията е Орлеанският херцог Луи Филип, далечен братовчед на Людовик XVI. Херцогът — много богат, ексцентричен и бонвиван, е много популярен сред обикновеното население.

ние. Той няма никакви аспирации за трона, което сам заявява. Тронът не ще му донесе нито повече богатства, нито повече удоволствия. Той храни неопишуема омраза специално към кралица Мария Антоанета и по-малко към краля. Чувства се много обиден, защото Мария Антоанета попречила на дъщеря му да се омъжи за Ангулемския херцог, а на краля — защото не го е направил главен адмирал на флотата.

По-късно, само две години преди революцията, кралят налага нови данъци на привилегированите класи, които Орлеанският херцог обявява за незаконни. За това неподчинение кралят го изпраща на изгнание в собственото му имение. Луи Филип използва различни средства, за да изрази омразата си. Привлича към конспирацията един от най-талантливите оратори — Мирабо, без чиято помощ едва ли би успял. Мирабо — както сам заявява, е бил роден авантюрист. С помощта на Мирабо и испанеца Лаклос Орлеанският херцог създава една голяма мрежа от агенти, които успяват да настроят народните маси срещу старото управление и кралския двор. Кулминационната точка настъпва през 1789 г. с изкуствено създадения глад от агентите на херцога.⁴⁴ Получава се едно аномално състояние: монополистите са в съюз с хората, които организират и подклаждат народната ярост срещу самите монополи — водачи на Орлеанската конспирация.

Известно е, че почти всички организатори на революцията са роялисти с изключение само на Лафайет.

Явяват се и други подривни и подмолни фактори, произлизащи от тайни организации, като масоните, Илюминати и др., чиято главна цел е унищожаване на всички религии и управления в Европа.⁴⁵

Робеспьер пропагандира и обещава на работниците нова ера. *„Всичко ще се измени, господарите ще станат слуги — сега е ваш ред да бъдете обслужвани“*⁴⁶. Естествено това въздейства на народа и той е готов за една такава промяна.

Прусия изиграва много важна роля за настъпилния хаос и анархия във Франция. Фридрих Прусски пръска цяло състояние за дискредитирането на Мария Антоанета във Франция с цел да разстрои връзките и съюза между Франция и Австрийската империя — и двете отявлени съперници на Прусия. Мария Антоанета открито поддържа родната си страна Австрия, ненавижда Прусия⁴⁷ и всячески се стреми да поддържа приятелските отношения между своята родина и тази на съпруга си — Франция. В това време Франция действително се нуждае от приятелството на велика Австрия. Но народът и масите си остават маси — подведат ли се веднъж, нищо не е в състояние да ги спре.

Изобилната литература, различни памфлети и публикации срещу кралицата, разпространявани от пруския посланик изиграват своята роля и настройват масите срещу т. нар. „Австрийката“, недвиждайки своите интереси и тези на Франция. В момента съществуват документи и дипломатическа кореспонденция в архивите на Берлин, Дрезден, Женева и другаде, която доказва подривната пруска дейност за унищожаване на антипруската френска кралица.

Германците спомагат за революцията по политически път, диктуван от самия Фридрих Велики и по философски път, внушаван от йезуита Вайшоп.

Англия, която не може да забрави френската интервенция в полза на Америка, също изиграва голяма роля с интригите си за свалянето на френското управление.

Хронологичният път на събитията във Франция е следният: през 1778 г. Ротшилд посредством своя агент Вайшоп нарежда на масонската ложа във Франция „Гранд Ориент“ да бъде готова за въстание.⁴⁸ То се подготвя, за да се освободи престолът, да се унищожи християнската вяра и да се провокира Европа да атакува Франция, което ще даде възможност на Ротшилд да финансира всички групировки и държави, участници в борбата. Това е единственото оправдание за създаването на толкова много органи-

зации, взели участие в революцията: няколко групировки роялисти, орлеанисти, жирондисти, якобинци, монтаняри, дантонисти, санкюлоти и др.

През 1789 г. със започването на революцията за пръв път в Париж се издига червеният флаг, което не означава нищо друго, а името на Ротшилд, Roth — червено, Schield — флаг. Оттогава и до днес всички леви и комунистически революции и управления приемат за свой официален символ „червения флаг“. Какво заключение може да си направим по този въпрос? Кой финансира, поддържа и управлява тези, които се прекланят пред неговото име? В края на Втората световна война през месец септември видях как разстрелват войници, които отказват да сложат на фуражките и ръцете си червена лента.

Републиката във Франция е провъзгласена от кралския парламент, а не от която и да е от гореспоменатите фракции.⁴⁹

Колкото повече четем и се задълбочаваме във Френската революция, толкова повече загадки изникват пред нас.

Защо Франция трябваше да заплати милиарди франкове, за да купи реформи, които Людовик XVI предлагаше безплатно? Защо Конвентът проля толкова много кръв?

Независимо от повечето твърдения на историците, че причините за тези зверства са омразата и отмъщението на народа срещу правителствената класа, това не отговаря на истината, тъй като от всичките осъдени и ликвидирани само 5 % аристократи са били екзекутирани. Кои са останалите 95 %? Естествено народът.⁵⁰

Защо след като Френската революция е направена от народа и се провежда от народа, той я ненавижда? „Целият френски народ е срещу нас“, заявява Робеспьер пред якобинците.⁵¹ Това е защото Френската революция и всички следващи до ден днешен се организират от една шепа ултракапиталисти, които имат толкова общо с народа, колкото да обират плодовете на неговия труд.

Стоотици историци са писали за Френската революция, но повечето от тях са били „слепи“, както ги нарича генерал Череп Спиридович. Повечето от тях са избрани и платени от тази върхушка да напишат това, което им се диктува, а не самата истина. Други историци пък, черпейки сведенията и данните си от тези платени агенти, стават невинни проводници на една фалшива история.

За отбелязване е, че от толкова много историци нито един не видя скритата ръка на тези капиталистически злодеи, с изключение само на талантливата английска историчка Неста Вебстер.

По-правилно би било Френската, Германската, Болшевишката и всички останали революции да се нарекат с истинското им име — капиталистически революции.

Очевидно е, че във всички революции досега, свободата е жертвана в името на равенството, което никъде не съществува в действителност, а е само утопия.

Във Франция кралят е заменен с неограничената власт на Конвента, който пък от своя страна изпълнява точно нарежданията на своя абсолютен господар — Капитала.

Както американското въстание, така и Френската революция, дават възможност на Ротшилд да постави основата за едно бъдещо колосално богатство. Както в Америка, така и във Франция Ротшилд финансира и двете страни на кръвопролитие. В Америка — Севера и Юга, а в Европа агентите си във Франция и същевременно отвън Англия и Прусия, които се стремят да унищожат Франция. Самият Робеспьер в последната си двучасова реч на 26 юли 1794 г. разкрива, че Френската революция, както и всички останали, не се ръководят от французи, а от чужди агенти. *„Аз нямам никакво доверие във всички тези чужденци, на които лицата са покрити с патриотични маски и които се мъчат да се представят за по-големи републиканци отколкото сме ние... Тези агенти на чужди сили трябва да бъдат унищожени.“*⁵² За това свое „неразумно изказване“ Робеспьер плаща с главата си. Нека не

се забравя, че той познава до известна степен господарите си, издигнали го до тази висота. И в момент на величие и слава той решава да се отърве от тяхното опекунство, като не може да прецени силата на тези, които дръзва да обвини. Същата „грешка“ направиха Наполеон, Хитлер, Ленин, Сталин и много други, които не се поучиха от Робеспиеровата трагедия.

Хронологичният ред на събитията е следният:

Обсадата на Бастилията

През 1789 г. в Париж съществуват два големи проблема: настъпилата паника за заплашващ глад и прииждането на мистериозни чужденци. Тези чужденци не са нито селяни, нито работници. Те принадлежат към една друга категория — бандити. По нареждане на своите господари е трябвало да се преобразят с облеклото,

маниерите и държанието си до такава степен, че да всяват страх сред парижкото население. Те говорят чужд, странен език. Някои историци ги описват като бандити от Южна Франция и Италия, докато други твърдят, че са марсилци. Независимо откъде са, по физиономиите им личи, че са грабителите и кръвопийци. Тези ренегати умишлено са доведени в Париж от революционните лидери, които ежедневно им заплащат по 12 франка и ги подготвят за предстоящия удар⁵³. Това изцяло противоречи на много историци, които твърдят, че революцията е направена от спонтанно надигналия се народ. По всичко личи много добре организираната конспирация.

1789 г., месец юни, Националното събрание е разделено на два противоположни лагера. Революционери, които искат реформи, и реакционери, които им се противопоставят. Според някои революционни писатели главната спирачка за проектоконституцията са благородниците и духовенството, които не искат да се лишат от някои свои привилегии. Всъщност най-голяма роля в Националното събрание изиграват представителите на Орлеанския херцог и някои други благородници приятели на херцога, както и една фракция, повечето адвокати, водени от Робеспьер.

Докато Орлеанският херцог се бори за заместване на една династия с друга, Робеспьер е за нейното унищожаване. И двете фракции са против народното желание — конституционна монархия. Френският народ от векове наред свикнал с кралския институт, не може да си представи Франция без крал или кралят да бъде заменен с нещо ново за тях — република. И следователно в лицето на Людовик XVI те виждат някакъв покровител, който постепенно и непрекъснато отнема правата на благородниците за сметка на народа.

Една нова партия се образува около съдията Жан Жозеф Муние, наречена роялдемократическа партия, а по-късно конституционна. Тя спечелва много бързо душите на

хората, тъй като усилено работи за социални изменения и за правата на народа⁵⁴.

Кралят лично се явява пред Националното събрание и предлага драстични изменения на закона, които са само в полза на народа: равенство при таксуването, премахването на паричните привилегии на благородниците и духовенството, отменянето на данъка върху имота и общия доход, който се събирал само от непривилегированите хора, премахване на безплатния труд на селяните по отношение на господарите им — благородници, на данъка върху солта, свобода на пресата и много други изменения — всички в полза на народа.

Пред Събранието кралят заявява дословно: *„Господа, вие чухте това, което предлагам, то е резултат на моята склонност и намерение. . . . ако ме изоставите в това голямо дело, аз ще процедирам без Вас и сам ще приема ролята на истински народен представител“*⁵⁵. С други думи, ако Събранието не приеме реформите, той ще го разтури и с кралски декрет ще обяви новите реформи. Предложението на краля възбужда всички фракции в събранието. Орлеанистите, благородниците и духовенството ще загубят своите привилегии. Републиканците изпускат възможността да се борят от името на народа, тъй като кралят им дава всичко, което им е необходимо и се явява в случая като техен представител и защитник.

Ако тези предложения на краля се приемат от Събранието, това значи по мирен път да се установи конституционна монархия, но то се оказва неприемливо за всичките фракции. Вместо едно истинско и мирно разрешаване на съществуващата криза, каквото кралят предлага, започват насилствени сцени, които довеждат до по-тежки събития. Тук е бил моментът кралят да вземе инициативата в ръцете си. Той е имал войската и народа на своята страна. Липсвали са му умни съветници и министри. Повечето от историците го обвиняват в малодушие и нерешителност. Не мисля, че е справедливо да го обвиняваме в нерешителност, тъй като

предлаганите от него реформи го опровергават. Единствената му грешка е прекомерната любов към народа, която той не иска да накърни. Ако той би могъл да предвиди дадените от революцията жертви, нямаше да има революция.

Решението на краля да подмени министрите си и специално демагога Некер се използва като претекст от фракциите и специално от орлеанистите за подстрекаване на масите и за нови издевателства⁵⁶. Пускат се подготвени оратори във всички квартали на Париж да предупредят населението за голямата опасност от кралските войски, които се готвели да унищожат парижкото население. Същите оратори подканват хората да се въоръжат кой с каквото може и да бъдат готови за посрещане на врага — „армията“ сатанински претекст, който изиграва своя замисъл и роля.

През същото време изкуствено създаденият глад в Париж се увеличава. Хората на Орлеанския херцог и други заинтересовани масово закупуват зърнени храни и ги складират на скрити места извън Париж.

На 12 юли се разпространява измислената новина, че във Версай депутатите от Събранието са избити, че Орлеанският херцог е затворен в Бастилията и осъден на смърт, и че, кралските войски маршируват към Париж, за да подложат населението му на сеч.

Населението изпада в паника. Специално двата квартала Сент Антоан и Сент Мишел, с не много реномирано население, в които са разквартирувани чужденците от юг, започват да се въоръжават кой с каквото намери — ножове, кирки, търнокопи, лопати и вили. Бандити започват ограбване и опустошаване на града. Магазините са разбити и плячкосани. Това подвежда и част от гладните жители на тези квартали при което се събира една сива маса от около 35 000 — 40 000 души. На така подготвената сцена се явява един талантлив уличен оратор Жорж Жак Дантон, млад адвокат, забележителен със своите рево-

люционни речи, увличащи масите. Той е най-новата звезда на Орлеанския херцог и работи за него.

На 14 юли от ранна сутрин камбаните на църквите започват да бият продължително и тревожно. Ораторите са вече по местата си на кръстовищата на Париж, викайки разпалено: *„На оръжие! Не губете нито миг. Кралските войски след малко ще навлязат в предградията. Незабавно да тръгнем към Бастилията, да я превземем, да освободим херцога и да се въоръжим със складираното оръжие!“*⁵⁷ Марсилците и всички доведени от юга подемат виковете на ораторите и уплашеното население от тези квартали ги следва. Паниката се създава много лесно, но не у всички парижани. Повечето се затварят в домовете си със семействата си, откъдето следят събитията. Тази възбудена маса, оглавена от пияните бандити, се отправя към Бастилията. Никой не знае какво представлява тя, освен това, което са чули от легендите.

Във въображението на хората Бастилията е нещо много тайнствено и страшно. Според това, което агитаторите говорят, мазетата на Бастилията са пълни с гущери, грамадни плъхове и паяци, от много години там страдат оковани политически затворници. Има специални стаи за мъчения, а други — пълни със скелети.

В действителност Бастилията съвсем не е била това, което си е въобразявала възбудената маса. Веднага с идването на Людовик XVI тази стара крепост е основно преустроена отвътре. На всички стаи са направени прозорци, като за всяка е имало печка или камина за отопление, а също и друга мебелировка.

На затворниците е разрешено да четат книги, да свирят на различни музикални инструменти, да рисуват и т.н. Храната не е лоша и е достатъчна. Но най-важното е, че 4 години преди момента на обграждането на Бастилията никой не е бил затворен в нея. Превземането ѝ е напълно безцелно, тъй като през същата година кралят е предвиждал да разруши този така наречен паметник на деспотизма.

Дори е имало изработен план за един красив площад на нейното място. Но най-странното е как въоръжената маса би могла да превземе тази крепост, снабдена с 15 оръдия и много войска?

Водачите на тази маса са знаели, че кралят е дал нареждане на войската в никакъв случай да не стреля и пролива кръв. Управителят Де Лоней — възрастен офицер от старата гвардия, много лесно би се справил с положението, само ако беше заповядал на войниците да отбраняват Бастилията, но предпочита да предаде ключовете на затвора, отколкото да не изпълни заповедта на върховния си началник краля, за което е заплатил с живота си и главата му, набита на кол, е разнасяна из улиците на Париж.

Всички войници, след като предават оръжието си, са жестоко избити. Само една част от охраната, съставена изключително от швейцарски войници, със своя началник — швейцарец, не се предават, а излизат в боен ред и с откъслечни изтрели се измъкват и спасяват главите си.

От 800 000 жители на Париж не повече от 1 000 души вземат участие в обсадата. И най-интересното кого освобождават? Това са седем души криминални затворници, между които и един граф Де Солаж, затворен за жестоки престъпления. Прилагания деспотизъм и жестоките мъчения в Бастилията са били само измислица, предавана от поколение на поколение.

Човешката натура е по начало склонна към сензации. Парижкото население не пада по-долу. Това, което става по време и след обсадата на Бастилията, не само потресло и отвратило населението, но и го уплашило. Тези човешки глави, които се разнасяли набити на колове и кирки, многобройните трупове, увиснали по уличните фенери, говорели, че предстои нещо много страшно — анархия.

Походът към Версайл

Организаторите на революцията не остават доволни от събитията около Бастилията, тъй като по-голямата част от парижкото население е разочаровано от празните обещания и възмутено от неоправданите жестокости. Мирабо и Де Мулен в речите си в Националното събрание се мъчат да оправдаят извършените жестокости и да възбудят нови.

Главните организатори на безредиците и подстрекателите към революция са в самото Събрание и са от адвокатското съсловие. Докато отначало се бунтува само Париж, сега следва цяла Франция. Писма от депутатите се разпращат по цяла Франция със страшната измислена вест, че бандити от Англия и Австрия пристигат, за да избият населението.⁵⁸ Навсякъде настъпва паника и населението се въоръжава кой с каквото може. Паниката естествено води към анархия, която настъпва много бързо.

Версайл

Част от наетите бандити от Марсилия и Италия се изпращат из провинциите, където с насилие се мъчат да приобщят към себе си уплашеното население. Жертви стават не само аристократите и духовенството, а и всички селяни, които не се присъединяват към палежите и злодеянията. На някои места има куриозни случаи. Така например в Бургундия цялото население от села и паланки се обединява и избива всичките изпратени срещу тях бандити.⁵⁹ Населението намира у тях напечатани листовки „Заповед на краля“, с която се нарежда да се запалят всички дворци на благородници и монархисти, тъй като монополизират житото и са главните виновници за глада.

Това е добре скроена тактика от страна на революционерите, тъй като народът е вярвал на краля и е знаел за неговите усилия да ограничи властта на благородниците и духовенството. На много места в провинцията започва плячкосване и избиване в името на краля.

Вярно е, че духовенството и благородниците експлоатират населението, но, от друга страна, те са единствената връзка между двореца и народа. Със скъсването на тази връзка се отваря възможността за създаването на абсолютна монархия. За нея мечтаят орлеанистите, които искат само един господар — краля, и един народ без никакъв протектор. Орлеанският херцог упорито се бори за унищожаване на кралския двор, но за запазването на монархията.

От друга страна, републиканците — оръдията и пионките на Ротшилд, използват затрудненията и слабостите на всички фракции за своята крайна цел — република.

Всички демократични реформи, които кралят лично предлага на Събранието, не се харесват на нито една от групировките — дори и на революционерите, тъй като дават големи права на народа. Само два дни след предлагането на тази демократична проектоконституция — на 30 август, революционерите определят суми за главите на членовете на тази фракция от царски

демократи, която поддържа реформите.⁶⁰ Някои от тях са задържани от революционерите и животът им е заплашен.

Кралят заявява на Събранието, че ще наложи своето вето, ако не бъдат приети реформите и сега събранието всячески се мъчи да отнеме кралското вето. Тъй като на народа не е ясно какво точно значи „вето“, революционерите агитатори им го обясняват по улиците с най-красноречиви примери: „Знаете ли какво значи вето? Отивате си в къщи, където вашата жена е приготвила вечеря, тогава кралят казва „вето“ и вие не получавате нищо за ядене!“ Други пък обясняват: „Да се лиши кралят от правото на вето, значи да му се отнеме правото да беси и убива колкото си иска“. Много от селяните и от общата маса мислят, че „вето“ е някакво лице, което си представят във въображението си като нещо много страшно. Започват все по-често да се чуват въпроси като: „*Какво ли още е направил този бандит Вето?*“

Така разбраното вето и оскъдицата на хранителни продукти са използвани отново за още една от пъклените им цели — похода към Версайл, към кралския дворец с единствената цел тази разпасана маса да ликвидира кралица Мария Антоанета и краля. Но и този път не успяват, тъй като Людовик XVI с хладнокръвието си спечелва отново душите им и вместо да бъде ликвидиран, е поздравен с френското „*Да живее кралят*“. И този път кралят забранява на охраната си да стреля и да пролива народна кръв. Той не съобразява, че това не е народът, който обича, а една подкупена сбирщина от мошеници мъже и жени от предградията.⁶¹ Веднага след тази случка се провежда правителствена анкета.

Комисията се представя в двореца и иска мнението на кралицата, която отговаря само с няколко изречения останали в историята: „*Всичко видях, всичко чух, всичко забравих.*“

Нападението на Тюйлери

Това ново събитие, избухнало през 1792 г., се приема от много историци като една нова и отделна революция.

Старата групировка около Орлеанския херцог е почти разтурена. Херцогът е заточен. Неговата най-голяма сила Мирабо го изоставя. Една новосформирана се група от наемни бандити се появява под името „Партията на Сабат“; болшинството от нея са италианци. Най-забележителните между тях са Ротондо, Каваланти и Малга, които през този период на революцията се срещат навсякъде, където има насилие и проливане на кръв. Ротондо е този, който е бил натоварен със задачата да убие Мария Антоанета по време на ежедневната ѝ разходка в парка на двореца. Това убийство е осуетено само по една случайност.⁶²

Кралят и семейството му все още са затворници в двореца си. В това безизходно положение Людовик XVI апелира за международна интервенция и помощ от другите крале.

Австрийският император Леополд II — брат на Мария Антоанета, е далеч от намерението да помогне на сестра си. Пруският Фридрих Вилхелм II води много отдавна политика за отслабването, разлагането на Франция и разкъсването на приятелските и роднинските връзки между Франция и Австрия, така че от него също не може да се очаква искрена помощ. Единственият човек, готов да им помогне, е шведският крал Густав III, необвързан с роднински връзки с френския кралски двор.

Апелът на Мария Антоанета за външна помощ не само че не помага на кралския двор, а напротив, утежнява положението му. Сега става още по-лесно за подбудителите на революцията да упрекнат двора и специално Мария Антоанета в искане на интервенция срещу Франция.

Прусия засилва още повече своята подмолна дейност във Франция. Ротшилд, чийто интереси в момента се покриват с пруския император, изпраща сънародника си Ефраим във Франция за бъдещата подмолна дейност. Ефраим тегли огромни суми от банките и организира и поддържа ликвидирането на кралския двор⁶³. Нека не се забравя, че тогава, както и сега, всички банки са функция от Ротшилд.

Започва една голяма кампания от страна на революционерите срещу Людовик XVI. Наричат го открито „голяма свиня“, пияница и измамник и какво ли не още. Якобинският клуб настоява за неговото детрониране и за регентство на Орлеанския херцог.

Един друг инцидент става с войската. Замервана с камъни и единични изстрели от провокаторите, тя отвърща с огън и избива 30—40 души от тълпата.

Лафайет, главнокомандващ френските войски, за да запази достойнството на армията, дава нареждане да се стреля. Въпреки че като привърженик на републиката Лафайет няма нищо общо с двора, обвиненията се приписват на краля и случаят се използва умело от подстрекателите на масите за нова революция.

Разумните хора, имайки опита и спомена за революцията през 1789 г. и нейните последици: избивания, гладуващите хиляди семейства, безработица и т.н., стои настрана и не взема никакво участие в тези нови авантюри.⁶⁴

На 14 юни 1791 г. в Учредителното събрание с участието на Дантон, Марат и Робеспьер се приемат нови закони, които лишават народа и работниците от много техни права: да избират президенти, да защитават техни общи интереси, да вземат решения, както и да се противопоставят на определените им заплати и възнаграждения. Как да си обясним факта, че тези, които вършат всичко от името на народа и за народа, още непостижно крайната си цел — революцията и републиката, вече отнемат и малкото останали права на работника. Аз не се учудвам, защото го видях е очите си и изтърпях на плещите си. Но сигурен съм, че на много от читателите ще се стори невероятно. Същите тези закони по-късно по времето на Робеспьер са прилагани много по-стриктно и по-жестоко.

Въпреки че представената на краля конституция не отговаря на народните въждания, под натиска на Събранието той е принуден да я приеме.

В едно писмо до брат си Людовик XVI описва подробно съображенията си за приемането на Конституцията, която не му се нравела. Той пише дословно:

„Френската държава е пред пълна разруха, която ще настъпи е момента, в който някой си позволи да донесе силни и непоносими лекарства за излекуването. Главната причина за нейните неприятности са лошият дух и настроенията на партиите, които я раздвояват и разстройват властта. Има само две алтернативи, които могат да възстановят авторитета на властта — обединение или сила. Силата може да бъде използвана само от чуждите войски и това значи война. Може ли един крал да си позволи да води война със собствената си държава? Няма ли да бъде лекарството по-лошо,

отколкото болестта? Аз изоставям тази идея и възприемам другата и единствена — Конституцията.

*Предоставям на народа с течение на времето сам да научи и разбере причините за своите неприятности. Мисля, че с приемането на Конституцията ще доведе до по-добър ред във Франция, отколкото с отказа си. . . ."*⁶⁵

От горното писмо се вижда, че кралят е много искрен и лоялен към народа.

Веднага след приемане на Конституцията Людовик XVI пише на австрийския император и го моли да се въздържа от каквато и да е по-нататъшна интервенция⁶⁶, както и да не се бърка във вътрешните работи на Франция. При това положение следва да настъпи мир не само вън, но и вътре в страната.

Приемането на Конституцията от краля предизвиква неописуем народен ентузиазъм. Разбирателството между краля и Събранието означава мир; държавата може да започне да функционира нормално, както преди.

Народът разбира компромиса и жертвата, които прави кралят с приемането на Конституцията и кралското семейство става по-обичано и по-популярно отвсякога.

Конспирацията, изцяло водена сега от Якобинския клуб, оглавена от Робеспьер, не харесва създадената обстановка. Те никога не са предполагали, че кралят ще приеме Конституцията и отново ще се утвърди на престола си.

Верни последователи на основателя си йезуита Илюминати — пионката на Ротшилд, те са за свалянето на краля. Независимо какви маневри ще приложат, те трябва да успеят.

Идеите и методите на френските революционери от Якобинския клуб не се отличават по нищо от тези на германските, т.е., могат да извършват зверства и да ги припишат на неприятеля си. Така например, планувайки да

атакуват краля, те усилено разпространяват слуха, че кралят подготвя страшно клане на народа.

Избраните през 1789 г. депутати от народа сега с новата конституция са разпуснати и на тяхно място са поставени други, а не избрани — всички членове на Якобинския клуб. Френският народ сега е представен в Законодателното събрание само от довчерашните агитатори и хора на якобинците.

През 1792 г. с тези най-противоположни идеи и аспирации Франция кипи и не предвещава нищо хубаво. Предсказанието на Мирабо е: *„Нашата свобода може да се подсигури само, ако нейното легло се направи от матраци от трупове“*⁶⁷.

Ръководителите на Френската революция изцяло служат на пруската кауза за управление на Европа. Дори орлеанистите се подчиняват на нарежданията на тази голяма сила от Франкфурт.

Появяват се и т. нар. санкюлоти, дрипави и окъсани младежи. Това са всъщност хулиганите и апашите на нощния Париж. Срещу няколко франка на ден те са организирани и включени в „Легион на санкюлотите“. Всеки носи на главата си знака на Ротшилд — червеното кепе. Въръжена с вили и кирки, всеки ден тази сган наводнява градините и парковете на Тюйлери, крещейки срещу краля и кралицата. Такава е била ежедневната подготовка преди 20 юни — деня определен за нападението на двореца и ликвидирането на краля и кралицата.⁶⁸ Броят на участниците в това нападение не е точно определен — според някои историци е от 6 000 до 7 000 души, според други — 15 000 — 20 000 души. Това в никакъв случай не е цялото население на Париж, което в момента наброява около 800 000 граждани.⁶⁹

Още от предния ден множество агитатори усилено приканват минавачите да присъстват на пиршествата, които щели да се състоят на следващия ден, като обещават пиенето да бъде безплатно.⁷⁰

Още от вечерта тази сива маса от дегенерирани елементи започва да се събира по крайните квартали. Вържени са с кирки, търнокопи, вили и лопати, някои са запасали стари и ръждясали саби. Санкюлотите са навсякъде. Всички кръчми и таверни са обходени и обрани. Жени и деца също вземат участие в движението. На 20 юни тази маса се отправя към двореца с виковете *„Да живеят санкюлотите! Да живее народът! Долу Ветото!“*⁷¹

Дворецът е добре защитен от 16 батальона от националната гвардия, 600 души конна полиция и 20 оръдия. Тази човешка маса трудно би могла да навлезе в парковете на двореца, ако кралят не беше забранил каквато и да е съпротива.

През същото време — когато тълпата вече е навлязла в парковете, Наполеон Бонапарт, излязъл от един близък ресторант със свой приятел, прави едно паметно възклицание: *„Какви говеда, как могат да позволят на тази сган да влезе? Те трябваше да изметат пет-шестотин от тях с оръдията и останалите щяха да тичат да се спасяват!“*⁷²

Спирайки пред самата врата на двореца, масите започват да хлопат с кирките по нея. Един глас отвътре заповядва: *„Отворете! Аз не се страхувам от французите!“*⁷³ Един от пазачите отваря вратата и множеството нахълтва с ярост в двореца, за да се стъписа само след няколко мига пред самия крал, който в този критичен момент действително показва голямо хладнокръвие, което признават и самите революционери.

И този път кралят заповядва на охраната си нито една пушка да не стреля. Швейцарската гвардия, неговата лична охрана, застава с извадени саби, готови да го защитят, но той им заповядва да си приберат сабите и да се оттеглят. Един убиец с нож се хвърля срещу краля с думите: *„Къде е ветото, дето аз трябва да убия?“* Но един младеж от тълпата го поваля в краката на краля, задължавайки го да

вика „*Да живее кралят!*“⁷⁴ Използвайки суматохата, приятелите на краля го изтласкват в една ниша и застават пред него с извадени саби. Между тях е и 77-годишният маршал де Муши и дъщерята на принц де Конти, която с меч в едната ръка и сабя в другата четири часа неуморно брани краля от убийците.⁷⁵

В това време някои от тълпата, която свободно се разхожда из двореца, напипват бутилки с вино и лакомо се черпят. Одърпан санкюлот носи и подава на краля една полуизпита бутилка с вино и му заповядва да пие за здравето на френския народ. Людовик XVI вдига бутилката до устните си, изпива една глътка и извиква:

„*Хора на Париж, аз тия за вашето здраве и за здравето на френския народ!*“ Постъпката му развълнува тези прости хора, които изпадат от една крайност към друга. Започват овации и викове *„Да живее народът! Да живее свободата и да живее кралят!“*

Кралят се обръща към тях с внушителен, заповеднически тон: „*Хора, оттеглете се!*“ Всички побързали да напуснат двореца.⁷⁶ Още веднъж хладнокръвието и непринуденото държане с народа спасяват краля и семейството му.

Няма съмнение, че в този ден, ако народът и санкюлотите действително желяеха смъртта на краля, щяха да я имат. Това показва ясно какво е общото настроение, дори и сред тази малка група от парижаните, участвали в нападението на двореца. И този път смъртните врагове на краля — организаторите на метежа не успяват.

Както видяхме, „истинските хора“ — гражданите на Париж, не вземат участие в събитията, станали на 20 юни. Известни френски патриоти заявяват: „*Историческа истина е, че всичките издевателства и престъпления, извършени по време на Френската революция, не са дело на френския народ, а на една чужда ръка*“⁷⁷.

Провинциите изпращат петиции след петиции до Събранието, протестирайки срещу действията на Париж, който представлява само една 83-та част от империята. Народът, който знае кои са подбудителите, иска наказанието на якобинците⁷⁸.

Самият Лафайет, който командва френските войски, лично протестира в Събранието, но не проявява достатъчно решителност да закрие и забрани якобинските клубове. Само той може да стори това, тъй като не само е разполагал с войската, но е имал и народната подкрепа.

Организаторите на революцията разбират, че с тези обвинения, отправени досега към краля, няма да успеят да убедят народа да го ликвидира. Налага се да измислят по-големи и по-драстични престъпления.

Пруският император, който години наред мечтае да ликвидира френския трон и да скъса роднинската връзка между Франция и Австрия, сега под претекст, че спасява френската корона изпраща войските си на френската граница. Австрийците бързат да сторят същото. Това е повод кралят да бъде обвинен в предателство, тъй като пруските войски щели да подложат френското население на огън и меч.

Организаторите на недоволството този път прибавват до по-големи контингенти от Марсилия. Кои и какви са те? Повечето от тях са излезли от затворите на Италия, Испания, Гърция и др., и използват за убежище голямото международно пристанище на Марсилия. За повече от месец хиляди от тези бездомници пристигат в Париж.⁷⁹

Една делегация от Парижката община прави предложение за детронирането на краля, обвинявайки го, че има намерения да извърши кръвопролитие срещу Париж. На другия ден една революционна секция на Париж започва тайни преговори с краля и в същото време го изнудва. Така например само една седмица преди предстоящите събития Дантон получава голяма сума от двореца. Самият Прюдом — един от най-големите революционери, признава:

„Уви! Колко много претендиращи да са републиканци ще станат яростни роялисти, ако дворецът е склонен да ги спечели и ако имаше достатъчно пари да им плати!“⁸⁰ Законодателното събрание в по-голямата си част е включвало роялисти или републиканци, чиито убеждения са се сменяли според посоката на вятъра.⁸¹

На 9 август през нощта т. нар. „Генерален революционен съвет от 10-ти август“ нарежда да бият камбаните на всички църкви в Париж. Можем да си представим каква паника настъпва в столицата. По същото време всички командни постове са заети от революционерите. Двата възлови поста са в ръцете им: кметът Песион и главният прокурор Рьодерер, може да се каже, изиграват особена роля по време на събитията на 10 август 1792 г.

Кметът е върховният началник на Националната гвардия, която в момента пази двореца под непосредственото командване на маркиз де Мандат. Маркизът — честен стар боец, е твърдо решен да защитава краля. Това е известно на всички и най-вече на организаторите. При една организирана защита би било невъзможно една такава маса от сбирщина да се добере до двореца. Ето защо в 7 часа сутринта кметът повиква в общината командира на охраната Мандат, за да даде отчет какви мерки са взети по отношение на охраната. Само след половин час някой си на име Росиньол, човек на Дантон го поваля е куршум в главата на стълбището на кметството.

Защитата на двореца остава без командир. Това се оказва фатално за по-нататъшното развитие на събитията. От друга страна, кралят този ден показва голямо малодушие и нерешителност, и както и много пъти преди това заповядва на войниците си да не стрелят. Тълпата този път обсажда двореца без да има каквито и да било шансове за успех. През това време пристига главният прокурор Рьодерер, който започва да увещава краля да напусне двореца заедно със семейството си и под негова

закрила да се оттегли в съседната сграда — Националното събрание, където животът му щял да бъде в безопасност.

Мария Антоанета се възпротивява, но прокурорът ѝ отправя следните думи: *„Вие, госпожо, искате да бъдете отговорна за смъртта на краля, за Вашия собствен син, за Вашата дъщеря, за Вас и за всички тези които Ви защитават.“*

Кралят не иска жертви и кръв. Той става от стола си и повежда семейството си към Събранието. Мария Антоанета, недоволна от решението на краля, се обръща към прокурора и му задава въпроса: *„Ще отговаряте ли за живота на краля и на моя син?“* Рьодерер отговаря: *„Мадам, ние ще отговаряме заедно умираме заедно с Вас, това е всичко, което ние можем да обещаем“*⁸².

С влизането си в събранието кралят се обръща към депутатите със следните слова: *„Господа, аз дойдох тук, за да предотвратя едно голямо престъпление, и мисля, че никъде не мога да бъда в по-голяма безопасност, отколкото между вас“*⁸³. Но по това време отвън вече разнасят глави забучени на кирките. Войниците, верни на краля си, изпълняват и последната му заповед да не стрелят срещу народа и за благодарност заплатиха почти всички с живота си.

След превземаането на незащитения дворец картината не може да се опише. Целият парк е осеян с трупове на войници. Вътре в двореца разярената тълпа чупи и граби всичко каквото ѝ падне. Побеснели жени от квартала Сент Антоан се разхождат из апартаментите на Мария Антоанета облечени в нейните рокли и тоги. Други пък лежат пияни на леглото ѝ. През този ден жените са тези, които проявяват най-големите жестокости.⁸⁴ През прозорците се хвърлят мебели, часовници и всичко каквото попадне в ръцете на безчинстващите. Не пожалват и прочутите огледала на Медичите. Нахълтват и в зимниците, където са вината. Мъже и жени започват истерично пиене, от което според Прюдом умират повече от 200 души. Цялото

съдържание на избите — около 10 000 бутилки, се изнасят във в парка и се раздават на тълпата, която малко по-късно лежи безпомощна из алеите наравно с убитите. Наполеон, който същия ден преминава през парковете на Тюйлери, вижда тази картина и много по-късно в края на живота си заявява, че нито една от неговите битки не му напомня за толкова много трупове, както Тюйлери през този августовски ден.⁸⁵

Такава е неописуемата картина на Френската революция на 10 август, която повечето от революционерите писатели отминават. Тези писатели не споменават нищо за канибалските оргии, за човешките „котлети от швейцарски войници“, печени на големи огньове и ядени от някои изверги.⁸⁶ Не споменават нищо за човека на Орлеанския херцог, актьора Грамон, който в един момент на революционна ярост изпива чаша кръв, която наточва от жертвата си.⁸⁷

Този ден е голямата победа за ръководителите на революцията, въпреки, че нито един от тях не участва лично. Дантон, Марат и Робеспьер са изчезнали за няколко дни от Париж, за да се върнат отново на трибуната на Събранието, където езикът е тяхното предпочитано оръжие.⁸⁸

В следващите дни се оказва, че много по-лесно е да се убива, отколкото да се копаят гробове.

Много писатели описват 10 август като най-великия ден на Френската революция! Какви са последиците от този ден?

1. Пълното парализиране на Франция.
2. Пред заплахата да бъде ликвидиран от Комуната най-забележителният и разумен републиканец Лафайет напуска Франция и избягва в Австрия, където е затворен в крепостта на Магдебург.
3. Народът, победил този ден, загубва всичко спечелено от революцията.

4. Новите господари, без да губят време, започват да коват оковите, с които да обвържат народа в едно непознато дотогава робство.

5. Появяването на един от площадите на инструмент за обезглавяване, употребяван през Средновековието в Германия. Името си гилотина приема от френския физик Гиолотин, избран за член на Събранието през 1789 г., който предлага използването на този уред за безболезнено ликвидиране на жертвите. Чрез този инструмент революцията ликвидира кралската власт, благородниците, духовенството и установява на тяхно място анархията, която в скоро време заедно със страха от гилотината обезоръжава народа. Будният френски народ не представлява нищо повече от едно стадо овце, готово безропотно да отиде на заклание. Това психично състояние, в което изпада човек, ми е много добре известно. Изпитах го лично през деветосептемврийските събития на 1944 г.

Септемврийските кланета

Многобройните революционни групировки вече почти нямат връзка помежду си. Те просто се дебнат и се мъчат да се унищожат. Сега вече не ги интересува нищо друго освен властта. Какво ще оставят след себе си не е важно. **„Да се добера до властта, пък след това потоп.“** Такава е била максимата на всички.

Мълчанието и пасивността на народа не се харесва и плаши ръководителите. Малкото бандити и пияници от парижките квартали, които са задоволени от дадената им свобода за грабеж и разрушения, не ги радват. Комуната е наясно, че който не е с тях, е против тях.

Марат криейки се из мазетата, не престава чрез своя вестник да крещи за глави. **„Революцията иска отсечени глави“**. Хората се страхуват да говорят с него и е било

трудно да се издържи на неговия поглед на хиена. Докато през 1790 г. той иска 500—600 отрязани глави, през 1792 г. обяснява на Барбару, че е необходимо да бъдат ликвидирани 260 000 души и то колкото е възможно по-бързо, дори в един ден.⁸⁹

Първата революция е дело на Орлеанистите. Втората революция е дело на Жирондистите оглавена от мадам Ролан. След това душата на всесилната Комуна става Марат, който запланува и подготвя третата революция със септемврийските кланета и царството на Терора. Той не доживя да ги види, тъй като на свой ред е заклан от една млада францужойка.

Дантон става министър на правосъдието, с което се дава зелена улица на всички издевателства и жестокости, които ще последват. Пак по предложение на Марат Комуната взема решение да изпразни претъпканите затвори, като избие и ликвидира затворниците. Поставя се въпрос по какъв начин да стане това. Марат предлага да се запалят затворите, други — да се наводнят мазетата пълни с затворници, трети — да се избият. Но откъде да се намерят толкова убийци. Накрая решават да освободят осъдените за кражби и убийства, като ги използват за убийци.⁹⁰ Тази система е широко възприета и по време на Съветската революция, и за голямо съжаление и в моята родина през деветосептемврийските събития на 1944 г.

На 29 август започват арестите на богатите. За три дни са арестувани около 5 000 — 6 000 души в Париж. Много от тях се спасяват в момента, подкупвайки похитителите си.

Дантон произнася една пламенна реч, в която апелира: *„Господа, ние се нуждаем от дързост, повече дързост, постоянна дързост, и Франция ще бъде спасена!“*⁹¹ Същата вечер Дантон поканва близки приятели на вечеря в дома си. С гордост им разказва за речта си в Събранието: *„Днес аз ги замразих! Сега можем да отидем понататък, можем да започнем избиванията.“*⁹² И хората, които чакат неговото нареждане, изтичат до сигналните

пунктове и след малко се чува оръдеен изстрел последван от църковните камбани. Сигналът за избиването на затворниците е даден и в същия момент когато Дантон и неговите сподвижници се наслаждават на прочутото френско шампанско, убийците източват кръвта на нещастния френски народ.

През това време освен редовните затвори за такива са се ползвали общината, много църкви, абатството, училища и манастири. Трудно е да се опишат страшните картини във всеки затвор, но очевидци разказват потресаващи сцени на кръвопролитие. Така например след като са избити всички монаси в абатството, един представител на Комуната пристига и казва на убийците: „Вие изпълнихте вашия дълг и всеки от вас ще получи по 24 ливри (равни на днешни франка)“⁹³. Оттам отиват към Манастира на кармелитките, където са затворени около 200 свещеници. За час и половина 119 от тях са избити жестоко, а останалите успяват в суматохата да се изпокрият. Докато в Манастира разбойниците избиват невинни и беззащитни свещеници и монаси, кордон от националната полиция обгражда манастира и пази престъпниците от народа, който стои около портите и гневно протестира.⁹⁴

През тези четири дни и нощи на септември най-жестоко са избити беззащитни затворници, като се започне от вратари, градинари и прислугата на двореца, по-голяма част от свещениците и монасите от района на Париж, цялата швейцарска гвардия, пазеща двореца, прислугата и придворни дами на Мария Антоанета, както и много командири на разни военни части.

На езекуторите са заплащали в зависимост от свършената работа. За „**добра работа**“ не по-малко от 40 глави са получавали от 30 до 35 франка. Докато за по-малко от 40 се е заплащало много по-малко.⁹⁵ Един получил само 6 франка. Нареджането да се освободят криминалните и убийците от затворите не навсякъде е изпълнено, и много

от тях също са били убити. В затвора заедно с аристократите са ликвидирани 320 криминални затворници. Във Chatelet — стария съд на Париж, в който е имало само крадци, същата нощ са избити 223 души.⁹⁶ Всички изброени събития са документирани, дори 24 разписки, подписани от убийците за получените от тях пари, са запазени в Парижката префектура на полицията до 1871 г., когато са унищожени от Комуната.⁹⁷

Някои съвременници пишат, че затворниците са избити от разярената и уплашена парижка тълпа. Това не отговаря на истината. Очевидци твърдят, че специално избраните палачи са били не повече от 300.⁹⁸

След пъклените септемврийски събития в Париж, престъпната Комуна изпраща жестока прокламация до провинциите, настоявайки да започне и там същата касапница, като инструктира своите поделения да използват същите претексти, както в Париж. Прокламацията е съставена от Марат. Той я подписва заедно с още осем-девет души и я изпраща на Дантон за подпис като министър на правосъдието. Под разни претексти Дантон не подписва Прокламацията, независимо от това напълно кооперира за изпълнението на тази кръвопролитна операция. По-късно се установява, че някои от подписите са фалшифицирани лично от Марат.⁹⁹

Няма съмнение, че септемврийските кланета са работа на анархистите, които незабелязано и много умело държат юздите както на Комуната, така и на всички останали групировки. Естествено тази силна задкулисна личност, ръководила революцията, оправдава анархистите, нейна рожба, като хвърля цялата вина върху народа.

Не заслужава да се спирам на действията на всяка групировка поотделно в Събранието, жирондисти, френски и английски якобинци, орлеанисти и пруски олигархисти, които са само пионки и марионетки, движени от Франкфурт.

Царството на терора

Режисьорът на тази голяма игра решава, че е настъпил моментът да прочисти пътя за крайната цел — пълно омаломощаване на Франция. За целта е необходимо да се премахнат Монархията, Конституцията и да се унищожат всички фракции една след друга, тъй като вече са изиграли ролята си. Същото става и с явните ръководители на Революцията, които един след друг отиват на гилотината. Как да си обясним, че всички тези силни личности като Дантон, Робеспьер и по-късно Наполеон са така лесно пометени. От кого? От народа? Народът на Франция не представлява никаква сила в този момент и няма никаква власт! Ясно е, че това е работа на задкулиския и всемогъщ капитал.

Дантон и Марат са искали да образуват триумвират с Робеспьер, за да си поделят безграничната власт, престиж и лични предимства на техните длъжности. Изглежда, че Робеспьер не е бил съгласен да раздели напълно властта, а се е надявал по-късно да отстрани противниците си.

Различията между Марат, Дантон и Робеспьер са ставали все по-големи и по-големи.

Марат е използвал един много прост и народен език без каквото и да е политическо обяснение с едно много бързо разрешение на проблемите — грабежи и убийства. Този негов език се е харесвал на неграмотните, бедните, гладни и безработни маси на парижките покрайнини. При все това, че Марат е поддържал каузата на най-ниската и бедна класа, той живее в лукс и не е направил никаква лична жертва в името на бедния.

Робеспьеровите мечти са били да създаде една демократична и безкласова държава, но, управлявана от умели лидери, а не и от масите. Точно това е било най-голямото различие (несъгласие) между него и Марат, който през по-голяма част от живота си остава убеден, че масите трябва да управляват.

Дантон, който никога не говори за демокрация става фаворит на тълпите със своите страстни и вълнуващи речи повтаряйки непрекъснато: *да ликвидираме врага и спасим страната*. Неговите речи са държали публиката в Събранието просто пленени и почти винаги неговите предложения са били приемани.

Дантон е бил дълбоко убеден, че Революцията трябва да донесе изгода и полза на тези, които я създават по същия начин, по който са се ползвали благородниците от Стария Режим. Той не е бил никакъв политик, а само един много способен агитатор и оратор.

След като Монархията и Аристокрацията бяха унищожени, борбата за „*демокрация*“ започва — една борба между народа и тълпата (сганта). Последната с малко малцинство побеждава и започва царството на терора.

Смъртта на краля

Единствените виновници за смъртта на краля са: Марат, Дантон, Робеспьер и Орлеанският херцог.

Според д-р Мор, очевидец на събитията в Париж, „кланетата и убийствата по улиците на Париж, които могат да се извършат само от диваци, не са в никакъв случай от жителите на Париж, а някои членове на Конвента, Якобинския клуб и голяма част от тези, които заемат трибуните на Събранията. Това са безработни вагабонти, подкупени и възбудени за целта“¹⁰⁰.

Зачестилите речи в Якобинския клуб и Конвента, с които се иска смъртта на краля, започват да обезпокояват не само много републиканци, но и личности като Прюдон, отявлен неприятел на краля, който ги апострофира в Събранието: „*Французи, къде ще ви заведе всичко това? .. Всеки час от деня милиони привърженици на Републиката се откъсват от нея и ние ги даваме на роялизма. . . Френската република е вече три-четвърти роялизирана*“¹⁰¹.

От това, което знаем днес, можем да заключим, че силата на Комуната не е била толкова голяма, колкото са си въобразявали жителите на Париж по онова време. Уплашени от септемврийските жестокости, те виждат в лицето на Комуната някаква голяма и страшна сила, докато съотношението между нейните поддръжници и отрицателите ѝ е не повече от 1/100.¹⁰²

На 11 декември Людовик XVI е изправен пред Конвента да отговаря на следните обвинения:

1. Монополизирание на житото, кафето и захарта.
2. Че е убил повече хора, отколкото животът му се наброява в часове и минути.
3. За участие в убийствата на 17 юли 1791 г. (По същото време той е затворен в Тюйлери.)
4. За конспирация с чужди сили.

Обвиненията са толкова много, че не могат да се изброят. „Виновен за повече жестокости, отколкото Нерон.“

Повече от сто от най-известните адвокати си предлагат услугите да защитават краля, който се спира на четирима от тях, между които е и старият Малерб, член на Френската академия на науките, известен учен и държавник. Той държи една блестяща защитна реч в полза на краля, за което и заплаща с живота си. В края на декември 1793 г. революционният съд го осъжда. Той, дъщеря му и внуците му са гилотинирани.

Независимо от това, че нито едно от обвиненията не е доказано, Събранието признава краля за виновен. Следва да се определи наказанието, решено предварително. Гласуването започва на 16 януари в 8 часа вечерта и продължава 24 часа непрекъснато. От присъстващите 721 депутати всеки един трябва да излезе на трибуната и да се произнесе открито: смърт или не. Винаги, когато някой от депутатите се изказва против смъртната присъда, бандитите и купената маса от балконите се нахвърлят срещу него с виковете „Неприятел на републиката — ти си

следващият за гилотината"¹⁰³ и т.н. Въпреки това крайният резултат на гласовете е 360 против и 361 за смъртно наказание. Братовчедът на краля, Орлеанският херцог, гласува за смъртната присъда, което предизвиква голямото възмущение на народа. Неговият глас се оказва фатален за крайното решение — смърт. Много от депутатите смятат, че са изиграни при броенето на гласовете. Но независимо от всички приложени манипулации по френския наказателен закон смъртно наказание може да се даде само с болшинство от две-трети, което в случая Събранието и якобинците отхвърлят и налагат своето становище.¹⁰⁴

Само след три дни — на 21 януари, е денят на екзекуцията. Всички магазини са затворени. Всички са потиснати и уплашени. Притеснени са също и революционерите. Страхуват се от някакво народно недоволство и надигане. Още от сутринта по улиците и на площада около гилотината се виждат много войници от Националната гвардия. Довеждат краля до ешафода под голяма охрана — шест оръдия пред колоната, шест оръдия след колоната и кордон от войници от двете страни. Преди екзекуцията той показва голямо хладнокръвие и спокойствие — за разлика от това, което много журналисти описват. Самият палач Сансон ги опровергава по-късно, когато свидетелства по подробностите около гилотинирането на Людовик XVI.¹⁰⁵ Последното му желание е да каже няколко думи на народа, но му забраняват. Единственото нещо, на което се възпротивява, е да му вържат ръцете. Пожелава сам да си отреже косите и сам се отправя към смъртоносния нож. Преди да легне под гилотината извиква, за да бъде чуто от народа: *„Хора, аз умирам невинен! Аз съм невинен във всичко това, което ми приписват. Аз искам моята кръв да запечати щастието на френския народ.“*

За деспотите Людовик XVI е предател, който няма достатъчно симпатии към аристокрацията.

За народа той е истински приятел. Загубвайки го, французите загубиха не само най-добрия си, но и своя единствен приятел.

Дойде редът и на всички тези, които помогнаха да се ликвидира кралят. Жирондистите са на ред. Те защитават средната класа, която също трябва са си отиде и да стори път на по-нисшата класа от народа. Марат Робеспьер и Сент Жуст мислят, че с нея ще управляват по-добре и тя ще им се подчинява по-безропотно.

Изкуствено създадените опашки пред хлебарниците нарастват от ден на ден. Това е показател, че следва някоя друга изкупителна жертва. Докато отначало орлеанистите пускат революционната машина в движение и я управляват, жирондистите са тези, които я използват. Идва момент, когато анархистите започват да движат машината и я използват много умело за разрушение. Те създават втория революционен съд, наречен съд на терора.

Първият революционен съд от 17 август 1792 г. не се оказва много ефикасен. Кръвта и зловещата гледка отвращава народа, който със своята пасивност красноречиво доказва неодобрението си на едно такова кръвопролитие¹⁰⁶.

Нуждаейки се от бързото ликвидиране на опозицията, революционерите започват септемврийските кланета, които се провеждат без какъвто и да е съд.

Сега, когато влиянието на останалите групировки е сведено до нула и след като анархистите имат властта в ръцете си, Дантон използва благоприятната обстановка и създава т. нар. „Съд на терора“ на който и самият той става жертва точно след една година.

От една реч на Дантон много ясно личат мотивите за този унищожителен съд. Цитирам негови фрази: *„Нека оставим французите да загинат, докато свободата преуспее!“* *„Нека ние бъдем страшни, да предотвратим народа от това той да бъде страшен!“*¹⁰⁷ От тези изказвания на Дантон става ясно от кого се страхуват революционерите — от същия народ, от чието име

правят революцията. Каква ирония? Същата тази революция ще бъде наречена по-късно „народна революция“ — народът, който няма нищо общо с жестоките анархистични методи на Илюминати — Ротшилдовото изчадие.

Гилотината започва да работи без прекъсване отначало с най-обикновени хора от народа. Един войник казва: „Франция е много голяма, за да бъде република.“ Той става враг и отива на гилотината. Една обикновена готвачка споделя: „Предпочитам кралството пред републиката.“ Тя е враг. На гилотината.¹⁰⁸ И още много такива. примери. . . Тези, които от самото начало дават тон и започват интригите за една революция — Орлеанистите, сега са в затвора в Марсилия.

На едно събрание на Комуна се взема решение жирондистките депутати в Конвента да бъдат ликвидирани. На 31 май още от сутринта започват да бият камбаните и по парижките улици се забелязва голямо движение на войскови части. Конвентът е обграден от войска. Никой не знае защо и какво ще последва. Марат се явява в Комуна и лично дава знак с биене на камбана да започне акцията.

Неговите хора се спускат по предварително набелязаните обекти и започват арести на жирондистките депутати. Събранието не само отвън, но и вътре, по балконите и коридорите, е препълнено с хората на Марат и Робеспьер. Вратите се блокират, така че никой не може да излезе. Председателят на Събранието, виждайки какво става, апелира за премахване на охраната от вратите, на което му отговарят: „*Ние пет пари не даваме за теб и твоето Събрание!*“¹⁰⁹ Въпреки противопоставянето на болшинството от Събранието, малцинството От Комуна се налага и изключват от събранието 29 жирондистки депутати, които веднага арестуват и изпращат на гилотината по същия незаконен начин, по който те самите помогнаха за отсичането на кралската глава.

След като в Париж са ликвидирани кралят и немалко представители на аристокрацията, духовенството и жирондистите, идва ред на буржоа, фермери, търговци и на католически ориентирания народ в провинцията. Кръвната игра започва и в другите департаменти. Народът не остава безучастен. Около 100 000 селяни, водени от своите свещеници, въоръжени само с вили, лопати и колове, се надигат срещу издевателствата на Конвента, напълно превзет и управляван от Комуна. Надигат се повече от седемдесет департамента, между които Ванде, Лион, Тулон, Нормандия и дори космополитната Марсилия.

Всички тези кръвопролития, издевателства и несигурност опъват нервите на народа до крайност. Едно младо момиче от провинцията решава да ликвидира чудовището Марат, който дава тези нареждания.

Шарлота Корде заминава за Париж с намерението да влезе в Събранието и да убие Марат в момента, когато държи речта си на трибуната. Но тъй като Марат е болен, тя го намира в дома му, където успява да влезе. В момента той лежи във ваната и налага главата си с компреси. Шарлота изважда скрития си нож и го забива в сърдечната

му област. Така свършва един от най-големите изверги на Френската революция.

Въстаналите селяни и градове като Лион не издържат повече от два-три месеца под натиска на редовната революционна армия. Провежда се тактиката на глад. Неподчиняващите се градове са обградени и след като никаква храна не може да се внесе отвън, за един-два месеца те капитулират.

За неподчинение Конвентът решава да разруши един от най-красивите градове на Франция — Лион. Така там изчезват индустрията, търговията и всякакъв поминък. Работниците, тези, от чието име се прави революцията, остават без работа и на улицата.

Не е пощадена и образованата класа, а тя е всичко това, което кому парите не са. Голяма част ценни книги и картини са унищожени. Титлите господин, госпожица и госпожа са заменени с декрет на „гражданин“ и „гражданинка“. Революцията обяви война на цивилизацията.

На 10 октомври 1793 г. подкрепеният от Комуната Конвент взема още едно чудовищно решение. С него оформя и узаконява Комитета за народно спасение, който има абсолютната власт и контрол над цяла Франция. Същият комитет, оглавен от Робеспьер, започва истинското прочистване и изстребление на френския народ.

След като денонощната работа на гилотината не е в състояние да задоволи революционерите, те преминават към масови разстрели, които също им се виждат много бавни. Започват давенета. Водите на Рона и Лоара почервяват от кръв.¹¹⁰

Бедни селянки с бебета на гърдите си, други, водещи малки деца за ръчички, са връзвани, натоварвани на големи салове и отправяни в пороя на буйните реки. Цели градове се обезлюдяват. Така например само Нант дава повече от 30 000 жертви, удавени, разстреляни и гилотинирани. Тулон от 30 000 жители остава само със 7000.¹¹¹ В една местност около Нант по-късно откриват труповете на

около 100 млади момичета, жестоко избити от някакъв си „Германски легион“, сформиран от германски дезертъори и наемни убийци.

През това време на терор, според Прюдон, народът на Франция дава повече от един милион невинни жертви. Кланетата и убийствата са масови и в такъв голям размер, че е много трудно да се определи точният брой на жертвите.

За най-голямо съжаление и трагедия на човечеството тази чудовищна постъпка на Комуната не послужи като поука на следващите поколения, а като пример за подражание и още по-усъвършенствани масови изстребления на човечеството. Моето поколение още помни газовите пещи и крематориумите в модерна Германия, Катин и Виница, сибирските каторги и т. нар. „народни съдилища“ в комунистическите страни, където по подобие и копие на Френската революция бе ликвидиран цветът на тези страни в лицето на тяхното духовенство, интелигенция и култура. Аз съм очевидец и свидетел на тези трагични събития, които върнаха тези страни с повече от сто години назад във всяко едно отношение.

Не съм съгласен с много историци, които твърдят, че терорът настъпва съвсем спонтанно и не принудиено. Терорът е предварително много добре обмислен и предначертан от тези, които желаят да преустроят света за свои лични интереси и облаги. С такива масови унищожения и жестокости те постигат най-важната си цел: безусловно подчинение и заробване на човека.

Както през Френската революция, така и по време на Съветската революция и на всички други, народът не е езекуторът, а потърпевшият. Езекуторите без изключение са криминални типове или изверги, които използват дадената им свобода на действие за свои лични облаги. След като ограбят набеязаната жертва, те я ликвидират и мислят, че с това са приключили и въпроса за отговорността.

Дълбоко са запечатани в съзнанието ми събитията в Югославия и България през месец септември 1944 г. Няма да забравя 40-те страшни дни, дадени на тези безчовечни хора. През този период те можеха да грабят, да убиват и да вършат каквото си искат съвсем безотговорно. Много от тях временно забогатяха, но никой не преуспя, повечето от тях отдавна са свършили земния си път по най-различни начини. Пробуждането на съвестта се оказа най-голямото им наказание и възмездие.

Всеки терор довежда до морално и икономическо заробване на тероризирания народ и до подчинение към тези, които го организират. В случая с Френската революция това са Робеспьер, Марат и Дантон, които пък от своя страна по най-различни начини стават пионки в ръцете на големия капитал.

Инициативата на Ротшилд, предадена със завещание и традиция, се поема от неговите наследници; идеята му за едно световно управление продължава и днес. Всички тези дружества: Билдерберги, СФР (Комитет за международни връзки), Трилатералната комисия и др. се поддържат неотклонно от днешната Ротшилдова династия и нейните филиали Рокфелер, Кун, Вартбург и др.

Преди започването на терора в Комуната е изработена специална карта на Франция. В нея е обозначено колко жертви трябва да даде всеки град или селище и точно по тази карта са давани инструкциите как да се ликвидира и намали населението на страната. Робеспьер е знаел много добре, че 25 милиона французи не могат да бъдат задоволени само от ресурсите на Франция. За него е било съвсем ясно, че при наличните условия равенство, за каквото той е мечтаел, е невъзможно. За да се постигне такова равенство, трябва да се пожертва някой — малцинството или болшинството. И тъй като жертването на малцинството с нищо не би помогнало на болшинството, той решава да пожертва болшинството за благоденствието на малцинството.

През този период на потисничество християнската религия във Франция е почти унищожена. Най-големите заслуги за това имат Клубът на Корделиерите и всеизвестният херцог де Сад.¹¹² Излишно е да описвам кой е херцогът. Самата дума „сализъм“ произхожда от неговото име, обяснява личността и ненормалния и неестествено жесток характер на този херцог, взел активно участие в революцията. Той има няколко смъртни присъди: прекарва 27 години в затвора за жестоки престъпления.

Друг активен фактор е германският анархист Клоц, който по начало играе една от най-важните роли в кръвопролитията рапсодия. Той е международната връзка между ръководителите на революцията и скритата тайна сила. Интересно! Една от най-големите, личности на Френската революция е германец!¹¹³ На мен това ми говори много. Не зная как се чувстват френските патриоти, които дори и днес благоговейт и се гордеят с Великата френска революция! Един задълбочен анализ на всички останали документи и писания от времето на революцията доказват без каквото и да е съмнение (такова е и мнението на Робеспьер), че Френската революция не е това, което е следвало да бъде - борба между монархията и републиканството или между демокрацията и личната власт, а една мрежа от конспирации на различни групировки, борещи се да узурпират властта за сметка на народа.¹¹⁴

Мария Антоанета съвсем не играе никаква важна роля в управлението на Франция, както са я обвинявали. От момента на женитбата си с Людовик XVI до края на живота си тя е жертва на съдбата си. Женитбата ѝ, устроена с политическата цел — сближението на Австрия с Франция — ѝ коства непрекъснат тормоз. Французите я обвиняват в заговорничене срещу Франция и я наричат „Австрийката“, докато брат ѝ — австрийският император Йосиф II — я обвинява, че не върши нищо за Австрия и дори отказва да

й помогне в момент, когато животът ѝ е в опасност. Само в началото на революцията, която е ненавиждала, тя играе известна роля. Тъй като кралят е почти безучастен по отношение на личното си спасение и съдбата на кралското семейство, Мария Антоанета участва в много интриги заради тяхното измъкване от пленничеството в Париж. Всичките ѝ усилия обаче остават безуспешни. Тя също последва пътя на краля към гилотината.

На 16 октомври 1793 г. „колата на смъртта“, теглена от един мършав бял кон, я откарва на гилотината. Повече от 30 000 войници и много оръдия участват в кордона от затвора до ешафода от страх, че народът може да се опита да я спаси. Както кралят, така и вече напълно побелялата кралица, показват голямо хладнокървие пред смъртта си.¹¹⁵

Само 15 дни след това на същата гилотина са екзекутирани двадесет и един депутати от Жирондисткия клуб, с което първата от републиканските фракции е унищожена. Започва кадрилът — самоизяждането и самоунищожението на колаборационистите. Само след още няколко дни двамата най-големи неприятели на Мария Антоанета — мадам Ролан и Орлеанският херцог — са обезглавени на същото място. Херцогът, който на събранието високо произнесе фаталното изречение „*Аз гласувам за смърт на краля*“ и твърдеше, че народът е с него, сега е изпратен на ешафода с подигравателните викове на многохилядния народ: „*Аз гласувам за смърт!*“ „*Аз гласувам за смърт!*“.¹¹⁶

Робеспьер, който в този момент дърпа конците, вече с набелязал следващите жертви. Използва случая, че френският народ по традиция от векове е свързан с религията, произнася реч в Събранието, в която отрича атеистичното движение на Хебертистите, наричайки „атеизма“ аристократично движение. Същото движение се поема и от Дантон и през март 1794 г. осемнадесетте главни виновници и лични участници в безжалостните убийства

са осъдени и гилотинирани. Сега вече може да се признае, че народът за пръв път сияе и ликува.¹¹⁷ Той започва да вижда, че виновниците за неговото тегло и мъки започват да си отиват и то не само един по един, а на цели групи, с което довчерашните злокобни фракции изчезват.

Смъртта на Мария Антоанета

Следващата фракция е оглавявана от Дантон и отново в Събранието се решава и неговата съдба Сент Жуст го обвинява, че е доведен от Орлеанския херцог, че е работел за чужди сили и че нищо повече от златото и разгулния живот не го е интересувало.

След като Дантон вижда, че всякаква съпротива е безсмислена, си подава оставката като член на Събранието и прави някои интересни изказвания: „*Предшните щяха да ме гилотинират както Робеспьер*“, „*Те всички са мои братя Каиновци.*“¹¹⁸ (Има предвид библейската история, в която Каин убива своя брат Авел.) По-нататък продължава

„Какво значение, ако умра? Изпитах много наслади по време на революцията. Аз прекарах много добре — нагулях се добре, погалих и нацелувах много жени; да отидем да спим!“¹¹⁹ (Qu'importe si je meurt? J'ai bien joui dans la Revolution, j'ai bien depense, bien ribotte, bien caresse des filles; aion dormir!)

При екзекуцията Дантон проявява забележително хладнокръвие и дързост. Нарича тълпата около ешафода сган и паплач. С твърди крачки пристъпва към гилотината и сам си слага главата под ножа. Обръща се към палача и му казва: *„Покажи главата ми на хората — заслужава си!“* и извиква *„Да живее Републиката!“¹²⁰*

Робеспьер изпраща на гилотината и този, който с речите си най-много му помага за завземането на властта. От първоначалните участници в революцията вече не стават много. Пътят към най-високото стъпало започва много бързо да се прочиства. Остават само двата всесилни комитета. Комитетът за обществено спасение, воден от триумвирата Робеспьер, Сент Жуст и Кутон¹²¹ и е съставен от триста души, всички без изключение лидери на превзетите от Илюминати масонски ложи. Другият е Комитетът за бдителност. Членовете на тези комитети са заслужили участието си в тях с извършените жестокости. Имената на всички без изключение са синоним на ужас и терор.

Както Робеспьер, така и всички останали членове на комитетите, започват да се дебнат един от друг

Комитетите се събират два пъти седмично, за да подсигурят достатъчно „материал“ за гилотината. Всяка вечер народният обвинител Фукие лично ходи до двата комитета, за да получи списъците на набелязаните за другия ден жертви.¹²² (Това той потвърждава в показанията си по-късно, когато сам е изпратен на гилотината.) В случай, че някой ден липсват достатъчно набедени за гилотината, се използват резервите, доведени от близките парижки околности. Такъв е случаят с двадесетте селянки от Поату. Независимо от това, че някои

от тях умират в колите още при транспортирането до ешафода, трупите им са гилотинирани.¹²³

От смъртта на Дантон до падането на Робеспьер настъпва незапомнен терор, унищожение и чистка на френския народ.

При започването на революцията като главен виновник за глада и злините на Франция са представени кралският двор и аристокрацията. Но Кралят е премахнат, Аристокрацията — избита, а състоянието на френския народ не се подобрява, а напротив, става стократно по-зле, отколкото при стария режим. Следват обвиненията и срещу Жирондисти, Хебертистите и други, които също са ликвидирани. Положението отново не се подобрява, а напротив — то се влошава. С всеки изминат ден народът и санкюлотите гладуват все повече и повече, докато ръководителите на революцията и тези, които са около тях, живеят в разкош и пируват. Хората изпадат в тежко психическо състояние. В много от тях страхът се обръща в безразличие — това е характерно специално за жените. От векове историята изтъква геройствата на френската жена и това се потвърждава и по време на революцията.

Членовете на тези два всесилни комитета са толкова жестоки, че едва ли биха могли да се нарекат потомци на човешкия род. Те възхваляват Нероновата постъпка на запалването на Рим като революционна идея, която евентуално би могла да се приложи и в големия Париж.

Една вечер, когато „революционерите“ гуляят, един от тях с голям ентузиазъм се обръща към другите и им казва: *„Днес имахме много добър ден. Много хора минаха през гилотината. Върви много добре; кошчетата се пълнят!“* (с глави — б. м., Н. Н.) *„Може да бъде още по-добре“* — отговаря друг.¹²⁴

Една жена, изправена пред народния съд, била толкова уплашена, че не можела да говори и отговаряла с жестове и мимики. Народният обвинител Фукие с насмешка се

обръща към т. нар. Народен съд и забелязва: „*Не нейният език, а главата ѝ ни е необходима*“¹²⁵.

Според народния обвинител Фукие седмично са запланувани от 400 до 450 глави (според показанията на Роберт Волф и на Таверние). Наложило се да се направи специално устройство към гилотината за оттичането на кръвта.¹²⁶

Палачът Сансон и помощниците му заявяват, че работата им е нараснала толкова много, че не е по силите им и искат да си починат и да я отстъпят на други.¹²⁷

От всички лидери на революцията само Робеспьер има по-конкретна представа и планове за крайния резултат. Той е този, който внушава и на останалите какво трябва да се направи за благоденствието на народа в бъдещата република. Според него Франция трябва да пожертва повече от осем милиона души от населението си, за да могат останалите французи да бъдат задоволени, щастливи и равноправни. В една система, в която се говори за свобода, равенство и братство, трябва да има достатъчно материални средства, достатъчно собственост, достатъчно работа и хранителни ресурси. Подчертавам „достатъчно“, за да има какво да се разпредели поравно между целия народ и да се получи равенство. След като държавата не притежава всичко това, разпределението в никакъв случай не може да бъде справедливо, защото няма да бъде достатъчно, и ще предизвика още по-голямо недоволство сред народа. Ще се получат дълги опашки пред празните магазини и незадоволяване на населението. Такъв е случаят във Франция по време на революцията, такъв е и днес във всички комунистически страни.

Ликвидирането на голяма част от населението на Франция по време на революцията под претекст да се прочисти гангрена, се повтаря след Втората световна война — тогава комунистическите страни се очистват от фашисти и кулаци. Това обаче на практика не помогна с нищо на тази жестока и утопична идеология.

Ликвидира се старата интелигенция. Създава се нова, но мозъкът ѝ се парализира от наложените идеологически норми, ограничаващи всякакво творчество.

Повечето от останалите ръководители и членовете на революционните комитети и на Революционния трибунал отначало сляпо изпълняват нарежданията на Марат, Дантон и Робеспьер. По-късно, увличайки се в тази жестока чистка и с нарасналия в народа страх, те започват да се чувстват все по-силни и по-силни. Доходите им нарастват много бързо, тъй като набелязаните жертви дават и мило и драго, за да откупят и спасят живота си. Имената им стават все по-известни и властта им нараства.

Плановите на Робеспьер за триумвират и в бъдеще за единствен диктатор са заплашени. Самият той не се чувства пече сигурен и непрекъснато се страхува от атентати. Както и много пъти преди той решава да си прочисти пътя към пиедестала, като ликвидира членовете на двата всесилни комитета.

На 26 юли от трибуната на Конвента Робеспьер открито обвинява членовете на двата комитета и иска тяхното сваляне и наказание. Съвсем неочаквано обаче обвиняемите излизат на трибуната и от своя страна започват да обвиняват Робеспьер. *„Ти, предателю, ти по същия начин обвини и уби най-добрия си приятел Дантон! Сега искаш да ликвидираш нас и след това самия Конвент!“*¹²⁸ И обръщайки се към останалите депутати, те извикват колкото им държи глас: *„Целта му е да ликвидира всички — целия Конвент.“*

Робеспьер безуспешно се мъчи да вземе думата; това може би е могло да му помогне. Но разярените му противници го надвикват и неговият глас остава безпомощен в залата, тъй като никой не може да го чуе. Тези, които допреди малко са негови подчинени и обвиняеми, сега са негови обвинители. Всички неудачи и извършени жестокости се приписват на Робеспьер, на брат му Августин, на Сент Жуст и Кутон. По бързата процедура

се гласува и те са арестувани и отведени в общината, където кметът, командващ въоръжената полиция, е техен човек и много лесно би могъл да ги спаси, дори и с помощта на предградията. И тук, както в повечето революции, ръководителите ѝ се оказват неподготвени за такава съпротива. В общината някакъв полицаи отблизо стреля и ранява Робеспьер в долната челюст.

Конвентът, който заседава почти непрекъснато, осъжда на смърт Робеспьер и целия му антураж от 21 души. Решено е присъдата да бъде изпълнена веднага.

Площадът на революцията със злокобната гилотина е събирал много зрители на тези жестоки зрелища, но никога той и улиците към него не са били препълнени така, както на този ден¹²⁹. Дори и онези добри парижани, които стоели заключени по домовете си, сега са тук, за да празнуват смъртта на „тиранина“.

Чува се непрекъснатото мълвене на народа: *„Да има Господ!“* и *„справедливостта на Господ“*. За отбелязване е, че и самите професионални палачи различно изпълняват задължението си по време на екзекуциите. На някои осъдени отрязват главите изведнъж, докато на други правят смъртта много по-мъчителна, какъвто е случаят с Робеспьер и някои други. Когато палачът издига високо отсечената глава на Робеспьер, цялата тълпа изпада в неописуем екстаз. Всички се прегръщат и викат: *„Най-после сме свободни! Тиранинът го няма вече!“*

След смъртта на Робеспьер неговите най-близки сподвижници и ръководители на двата жестоки „народни комитети“, които са не по-малко виновни за избиванията и издевателствата, сменят своята тактика. Те спират терора и започват да изпращат на гилотината всички понисшестоящи от тях участници в чистките. С това искат да покажат, че голямото зло идва от водачите, които единствени желаят и са наредили тероризирането на народа.

Историци на революцията твърдят, че „чрез терора Франция е била спасена¹³⁰." И това саркастично твърдение се преповтаря от повечето историци и до днес.

Как е възможно един здрав разум да приеме такава историческа фалшификация и да я препредава на бъдещите поколения като историческа истина?

Терорът не само не донася нищо на хубавата и богата Франция, а я разорява. Мизерия, глад, безработица, празно държавно съкровище, никакви държавни доходи, голяма част от войската дезертирала, а останалата — гладна и недобре облечена. Пълна дезорганизация. Ново-забогатели революционери и терористи, много по-кора-восьречни от старата аристокрация — това е, което терорът донася на Франция. Спасението ѝ идва от здравата ръка на Наполеон, който за десет години я издига и поставя отново на челно място в Европа. Нека не се забравя, че всичко това става пак по предварителния план на капитала.

Революцията от 1848 г., също запомнена с проливането на много кръв, довежда до провъзгласяване на Втората република.

След капитулацията на Наполеон III се провъзгласява Третата република, известна с деспотизъм и анархия, вършени пак от името и за свободата на народа.

Всички тези различни форми на управление след Великата френска революция: корумпираната Директория, Консулството, наложения деспотизъм на Наполеон през 1804 г., монархията на Людовик XVIII — 1814 г., идването отново на Наполеон, отново Людовик XVIII, царуването на непопулярния Карл X и революцията от 1848 г., довеждат френския народ до недоверие към всякакъв вид управление. Работниците, от чието име се направи революцията, стават нейна жертва.

Същото се получи и след Октомврийската революция в Русия през 1917 г., и след всички подобни промени, станали по-късно в Европа и другаде. Много религиозни

празници, които се празнуваха от работниците, са вече премахнати. Повечето от привилегиите, давани на работниците сега, след национализирането на предприятия, са премахнати, под претекста, че способността вече принадлежи на работника.

Според един от най-известните и безпристрастни историци на нашето столетие Неста Вебстер: „Френската революция не беше напредък по отношение на демокрацията, а тъкмо обратното — антидемократично и реакционно движение, което не беше борба за свобода, а напротив — опит за удушаване на свободата още от самото ѝ раждане; тогава се видяха и лидерите в истинския им вид, а народът, повече неосъждан за неговите жестокости, ще бъде съжален като жертвата на една гигантска конспирация. Тази конспирация, или по-точно тази комбинация от конспирации, беше единствената, която про-гържествува в революцията.“¹³¹

Френската революция е планирана от Адам Вайшоп и фамилията Ротшилд около 20 години преди започването ѝ. Плановите ѝ се изработват от Вайшоп, докато Ротшилд доставя парите.

От Френската революция са се извлекли много поуки. Те са потвърдени от Съветската революция, както и от следващите. Поуките са:

- В никакъв случай не може да се разчита на народа.
- Всички революции са направени от името на народа, но нито една не е направена от народа.
- Нито един от водачите на революциите не е такъв гигант, както го представят историците. С течение, на времето изпъква тяхното нищожество.
- Колкото по-дълго се задържи един диктатор на власт, толкова той е по-голям хамелеон.
- Всички водачи се издигат и свалят от предварително добре подготвени обстоятелства.
- Никой от водачите в действителност не знае кой управлява и на кого служи.

- Всеки от ръководителите, който се опита да направи и най-малкото отклонение в полза на народа, противоречащо на капиталистическите интереси, изчезва от сцената, колкото голям и силен да е той.
- Революциите винаги досега са изяждали собствените си деца. Ленин и Троцки не можаха да се поучат от този пример и станаха плячка на Сталин.

Якобински клуб

Това е най-известният политически клуб от Френската революция, в който участват голяма част от френските депутати по това време, включително Робеспьер и Мирабо. Веднага след събитията на 5—6 октомври 1789 г. се образува „Общество на приятелите на конституцията“, което скоро след това приема името Якобински клуб. Сформиран е специално за дебати — обикновено на писатели, учени, техни симпатизанти чужденци и богати буржоа, които плащат висок членски внос. Членовете на Клуба са много внимателно препоръчвани и избирани. Претекстът за създаването на този Клуб е „страх от аристократическа конституция“. Същият този претекст се използва от ултрабогатите много пъти след това и до днес за създаването на най-различни идеологии като социализъм, комунизъм, фашизъм, нацизъм и др.

Още от самото начало в Клуба участват около 200 депутати, на които първоначалната цел е провеждане на социални дебати. Истинската цел обаче на този Клуб е депутатите от Париж да контактуват с останалите депутати от френските провинции и да съгласуват действията си. Не е никак случайно, че още от самото начало те се събират в Доминиканския манастир, тъй като самият им зародиш е оттам.

Много се мъчих и рових да разбера причината, поради която доминиканците им дават подслон в манастира си,

тъй като съм завършил колежа на така наречените „Черни братя“ и мисля, че познавам до известна степен тази доминиканска секта. Търсех нещо общо между тях и революционерите и установих, че то съществува. Когато Инквизицията е установена в Испания през XV столетие, доминиканците са натоварени с нейното изпълнение. Първият главен инквизитор в Испания е доминиканецът Томас де Торкмада — известен с приложението на зверства и терор. Пиер-Кошон, председателят на съда, който присъжда изгарянето на Жана д'Арк на кладата, е също доминиканец, както и другите членове на съда.¹³² Те построяват една мистична теология с много голямо влияние в Европа през XVI столетие. Дори и в момента в света са пръснати много доминикански училища, колежи и университети, известни със своето стриктно обучение.

Според речника на Уебстер името якобинци вероятно произхожда от името на улицата „Св. Якоб“, на която се е помещавал Доминиканският манастир. Много по-вероятно е обаче то да произхожда от Якоб Исаак, един от последователите и учителите на юдейското движение хазидизъм, на което и старият Майер Ротшилд е бил горещ последовател.

Нека не се забравя, че Ротшилд е основател и финансов поддръжник на тази организация, чийто духовен баща и ръководител е Адам Вайшоп. Известните републикански манифести и нарежданията за някои кланета произлизат от решенията на този клуб. Всички предложения за Законодателното събрание са излизали оттук. От края на 1791 г. събранията на Клуба стават открити и публични. След като Конвентът обявява Републиката на 22 септември 1792 г., Клубът си сменя името на „Общество на якобинците, приятели на свободата и равенството“. Целта е да се приобщят в Конвента депутатите от левията и многобройните санкюлоти и да се изхвърлят жирондистите, и действително успяват да го направят.

След падането на монархията през 1792 г. якобинците, без да се обявяват официално за републиканци, ръководят революцията и фактически управляват страната. Ръководената от тях революционна диктатура и всичките им действия по време на революцията, които довеждат до царството на терора, ясно говорят за плановете и машинациите на някаква задкулисна сила, която ги насочва.

Робеспьер започва чистка в Клуба и през 1793 г. скъсва отношенията си с Корделиерите, Хебертистите и накрая с Дантонистите. Задачата на Робеспьер, който остава единствен водач на якобинците, е да ликвидира последователно другите фракции — цел, която в скоро време постига, след което поема пълния контрол на Конвента, Парижката комуна и местната администрация.

Революционната диктатура е творение на якобинците с помощта на санкюлотите. По-късно, когато санкюлотите правят предложение за увеличаване на заплатите и якобинците не ги удовлетворяват, същите заплащат много скъпо за тази своя грешка.

През юлските събития на 1794 г. общественото мнение е, че якобинците са главните виновници за всички злини на Франция. Санкюлотите оттеглят поддръжката си, тъй като виждат голямата разлика между двете съвсем различни социални общества.

Якобинските клубове във Франция обединяват аристократичните терористи. Те са тези, които физически направиха Френската революция, но никой не казва кой в действителност е давал заповеди на Дантон, Марат и Робеспьер — официалните лидери на Клуба. Членовете на тези клубове са най-богатите и влиятелни хора на Франция. През 1794 г. наброяват повече от 500 000 членове.

Истината е, че тези аристократи-терористи, наречени якобинци, са в действителност френските илюминати. С декрет от 11 ноември 1794 г. Конвентът забранява Клуба.

Робеспьер

Максимилиян Мари-Изидор дьо Робеспьер е роден в Арас на 6 май 1758 г. Произхожда от средно буржоазно семейство. Още от много ранна възраст посещава колежа на ораторите в Арас. Получава стипендия от едно абатство за известен парижки лицей, който завършва с блестящ успех в 1780 г., а малко по-късно право и бързо става известен. Става съдия и работи върху научни есета, за които получава награди от Академията на изкуствата.

Политическата му кариера започва на 31-годишна възраст с избирането му за член на Събранието. В 1790 г. става председател на Якобинския клуб, чийто член е от самото му основаване. Той се обявява в защита на правата на човека и гражданите.

Суровият Робеспьер е с много морални устои и е против разгулния живот, воден от Дантон, Орлеанския херцог и много други революционери, с което си спечелва името „неподкупен“ (непокварен). Парите не са негова цел. Единственото нещо, към което той се е стремял, е власт и то власт, дадена му от народа. Тъй като Робеспьер открива конспирацията на Капитала, насочена срещу краля, някои историци предполагат, че в душата си е монархист, което не е вярно. В един момент той се обявява в полза на несъществуващата монархия само защото мисли, че след детронирането на Людовик XVI във Франция ще последва

едно управление, много по-малко демократично от стария режим. И в случая е прав. Самият той заявява: „Аз бях обвинен в Събранието, че съм бил републиканец. Те ми правят много голяма чест, но аз не съм такъв. Ако бях обвинен, че съм монархист, те биха ме опозорили. Аз не съм и такъв. . . „ какво е настоящата Френска конституция? Това е една република с един монарх. Това не е нито монархия, нито република, а и двете заедно.“

Робеспьер е горещ последовател на моралиста Жан-Жак Русо, който не е нито монархист, нито републиканец. С горните изказвания и едно друго подобно той сам си подписа смъртната присъда.

„Струва ми се, че ние сме тласкани от някаква СКРИТА РЪКА, въпреки нашето желание. Всеки ден Комитетът за национално спасение прави точно това, което предишният ден е решил да не прави“¹³³.

Този, който го нае (Ротшилд), му заплати за изневярата.

Една събота през юли 1794 г. в Деня на Шабат за пръв път Революционният трибунал е в почивка. Този ден е избран, за да се реши съдбата на Робеспьер. Тези „**добри французи**“, лидери на Френската революция, бяха в синагогата, за да „**решат**“ и дадат заповед за екзекуцията му. Той е тежко ранен, а не убит от някакъв полицаи Меда, по прякор Мерда, и същия ден на 28 юли 1794 г. е гилотиниран.

Много френски и световни историци днес си задават въпроса защо непочтеният и неморален Дантон, който се е продавал на всички, е увековечен с паметник и улица на негово име в Париж, а Робеспьер не получава никакво морално възнаграждение или едно „благодаря“ от Френската република. Естествено това е последица от неговата последна реч, в която той говори за „Скритата ръка“.

Силната Ротшилдова фамилия е имала интерес името на Робеспьер да потъне в забвение.

Френската общественост, която се е гордяла и днес дори се гордее с революцията, ако възвеличае Робеспьер, значи да приеме (признае) неговото последно твърдение, че Френската революция не е дело на французите, тъй като е била подготвена и ръководена от чужденци. На тази тема французите са много чувствителни.

Марат

Ще бъде наистина „човешки целесъобразно“ да се избият 260 000 души за един ден,

Жан-Пол Марат е роден в Швейцария от майка швейцарка и баща сардинец. Следва медицина в Бордо и Париж, получава докторат в областта на медицината в Лондон, където се установява като лекар. По-късно се завръща във Франция, започва да практикува медицина и публикува научно-философски и политически памфлети. Най-голямото му желание е било да стане член на Френската академия на науките, където за негово най-голямо разочарование не е могъл да влезе.

През 1789 г. в началото на революцията започва дейност като политически журналист. След няколко памфлета в полза на революцията, той започва да издава ежедневен вестник „Приятел на народа“. Заради нецензурните му статии и обиди е наредено да го арестуват, но той успява да избяга в Англия, откъдето само след три месеца

се завръща отново в Париж. Той изоставя средната класа, която е поддържал до този момент и започва да защитава работниците и бедните. Със статиите си той спечелва доверието и поддръжката на бедните.

Повечето от неговите памфлети се стремят да подбудят масите към буйства и насилия. Така например в памфлета си „C'en est fait de nous" (юли 1790 г.) той пише: *„Пет до шестотин отрязани глави ще осигурят вашата почивка, свобода и щастие."*¹³⁴ Избягва отново в Англия и през 1792 г. се завръща в Париж. През голямата част от времето до септември 1792 г. той е нелегален, крие се от властта и често спи по мазетата, като същевременно издава своя вестник. Той е един от най-яроствните подбудители за убийства и кръв. На 9 септември е избран от Конвента за депутат от Париж. Бори се от името на иай-нисщата класа хора, в които сам не вярва, че са в състояние да управляват една република, поради което многократно ги подтиква да изберат диктатор, надявайки се, че този диктатор ще бъде самият той.

Когато Републиката е вече неоспорим факт, Марат предупреждава своите сънародници за бедствията, които могат да я постигнат. *„Ще прекарате петдесет години в анархия и от това ще се избавите с един диктатор."* По негово настояване и предложение Людовик XVI е съден от Конвента и екзекутиран. Той също е инициаторът на Революционния трибунал и на Комитета за обществено спасение, които стават инструмент за нечувания терор. От 1788 г. го напада страшно кожно заболяване, дробовете му също са възпалени. По-голяма част от времето се е налагало да прекарва във вана с топла вода, което единствено го е успокоявало.

На 13 юли 1793 г. една млада францужойка, Шарлота Корде успява да влезе в апартамента му и го убива с нож, както е лежал във ваната.

Комфортът, в който е живял Марат, съвсем не наподобява живота на тези, които е представлявал.

Дантон

Жорж-Жак Дантон, роден на 28 септември 1759 г. в провинцията Шампан, Франция, е един от най-сложните, полемизиращи и противоречиви държавници от периода на Френската революция. Завършва право в Реймс и се установява на практика в Париж. Като млад адвокат започва революционната си кариера като уличен оратор под егидата на Орлеанския херцог. Много бързо изпъква със своите горещи и импулсиращи речи. Всеизвестно е, че той е поддържан и финансиран от херцога заради речите и агитациите му, които довеждат Франция до незапомнен деспотизъм.

През цялата революция никъде няма да срещнем Дантон да участва непосредствено в безредиците, които сам предизвиква и подготвя. Той не присъства на обсадата на Бастилията и я посещава едва на следващия ден.

Става министър на правосъдието и играе много важна роля по време на революцията, която — както многократно е подчертавал, не е негова политическа аспирация, а средство за удоволствие и облаги. В началото революцията е голямо разочарование за Дантон, тъй като още не е могъл да я използва за повече доходи и е трябвало да

преживява от поддръжката, която получава от бащата на жена си. По-късно орлеанистите му подsigуряват порядъчно съществуване срещу неговата агитаторска дейност и писания.

Той получава от краля сто хиляди ливри в замяна на което обещава, че ще бъде по-умерен и няма да подклажда никакви анархистични прояви. Но както е присъщо на характера му, той не удържа обещанието си и се връща отново в шайката на орлеанистите.

Дантон, по-малко кръвожаден от Марат и по-малко язвителен от де Мулен, е най-користният от всички останали. Готов е всеки момент да се продаде на която и да е партия.¹³⁵ Човек на удоволствията и разгулния живот. Парите никога не му стигат и постоянно живее със заеми.

Той е човек с необуздан ентузиазъм и буен темперамент, без всякаква интелектуална или морална дисциплина. Най-голямата му заслуга към Франция е тази, че действително е много привързан към страната си.

Осъден на смърт, той и приятелите му са гилотинирани на 5 април 1794 г. Преди да бъде екзекутиран, се обръща към палача и му казва: „Покажи главата ми на народа, заслужава си труда“, на което обаче тълпата не реагира и остава безмълвна.

Може да се спори дали неговото осъждане и ликвидиране е оправдано и необходимо.

ГЛАВА ШЕСТА

НАПОЛЕОН БОНАПАРТ

„След моята смърт, която не е много далеч, аз желая да отворите моето тяло. . . Аз искам да извадите моето сърце, да го сложите в спирт и занесете в Парма на моята скъпа Мария Луиза. . . Препоръчвам ви да прегледате специално стомаха ми много внимателно. Направете точен и подробен доклад върху това и го дайте на моя син. . . Възлагам ви да не пропуснете нищо в този преглед.

. . . Завещавам на всички управляващи фамилии ужаса и позора на моите последни мигове”.

Роден през 1769 г. в Корсика около година и половина след присъединяването ѝ към Франция. Произхожда от аристократично семейство. Баща му — адвокат по професия — е против окупирането на Корсика от Франция.

Още от деветгодишна възраст Наполеон започва образованието си в колеж във Франция, където се образова и възпитава по френската система, която обаче не изменя неговия корсикански темперамент. Пет години се учи във военния колеж в Бриен, след това една година във Военната академия в Париж. На шестнадесетгодишна възраст завършва Академията като един от последните по успех в класа си и е произведен в чин артилерийски подпоручик. Продължава да чете и да се занимава усилено специално с материали от областта на стратегията и тактиката. Точно по това време започват вълненията, които по-късно прерастват във Френската революция. Поклонник на Жан-Жак Русо и Волтер той мисли, че е необходима политическа промяна, но не е бил много наясно точно каква, тъй като работническите теглила не са му познати. Като поручик се присъединява към якобинците, на които в късо време става председател.

Открито държи речи срещу благородници, епископи и монаси.

През 1792 г. партията на баща му, тогава под управлението на корсиканския диктатор Паоли, се подготвя да отдели Корсика от Франция, на което Наполеон енергично се противопоставя, като мобилизира корсиканските якобинци и окупира остров Сан Стефано, с което започва гражданска война в Корсика.

След смъртта на баща си, само на шестнадесетгодишна възраст, Наполеон поема всички грижи и задължения към майка си и останалите членове на семейството. Финансово изнемогва. В същото време Ротшилд търси талантлив боец и Талейран му го открива. Неговият корсикански темперамент и готовност за всичко напълно задоволява замислите на Ротшилд, който нито за момент не допуска, че неговото протеже може да стане най-могъщият монарх. Целите му са: първо, да ликвидира милиони християни и омаломощи християнската църква и второ, да поддържа непрекъснато войни в Европа. Поради това той нарежда на своите банки и на всички тайни организации всячески да помагат на Наполеон, който прекрасно използва тази протекция до момента на вземането на властта. Той много умело симулира голям антикатолик, което естествено се харесва на франкмасоните. Това е единственото обяснение за неговия свръхестествен успех. Не е ли вярно, че всички мислят и до ден днешен дори, че единствената му идея е била „война“. Същата е била и идеята на Ротшилд. Това е единствената причина за Наполеоновата блестяща кариера. Ротшилд го създава и Ротшилд го унищожава.

Още като подпоручик той става близък приятел на Августин Робеспьер, горещ привърженик и член на франкмасоните. Той го свързва с по-големия си брат, всеизвестния диктатор Максимилиан Робеспьер. Започва бързото му напредване: началник на батальон, главен адютант, бригаден командир и бригаден генерал.

Как можем да си представим корсиканеца Наполеон Бонапарт, който не е от френски произход и не се е родил богат или с някаква френска благородническа титла още преди 35-годишната си възраст да стане господар на света.

Когато Наполеон става командир на френската армия в Италия, италианските франкмасони не само че не се противопоставят, а всячески помагат на окупаторите. Всички негови победи: в Тулон срещу англичаните и след това в Италия го издигат пред очите на света като „непобедимия“. Не могат да се отрекат неговият военен гений и безстрашие, обаче светът е видял много военни капацитети и стратегии, чиято слава и признание са идвали обикновено след смъртта им, а не приживе.

Египетската кампания и специално боят при Нил показват на Европа, че Наполеон не е непобедим. Великобритания, Русия, Австрия и Турция образуват нова коалиция срещу Франция. През 1799 г. френската армия в Италия претърпява поражение и напуска по-голямата част от полуострова. Съществена причина за това поражение са събитията, развиващи се в самата Франция. Всички „умерени“ са изгонени от управлението и заменени с якобинци. Наполеон напуска армията и се завръща в Париж под претекста „да спаси Републиката“. Това действително е една от целите му, но всъщност основното му намерение е да грабне властта. Самата Директория го извиква на помощ. Само след един-два месеца Наполеон прави преврат и заставя всички директори да си подадат оставките и разпуска Законодателната комисия.

Образува се ново управление — Консулство, от трима консули. Един от тях е Наполеон, който става пълен господар на Франция. Французите, въпреки че не го познават добре, го приемат и му имат доверие заради победите му по бойните полета. Те му вярват, защото той е единственият т. нар. „цивилен генерал“, най-близък до народа. В същото време Наполеон има съвсем друго становище по отношение на народа и вярва, че той в

никакъв случай не бива да държи властта, както и че масите трябва да бъдат управлявани. Независимо от близостта си до тях, Наполеон налага военна диктатура във Франция и изменя Конституцията, като новата не гарантира „правата на човека“ и никъде не споменава „Свобода, Равенство и Братство“.

Лично Наполеон е безразличен към религията, но е убеден, че народът се нуждае от някаква религия и вяра.

По настояване на началника на полицията Фуше Консулството се трансформира в империя, обявена на 18 май 1804 г. и потвърдена със специален плебисцит.

Наполеон провъзгласява самия себе си за император и е коронясан от папа Пий VII в катедралата „Нотр Дам“.

Апогеят на Наполеон е в 1810 г., когато почти цяла Европа е негова. Всички покорени държави се управляват от неговата фамилия. Той се развежда с Жозефина, оженва се за Мария Луиза, дъщеря на австрийския император Франц I.

Това, че Наполеон възстановява католическата религия във Франция, го прави извънредно могъщ и плаши Ротшилд. Затова този, който го създаде, решава да го ликвидира

След като става император, Наполеон изменя концепцията си не само на мислене, но и на действие. Той започва да третира народните маси като свои собствени деца. Разбира, че войната срещу църквата ще унищожи страната му и не се колебае да коригира щетите от предишните си действия. В ранните си години Наполеон е обещал на масоните чрез Робеспьер да изпълнява всички техни желаниа и е техният най-обичан човек. След като става император, вижда, че интересите на държавата, която управлява, се противопоставят на дадените обещания. Той е в състояние все повече и повече да проникне в пагубните за страната манипулации на тази шепа хора и решава да издаде специални закони, с които да ограничи експлоати-

рането на хората. Даже открито започва да нарича Ротшилдови гъсеници и хищници.

Единственият, който е в състояние да спре успехите на тази скрита ръка, е Наполеон. Започват множество атентати срещу живота му. През 1809 г. след едно неуспешно покушение Наполеон лично говори с атентатора, след което прави следните изказвания: „*Това е дело на германците.*”¹³⁶ Явно има предвид Илюминати — организация, управлявана от Майер Ротшилд и петимата му синове.

Независимо от световното мнение, че е войнолюбец, Наполеон като император става миролюбец. Едно негово изказване в момент, когато не е във война с никого, го доказва: „*Благодаря на Бога, аз съм в мир с целия свят.*”¹³⁷ Тази негова изповед още повече вбесява Ротшилдови, които усилено продължават да заговорничат и да подготвят други войни. Карл Ротшилд, чието седалище е Италия, подготвя един отвратителен инцидент. Папата е арестуван от един генерал без знанието на Наполеон, което довежда до екскомюникацията му през 1809 г. След Карл Ротшилд Наполеон е подет от Джеймс Ротшилд от Париж и от Натан Ротшилд от Лондон, които всячески се стремят да го унищожат.

Защо Франция и Русия са във война през 1812 г. е голяма загадка за историците.

Съществуват документи в Националния архив в Париж, които доказват, че Джеймс, Карл и Натан Ротшилдови се занимават с всевъзможни заговори и интриги. Дори някои високопоставени личности около Наполеон го съветват да ги изгони от страната и всеки от техния клан, който влезе във Франция, да бъде арестуван. Министърът на полицията също притежава огромна кореспонденция и доказателства за заговорите на Ротшилдови. Фаталната грешка на Наполеон е, че не се справя по категоричен начин с тази зловобна фамилия, с което не само щеше да спаси себе си, но и целия свят. Сега вече е късно!

Боят при Ватерлоо също е една мистерия. До последния момент войските на Наполеон напредват по всички позиции. Наполеон се разболява и вторият по йерархия след него маршал Султ умишлено загубва битката.¹³⁸ Султ изпълнява нарежданията на фамилията Ротшилд, вместо да се подчини на заповедите на върховния си командир Наполеон. По-късно се разбира, че Султ е кръвно свързан с Ротшилд.¹³⁹ За предателството си и за голямата услуга, която е направил на фамилията, по-късно е богато възнаграден.¹⁴⁰

В последните години на Наполеон провокира войните, а самият той е провокиран и ги е приемал като „Ultima Ratio”.¹⁴¹

През януари 1814 г. Франция е атакувана по всичките си граници. Съюзниците официално декларират, че не воюват срещу френския народ, а лично срещу Наполеон. Почти невъзможно е френската армия да се справи с многочислените съюзнически войски, които вече са пред вратите на Париж. И точно когато Наполеон се готви да ги удари в гръб, Сенатът учредява Временно правителство с президент Талейран, който прокламира детронирането на императора и без каквото и да е народно допитване провъзгласява Людовик XVIII, поддържан единствено от Англия.

След като повечето от генералите му го изоставят и се присъединяват на страната на противниците, Наполеон абдикира на 6 април 1814 г. Изпратен е на малкия (само няколко квадратни мили) остров Елба, откъдето след 10-месечен престой избягва и се връща отново във Франция, за да поеме управлението ѝ за още 100 дни, след което отново абдикира и се предава на англичаните.

След трагедията при Ватерлоо Наполеон се предава на милостта на неприятеля си, срещу когото се е борил цели двадесет години.

На 15 юли 1815 г. той е на английския военен кораб „Белрофон“ под арест, очаквайки да разбере каква ще бъде съдбата му.

Преди да се предаде на англичаните, Наполеон има възможността, а и бил съветван от повечето от своите привърженици, да замине с очаквания ги кораб за Америка. След дълги размишления той решава, че не е достойно за човек като него да се крие като плъх в трюма на кораба. Тогава написва прословутото си писмо до британския принц-регент, по-късно крал Джордж IV:

„Ваше Височество,

Жертва на фракциите, които разделят моята държава и на враждебността на великите европейски сили, аз завърших политическата си кариера и отивам също като Темистокъл да заседам в сърцето на британските хора. Поставям се под защитата на техните закони, което искам от Ваше Височество като един от най-силните, най-положителните и най-щедрите от моите неприятели.“¹⁴²

Английското управление изпада в деликатно положение. Необходими му са цели две седмици, за да реши как да постъпи с Наполеон. Има различни предложения: да го оставят да живее някъде в Англия или да го убият. На второто предложение най-твърдо се противопоставя Уелингтон — същият, който спечели битката при Ватерлоо. Накрая се налага идеята да бъде изпратен на остров Света Елена, откъдето и птичка не може да прелети океана. Това решение на англичаните се одобрява и от останалите съюзнически сили.

На 31 юли на кораба пристига английският адмирал лорд Кейт, за да прочете Декрета, с който заточават Наполеон на остров Света Елена. Наполеон го изслушва, търпеливо, след което избухва и с възмущение възкликва: *„Това е по-лошо, отколкото желязната клетка на Тамерлан. . . , по-добре да бях се предал на Бурбоните. . . Аз се поставям под защитата на законите на Вашата страна. . .*

Правителството Ви нарушава свещените права на гостоприемството. . . Може би сам съм си подписал смъртната присъда..."¹⁴³

На 7 август прехвърлят Наполеон и свитата му на военния кораб „Нортумберленд“, който след два дни потегля за Света Елена, където пристига след 71 дни. Човекът, който имаше на разположение цяла Европа, сега се придружава от 27 души, доброволно изселващи се с него - прислужници, офицери със семействата си и един лекар. Най-верният му човек Людовик Маршанд — личният му ординарец, който през всички боеве е непрекъснато до него, не забравя да вземе и пакетира в сандъци походната библиотека на Наполеон, състояща се от около 600 книги, сервизи за храна и др.

Остров Света Елена се владее от англичаните и се намира на 1700 мили от Кейптаун, Южна Африка, на 1800 мили от Южна Америка и на 4000 мили от Англия. Най-близката земя е на 700 мили разстояние — остров Асансион.

Това заточение коства на англичаните извънредно много. На острова са изпратени повече от 3000 войници, пет военни кораба и шест по-малки. Корабите непрекъснато обикалят острова, на който пък много оръдия, обърнати срещу океана, са готови да осуетят всякакво нападение на чужда флотилия, която би се опитала да освободи Наполеон.

Животът на Наполеон на острова протича монотонно и потискащо. Единственото му развлечение е язденето на кон, което прави всеки ден, придружен от някой от свитата си. Обедите, вечерите и приемите на някои личности, дошли от другия край на света да го видят, протичат по протокол и със същата тържественост, както преди в двореца. Обръщението на хората от антуража му към него е „Ваше Величество“. Това продължава през първите няколко години до момента, когато Наполеон започва да се чувствава недобре здравословно. Бързото му

напълняване, подуването на глезените и болките в стомаха започват да го безпокоят. Във Франция той винаги е живял с мисълта, че е прицел на отмъщение и че на всяка крачка дебнат да го убият. И с пълно право — само като император срещу него са регистрирани повече от 30 атентата. На острова той се чувства по-сигурен, тъй като най-големите му врагове според него са англичаните, които официално не биха посмели да го ликвидират, защото са част от съюзниците и изпълняват тяхното решение да го пазят и да му създадат един що-годе нормален живот. Той живее далеч от тях, обграден само от свои привърженици французи и двама корсиканци, които добоволно споделят с него заточението. Той не се страхува от своите хора. Храната за него и останалите се приготвя от майстор-готвача Пиерон, който му е готвел и преди и му е много верен.

На малката група заточеници е отпуснат специален бюджет от англичаните, повечето от продуктите се набавят от различни места. Виното, което само Наполеон пие, се докарва с кораб от Кейптаун, Южна Африка. Пристига в бурета, бутилира се на острова и се съхранява лично от генерал Монталон. Наполеон пие редовно всеки ден, но не повече от половин бутилка. Тъй като това вино е любимото му, а вносът му е бил доста труден и скъп, антуражът решава то да се пие само от императора. Останалите пият местни и по-евтини вина.

Към края на петата година от заточението здравословното състояние на Наполеон се влошава с всеки изминат ден. Трудно му е вече да ходи на езда и повечето от времето прекарва в стаята си, където чете, разглежда картите си или диктува на някого от офицерите си спомени от многото битки. По препоръка на личния му лекар от време на време излиза да работи в градината, която той лично парцелира и скицира. През март 1818 г. Наполеон поканва в стаята си един от генералите си — Гурго. За пръв път той споделя с него част от виното си.

Людовик Маршанд

генерал Монталон

Генералът намира, че виното има някакъв много странен вкус и го казва на Наполеон. *„Губернаторът е способен да ме отрови, като смени корковете на бутилките“* — възкликва Наполеон. Напоследък той все по-често и по-често говори за възможността да бъде отровен и специално споменава виното. Остава мистерията защо след като се съмнява и страхува от виното, не спира да го пие. Дори напротив — през последните дни от живота си, когато е на легло, не иска да приема никакви лекарства, а пие виното си, макар и по малко с лъжичка, след което заявява, че само това облекчава страшните болки в стомаха. От началото на 1821 г. състоянието му много бързо се влошава. През май той диктува последното си желание:

„Аз желая моята пепел да почива на бреговете на Сена, всред френските хора, които обичах извънредно

много. . . Умирам преждевременно, убит от английската олигархия и нейните подкупени убийци."

Същия ден той произнася още някои несвързани изречения като: „*Господи. . . Франция. . . Армията. . . Главата на армията. . . Моят син. . .*“, след което точно в 5 часа и 49 минути на 5 май 1821 г. великият и непобедим Наполеон умира при много по-мизерни обстоятелства и обстановка, отколкото който и да е обикновен човек.

Смъртта на Наполеон

Неговото желание е изпълнено — направена му е аутопсия от личния му лекар на острова Антомарчи в присъствието на още шест души английски военни лекари от военните поделения на острова. В стомаха му откриват язва и много увеличен черен дроб. Лекарите са на четири различни мнения по оформянето на смъртния акт. Накрая те приемат това, което е най-обикновеното и освобожда-

ват от всякаква отговорност англичаните: „Починал от ракова язва в стомаха.“

Погребват го в една долина на остров Света Елена. На надгробния му камък не е написано името му, а само „Тук почива“.

Английското правителство не е съгласно да се поставят неговите титли, поради което антуражът му в знак на протест решава да не пише нищо.

Един специален караул от 12 английски войника, облечени в червени униформи, живеят непрекъснато до гроба и в продължение на 20 години дават денонощен пост край тленните останки на техния най-голям неприятел.

Преди Наполеон да бъде погребан, неговият най-верен и близък човек Людовик Маршанд му отрязва голяма част от косата и след завръщането си във Фракция поставя малки кичури в златни медальончета и ги разпраща до всички негови роднини и привърженици.

Сто тридесет и четири години след смъртта на Наполеон един шведски зъболекар на име Форшуфвуд, който освен със зъболекарство се занимава и със серология и токсикология, стига до заключението, че зъбният емайл не е мъртъв, а представлява жизнена тъкан, подхранваща се непрекъснато от кръвна плазма, която той нарича ултракапиляри. Форшуфвуд е голям поклонник на Наполеон и събира всевъзможни портрети, статуетки и други предмети, напомнящи му за него, а през свободното си време чете всяка книга, излязла от печат във връзка с Наполеон и неговото име.

През една есенна вечер на 1955 г. Форшуфвуд чете мемоарите на Людовик Маршанд. Това са последните току-що отпечатани спомени във връзка с живота и смъртта на Наполеон на остров Света Елена, написани от най-близкия му и доверен човек. В тези мемоари се проследява ден след ден последния месец от живота на Наполеон. Форшуфвуд попада на детайли, каквито не може да намери в нито един от другите мемоари. Маршанд описва с убедителна простота как Наполеон се

чувства през всеки отделен ден и как самият Наполеон регистрира някои симптоми; какво е ял през деня и каква е била реакцията. Това е описанието на човека, прекарал най-много часове до леглото на покровителя си. От подробните описания на Маршанд се вижда как Наполеон загубва окосмяването по тялото си с изключение на главата; как понякога не заспива през цялата нощ, докато друг път не може да се събуди; подуването на глезените му; как краката му не са могли да го държат и т. н.

Форшуфвуд свързва някои неща от ежедневието на Наполеон със своите познания в областта на отровите и си задава въпроса — възможно ли е Наполеон да е бил отровен? Веднага възниква въпросът защо аутопсията не открива нищо, докато с положителност би трябвало да открие следи от остро отравяне. Остава другата възможност — хроническо отравяне. Симптомите, които Маршанд изтъква в мемоарите си, говорят за арсеник — най-известната и употребявана отрова през Наполеоново време, пък и преди, популярна под името „наследствен прах“, тъй като с нея са тровели родители и близки, за да ги наследят.

Форшуфвуд решава да посвети голяма част от времето си и да разреши мистерията по Наполеоновата преждевременна смърт. Цели четири години докторът прави подробни проучвания в лабораторията си на отравяния с арсеник и др. Чете и препрочита всички материали, свързани с Наполеон на остров Света Елена. Разучава подробно съдбите на всички хора от антуража на Наполеон, както и на хората, които са го заточили — англичаните, и се мъчи да открие един исторически убиец! За него е по-важно първо да докаже, че Наполеон е отровен. Как да го докаже? Останките на Наполеон, след като са лежали 19 години на острова, са в Париж в чудесен мраморен саркофаг. Коя френска власт би се съгласила един чужденец — швед, да прегледа и да вземе проби от

останките на техния кумир Наполеон. Остава само възможността да се анализират неговите коси, които Маршанд е взел от главата му и раздал на близките му. От токсикологията докторът знае, че косата е едно от най-добрите места за измерване на арсеника, съдържащ се в тялото, тъй като тялото се стреми да изхвърли отровата чрез косата.

Методът за такъв анализ е всеизвестен и се използва много отдавна, но по доста примитивен и бавен начин. За щастие през 1959 г. д-р Хамилтон Смит — учен и професор в университета на Глазгоу, се занимава специално с токсикология. Той открива и разработва система за точно определяне на количеството арсеник само чрез един косъм от главата. Прави се ядрено бомбардиране, което активизира арсеника и дори дава възможност да се определи от единия край на косъма до другия, милиметри по милиметри с голяма точност съдържанието на арсеника, а също и времето, през което е поемана отровата от организма.

С големи трудности д-р Форшуфвуд намира от три-четири източници кичури от косата на Наполеон и ги изпраща в Глазгоу на д-р Смит за анализ. Д-р Смит извършва повече от сто и четиридесет проби. Съдържанието на арсеник в косата на Наполеон през повече от петгодишния му престой на острова показва различно съдържание — от 2,8 част от милиона до 51,2 част от милиона, при всички случаи четири-пет пъти повече от нормалното съдържание от 0,8.

Съвсем ясно е, че Наполеон е системно тровен с арсеник почти всеки ден. Но кой е отровителят? Англичаните или някой от антуража му? След основни и задълбочени проучвания се установява, че непосредственият убиец и пряк отровител е човек от антуража на Наполеон — генерал Монталон, който се присъединява към свитата на Наполеон веднага след Ватерлоо и идва с него на остров Света Елена.¹⁴⁴ Единствен той съхранява виното на Наполеон, в което при бутилирането му поставя необходи-

мото количество арсеник. Авторът на разследването д-р Форшуфвуд и други изследователи представят много сериозни аргументи срещу генерал Монталон, които, след като ги проучих задълбочено, аз лично приемам за меродавни. Самият Монталон няма никакви лични основания и причини да убие Наполеон. Рискът и жертвата от негова страна са много големи. Млад човек да живее пет и половина години на този пуст остров! Истината е, че той е изпратен специално с тази мисия, за което след като се е завърнал, е богато възнаграден. От хого? Естествено от богатите врагове на Наполеон.¹⁴⁵

След деветнадесет години, когато специална френска кралска делегация премества тленните останки на Наполеон от остров Света Елена, за голямо общо учудване тялото му е същото, както в последния ден на смъртта му. Дрехите са разложени, а тялото му — непокътнато, като че ли е било балсамирано. А балсамиране преди погребението му не е правено. Още едно доказателство за хроническо отравяне с арсеник — тази силна отрова, която бързо разрушава живите клетки и в същото време ги консервира. Музеите често го употребяват за предпазване на спесимени и консервиране на човешки тела. И днес дори, ако се разпечатат шестте ковчега, в които е запечатан Наполеон, тялото му мълчаливо ще свидетелства за неговото коварно убийство.

Веднага след смъртта на Наполеон известни писатели и поети започват да описват неговия живот и последиците от неговото царуване. Байрон публикува „Ода за Наполеон“, Хайне пише баладата „Die Grenadiere“, Стендал — „Vie de Napoleon“. Най-интересни и меродавни са обаче тези произведения, писани от хората, които споделят с Наполеон последните пет и половина години от живота му на остров Света Елена. Неговият лекар О. Мера публикува през 1822 г. „Един глас от Света Елена“. През 1823 г. генерал Монталон издава „История на остров Света Елена“, писана още на острова. Но тази история не е

пълна, тъй като в нея Шарл-Тристан де Монталон никъде не пише кой отравя Наполеон. Кой е наредил? И защо трябваше да се извърши това голямо злодеяние? Ла Кейс допринася извънредно много за историята, тъй като всеки ден часове наред Наполеон лично му диктува подробности около всички войни и неговото лично отношение към миналото. В своите мемоари Ла Кейс представя Наполеон като голям републиканец, който се е противопоставял на пойните и ги е водил само когато Европа го е принуждавала да се бие в защита на свободата.

През 1827 г. Виктор Юго пише „Ode a la Colonne”.

При управлението на Луи Филип през 1833 г. статуята на Наполеон се поставя отново на Колоната в Париж. Министърът на вътрешните работи Ремюзат, съобщавайки на френското Национално събрание решението на краля да върне във Франция тленните останки на Наполеон, заявява гордо: „Франция и само Франция ще притежава останките на Наполеон”. Тази новина се приема от болшинството с аплодисменти. Но има и опозиция, цитирана от Ламартин: *„Пепелта на Наполеон не е достатъчно студена, за да бъде тупана”*.

Деветнадесет години след смъртта на Наполеон през 1840 г. лично синът на краля пренася останките му от остров Света Елена и с голяма тържественост ги поставят под купола в Дома на инвалидите в Париж.

В изпратената на остров Света Елена делегация участват и повечето от сподвижниците и самозаточилите се с Наполеон близки негови хора. Посещавайки за втори път това място те със скръб и болка си припомнят прекараните пет и половина години в заточение. Помещенията и двете стаички, в които Наполеон е живял и умрял, веднага след смъртта му са превърнати в обор за добитък. Всички тези хора, на които спомените са все още пресни, не спират сълзите си при вида на настоящата мизерия. Дори присъстващите английски войници се чувстват неудобно.

При отварянето на ковчега тези, които преди деветнадесет години са били с Наполеон, сега са променени и изглеждат много по-стари от този, когото са оставили сам на острова. Тялото му е напълно запазено, както в деня на смъртта. Кожата на ръцете му е съхранила белия си естествен цвят.

Някои историци днес сравняват Наполеон с Хитлер и Сталин. Може би има някакво сходство с Хитлер, но само по отношение на това, че и хитлеровият неимоверно бърз възход се дължи пак на тази злокобна фамилия, която всячески му помогна да бъде това, което беше, като му наложи същите цели и замисли — войни, войни, войни! Но място за сравнение няма, тъй като Хитлер ликвидира много евреи, докато Наполеон ги освободи от гетата. Със Сталин сравнението е също неуместно, защото съвсем други фактори го карат да бъде това, което беше.

Наполеон е, както всички го наричат, „човекът на 18-то столетие“. Жертвите по време на водените от Наполеон войни се изчисляват на 500 000 души — само французи. Като се има предвид, че повечето от неговите войни са победни, можем да си представим колко жертви са дали другите европейски народи.

Това, което Наполеон допринесе за Франция и дори за Европа, може да се приеме като положително. Индустрията, стимулирана от войната, прави забележителен прогрес. Но аристокрацията и благородниците оттогава и до днес не можаха да си възвърнат предишните привилегии. Най-важното — Наполеон остави здрави и трайни учреждения, върху които се изгради модерна Франция: съдебната система, административната система, френската банка и финансовата организация, университетите и военните академии. Той остави дълбок белег върху френската история и света.

Ротшилд помогна на Англия да унищожи Наполеон, но само след като той, тяхното собствено творение и оръдие омаломощи Англия. Без помощта на Ротшилдовите

милиони нямаше да има масони; Наполеон щеше да има зад гърба си само няколко малки войни, по-малко кръвопролития и много по-малко никому ненужни въстания и бунтове.

След като Майер Ротшилд претърпя фиаско с избора на Наполеон, коствало му извънредно много средства и неприятности, той решава фамилията да си създаде потомък на Наполеон и техен собствен френски император. И изглежда това се осъществява чрез сина му Натан и Хортензия — доведената дъщеря на Наполеон, омъжена за брата на Наполеон — Людовик Бонапарт, крал на Холандия. Хортензия е непрекъснато в материални затруднения и прибъгва до заеми от Ротшилд, на когото дължи големи суми. Всеизвестно е също, че е ухажвана от Натан Ротшилд.

Бъдещият император на Франция Наполеон III, който управлява Франция от 1852 до 1870 г., по характер съвсем не прилича на фамилията Бонапарт. Бил е копие на Натан не само физически, но и по характер.

Сайрус Хамлин в книгата си „Арменски кланета“ пише: *„Наполеон III няма нито една честна жилка в характера си.“*

На остров Света Елена Наполеон има достатъчно време да размисли и да прецени целия си живот и всички свои действия. Заключение от тези размишления той изразява в завещанието си, където дава поучителен урок на сина си, синтезиран в следното изречение: *„Да управляваш, това значи да увеличиш и разпространиш морала, образованието и щастието.“*

ГЛАВА СЕДМА ДИНАСТИЯТА РОКФЕЛЕР

„Веднъж навлезли в Рокфелеровия свят и научавайки нещо за него, вие съзнавате, че има още много, което не знаете.“

Мезеински

„Ние ще имаме световно управление независимо дали го искате или не — чрез завоевание или съгласие.“

Отговорите на Джеймс Вартбург — член на Комитета за връзки с чужбина пред Сенатската комисия по външните въпроси

От 130 години насам тази фамилия, преминала през много перипетии и най-различни бизнеси, се налага с богатствата и имуществата си не само в САЩ, но и в целия свят. Преборва се с много съперници и конкуренти, които купува или ликвидира, за да бъде днес световен господар на петрола и банките в съдружие с Ротшилд и други.

Никой не е в състояние да определи нейните богатства, както и нейните доходи.¹⁴⁶

Петролната фирма „Ексон“, която ѝ принадлежи, е най-голямата в света и все пак това не е главното занимание на Рокфелерови. Между многото други банки, които притежават, най-известните са Сити Банк и Чейз Манхатън, която по авоари е трета в света, но на първо място по влияние. Най-голямата банка в света е Банк оф Америка със седалище Калифорния и е собственост на династията Ротшилд. И двете банки са много близки и тясно свързани чрез идеята за световно управление.

Чейз Манхатън Банк произлиза от обединението на Чейз Банк — собственост на Рокфелер, с Манхатън — собственост на Кун и Льоб, които от много поколения са свързани финансово и по роднинска линия с Ротшилд. В момента Чейз Манхатън има повече от 60000 банки-клонове в света и дори в Съветския съюз (Москва).

Чейз Манхатън Банк наподобява една независима и силна държава, притежаваща повече имуществва и богатства от много държави в света. Давид Рокфелер се среща с много повече държавни глави, отколкото който и да е президент или държавен глава в света. Той разговаря и с ръководителите на Китай, Съветския съюз и останалите доскоро социалистически страни. Всички Рокфелерови банки финансират и са тясно свързани с повече от 50-те най-големи застрахователни дружества в света, работят с техни авоари. Контролират повече от въздушните линии и големите корпорации, като: Ай Би Ем, Мобил, Тексико, Боинг, Ксерокс, неимоверно голямата телефонна компания Ей Ти енд Ти и много други. Контролират почти всички държави в света, независимо от идеологическите им устои — капиталистически и социалистически. За тях е много по-лесно да се справят със социалистическите страни, където е необходимо да контролират само един човек — диктаторът, докато в капиталистическия свят средната класа хора е все още независима и неподчинена.

Създателят и основателят на династията Джон Д. Рокфелер е бил най-мразеният човек в Америка. Петимата му синове от по-новата генерация са се поучили от някои грешки на баща си. Прилагайки всичките му стари експлоататорски прийоми, те се стараят да представят името на фамилията в друга по-благоприятна светлина, и до известна степен постигат това чрез създаването на най-различните многобройни фондации. Първата е създадена през 1901 г. под името „Рокфелеров институт за медицинско проучване“. Докато названието на този институт е олицетворение на хуманност, предназначението му всъщност е съвсем друго и двулико: измисля витамините, употребявани за предпазване от всякакви заболявания, които много бързо се налагат на пазара, за производството на които Рокфелер инвестира колосални суми.¹⁴⁷

Чрез създаването на многобройните и големи фондации Рокфелер умело избягва да плаща данъка върху общия доход в САЩ, който е задължителен за всеки американец, и на който се крепи държавата. В САЩ фондацииите са освободени от данък, тъй като се предполага, че са създадени с благотворителни и хуманни цели, а именно — медицински изследвания, подпомагане на научните институти, подпомагане на американски и международни студенти и всевъзможни други отрасли, нуждаещи се от частна помощ.

Те използват следния узаконен трик — половината от личния си доход внасят във фондацията, което ги освобождава от данък. С другата половина поддържат повечето от колежите и институтите, на които налагат своята идеология и ги контролират. От няколко поколения вече си създават свои кадри. Всички завършили Хардварския университет са по върховете на администрацията.¹⁴⁸

Картината е ясна. След като Рокфелерови контролират банките, петрола, най-големите производствени компании, застрахователните дружества, образователната система,

медицината и най-важното — управлението, те управляват ме само САЩ, а и целия свят.

Колкото и странно да звучи, фондациите на Рокфелер финансират личности и организации, чиито цели са провеждане на комунистическа идеология в училищата и нейното пропагандиране.¹⁴⁹ Те създават и финансират повечето от учебниците, които по нищо не отстъпват на тези от социалистическите страни.

Не са забравили дори и религията, която играе важна роля за оформяне на общественото мнение. Преди години те основават семинария в Ню Йорк, една от най-известните и най-влиятелните.¹⁵⁰ Всички нейни възпитаници не са вече пропагандатори на християнството, а на социализма. Ето защо повечето свещеници, пастори и църкви в Америка, пък и по целия свят, не са нищо повече освен големи финансови предприятия, които се поддържат и крепят на наивността на много добри хора.

Години наред аз си задавах същия въпрос, който и вие ще си зададете, като четете тази книга. Защо Рокфелерови, едни от най-големите капиталисти в света, харчат милиарди долари и финансират своите неприятели — социалистите? Почти всички дарения от мащаба на стотици милиони, които Рокфелерови са правели и правят, са за поощряване и подпомагане на социализма. Противници на конкуренцията, те следва да бъдат противници на частната инициатива, която ще им пречи. Те насочват управлението на отделните държави само за постигане на собствените си интереси. Най-лесният път за премахване на конкуренцията, контролиране на търговията, банките, природните богатства и почти всичко, е да използваш силата на властта. А за да установиш световни монополи трябва да контролираш една световна власт, която е и крайната им цел.

Ключът на цялата им организация е Комитет за външни връзки, мозъкът и компютърът на октопода, с председател Давид Рокфелер.

Главната цел на това световно управление, контролирано от Ротшилд, Рокфелер и някои друга магнати, е изцяло да бъдат контролирани всички държави в света. Напоследък все повече и повече се пуска в обръщение фразата „нов световен ред“. За същото говореха Хитлер, Мусолини и японците. Това не е нищо ново. Това е старата идея и мечта на патриарха Ротшилд „Novus Ordo Seclorum“, измислена и пусната в действие от неговият агент Илюминати. Тази идея е станала толкова популярна, че дори се среща на американската банкнота под горното мото, въведено от тези, които владеят и печатят парите.

Един такъв „нов световен ред“ означава международен контрол на армията, въоръженията, данъците, образователната система и върху абсолютно всичко. От кого? Разбира се, от по-големите братя — Ротшилдови и Рокфелерови. Крайният им план е световна диктатура, която някои може би ще нарекат социализъм, други комунизъм, трети пък фашизъм. Аз пък го наричам с чиста съвест „международна капиталистическа диктатура“.

Болшевишката революция в Русия оставя голям отпечатък в историята. Повечето от хората мислят, че революцията успя и се наложи с помощта на селячеството, уморено от царската тирания. Поне така пише в повечето от днешните учебници по история. Истината е, че Съветската революция се развива при съвсем други обстоятелства. Царят абдикира седем месеца преди революцията и Русия се управлява от Временното правителство на Лвов, който започва веднага преустройството на руското управление по подобие на американската република. Но как Ротшилд и Рокфелер ще направят една такава грешка? Как ще позволят на Русия да се децентрализира, както САЩ, и да има същите проблеми с частната инициатива? Те предпочитат едно централно управление, което да финансират, и да наложат на Русия една непродуктивна икономическа система, зависима от Запада, за да има непрекъснато вливане на капитали и технологии. Ето защо, с големи маневри те заместват Лвов

с Керенски, който е трамплинът за идването на болшевиките, които се налагат като техен опонент. Непосредствените водачи след революцията Ленин и Троцки първоначално не са в Русия. Ленин е в Швейцария, а Троцки — в САЩ, където редактира комунистически вестник. И двамата се връщат в Русия не за това, че народът ги вика, а защото са изпратени от Ротшилд и Рокфелер.

Троцки, а също и Ленин, заминават за Русия с доста пари. Единият ги е получил от Морган, а Ленин — от Вартбург в Германия. Следователно революцията не я направиха нито комунисти, нито болшевики, нито демократи или социалисти, а супербогатите международни монополи, с което постигнаха една от целите си — централно управление със зависима от тях икономическа система. Нека не се забравя, че Русия преди революцията е в непрекъснат индустриален и икономически възход, започнал да конкурира американското индустриално и финансово превъзходство. Планът за пазарите на Русия, едни от най-големите и важни за капиталистите, се изработва десетилетия преди това. С „Манифест на комунистическата партия“ на Карл Маркс у хората се създава силно негативно настроение срещу капитализма, което е и целта на династията.

Съвсем логично е да се приеме, че тези хора, които не се страхуват от интернационалния комунизъм, го финансират и се кооперират с него. Защо? Защото го контролират. Веднага след революцията тази клика навлиза в Съветския съюз чрез многобройните си агенти, водени от Троцки, и завземат всички ръководни постове.¹⁵¹ Много документи от американския архив доказват, че почти всичко, което Съветите имат, е придобито от Америка. Дори без каквото и да е преувеличение може да се твърди, че Съветският съюз е отрочето на САЩ.

Както вече забелязах по-горе, петролната индустрия в Русия малко преди революцията започва не само да конкурира, но и надминава САЩ, които са на първо място в света по продукция. След революцията производството на петрол в СССР намалява катастрофално и Рокфелеровият „Стандарт Ойл“ заема отново първото място. През 1926 г. Рокфелер и някои негови подведомствени петролни компании сключват договор със СССР за продажба на съветски петрол на европейския пазар, срещу което отпускат 75 милиона долара заем на Съветския съюз. Една година по-късно скритият съдружник на СССР построява петролна рафинерия в страната, което подпомага нейната икономика. По всичко личи, че и в момента Рокфелер получава своите дивиденди от построената от него рафинерия.

През 1964 г. Рокфелер е поканен от Н. Хрущов в Москва и след завръщането си в САЩ прави следните изявления: „Хрущов желае по-големи и дългосрочни кредити от САЩ.“

След отстраняването на Хрущов през 1966 г. той се среща с Л. Брежнев край Черно море, за да продължи договорните си отношения с новия ръководител. Веднага след неговото завръщане президентът Джонсън упражнява натиск върху Конгреса да намали експортния контрол и тарифите между САЩ и европейските комунистически държави. Много стоки, смятани дотогава за стратегически, се освобождават от ембаргото. Някои от тези стоки са: зеленчуци, зърнени храни, фураж, суров каучук, пулп, текстилни влакна, текстил, изкуствени торове и много машини и инструменти. Въпреки всичко много стоки остават стратегически и изнасянето им за комунистическите страни е забранено — например изнасянето на американски танкове за Съветския съюз или за друга комунистическа страна. Въпреки това САЩ чрез Рокфелер можаха да построят завод на река Кама, който в момента е на първо място в света по производство на танкови мотори

и на други военни части. Картечница или патрони също не е възможно да се изнесат, обаче материалите и оборудването на един завод за производство на такива картечници — може. Патроните и барутът са в списъка на стратегическите стоки, но компонентите и химикалите за производството им са освободени от ембарго.

С горното искам да подчертая и да обърна вниманието на читателя към това как толкова очебиещи факти се изопачават и свеждат само до едно — бизнеса и личния интерес на тези финансови магнати.

Много неща, които се пазеха в тайна, започват да излизат наяве със създаването на различни корпорации. Така например „Международната икономическа корпорация“, управлявана от сина на Рокфелер, внука на Алдрих (един от основателите на Федералния резерв) и N. M. Rothschild & Sons от Лондон, са построили в Съветския съюз и в момента строят повече от десет каучукови завода и огромен завод за алуминий, един от най-важните материали за производството на самолети.

За развитието и разработването на един проект за природен газ в Сибир „Ексон“ отпуска 1,5 милиарда долара, като взаимните отношения са тайна.

Ултрамодерен завод за изкуствени торове, направен в САЩ, се внася на части, сглобява се и се построява в Съветския съюз. Неговата стойност е 400 милиона долара, от които Съветите заплащат само 40 милиона, а останалите 360 милиона се поемат от САЩ.¹⁵²

Освен всичко това Рокфелер има изключителните права да превежда (прехвърля) технологични новости на Съветския съюз в най-различни отрасли, включително и във военния. За целта е създадена специална експорт-импорт банка, която заплаща веднага на износителя за стоките или продадения патент, докато по-нататъшните отношения се уреждат вътрешно, между СССР и Рокфеле-

ровите представители в Москва, със седалище площад „Карл Маркс“ № 1, тел. 225—627.

Връзките на Рокфелер с другите социалистически страни се осъществяват чрез неговото представителство във Виена (Австрия).

Напоследък проникване се извършва и в Китай. Строят се големи американски заводи и предприятия. Внасят се огромни американски капитали и техника за разработване и развиване на петролната индустрия. „Стандарт Ойл“ е получил от Китайската народна република правото да сондира и открива нови петролни кладенци.

Всички тези огромни капиталовложения и усилия, които капиталистите правят, за да навлязат в комунистическия свят, коренно различен от техния, е голяма загадка за повечето хора, които по-скоро очакват да видят погребението на капитализма, многократно предсказвано от Маркс, Ленин, Сталин, Хрушчов и останалите комунистически ръководители.

По-голяма част от живота си прекарах в моята родина България. Преживях и едното, и другото. През 1944 г. видях системата, предшестваща комунистическата. Участвах във Втората световна война под едната, както и другата политическа система. Мислех, че познавам добре и двете системи, но съм останал излъган. За малки страни като България не може да се говори за онзи капитализъм, който съществува на Запад и специално в Америка. Същият този капитализъм аз не познавах, тъй като не бях живял в тази система. Комунистическата система познавах също до известна степен, само дотолкова, доколкото я виждах и чувствах. Литературата беше много ограничена, за да ми даде каквито и да са обективни познания по отношение на тези две доминиращи в света идеологии. Необходимо бе да живея двадесет години на Запад и специално в Америка, за да науча и разбере доста повече. Истината обаче е друга. Ротшилдови и Рокфелерови знаят нещо за комунизма, което ние не знаем. За да ги

финансират така богато и за да им помагат така всеотдайно без каквто и да е страх, логично е да се помисли, че са не само техни съдружници, но ги контролират напълно.

Повече от седемдесет години капиталът планува изграждането на комунизма и не проявява наивност по отношение на него. Финансовите магнати знаят много добре, че комунизмът не е в състояние да ги унищожи, тъй като те го държат изкъсо и го управляват за свои лични цели. Намерението им е да използват населението, енергията, продукцията и финансовите възможности като начин за контролиране на народите. Това е „новият световен ред“, за който говореха Наполеон, Хитлер, Сталин. Кой е господарят? Този, който плаща възнаграждението. Рокфелеровият социализъм не е система за прераздаване на богатства и специално тяхното, а система за контролиране на хората. Социализмът прехвърля властта на Управлението, което пък е контролирано от Рокфелер.

Тъй като за всеки американец името Рокфелер е свързано с големия капитал, много трудно би било някой от фамилията да се добере до президентския пост на САЩ. Избраник на фамилията бе Нелсън Рокфелер, който няколко пъти кандидатства безуспешно, след което се реши той да се добере до високия и отговорен пост по другия начин — без избори.

Под силен натиск вицепрезидентът Спиро Егню си дава оставката и неговото място се заема от Форд, член на Рокфелеровите организации. Първата фаза е завършена, след което започва подготовка на втората. Никсън трябва на всяка цена да бъде отстранен от президентското място. Троянските коне в Никсъновия кабинет — Кисинджър и генерал Хейг, и двамата членове на CFR (Комитета за връзки с чужбина), са най-близките хора на Рокфелер. Отвътре те скрояват т. нар. и много нашумяла афера „Уотъргейт“. Тя притиска Никсън да се оттегли от

президентското място и да остави на този овакантен пост вицепрезидента Форд, който от своя страна избира за свой вицепрезидент Нелсън Рокфелер. Рокфелер поема контрола и управлението на националната политика, докато Кисинджър движи външната политика и по този начин фамилията Рокфелер вече управлява всичко.

Междувременно срещу Форд се извършват няколко съмнителни атентата за ликвидирането му. Ако един от тях беше успешен, президентското му място по конституционен ред щеше да се заеме от вицепрезидента Нелсън Рокфелер.

Така както от няколко столетия насам Ротшилдови се облагодетелстват от всички войни, Рокфелерови допринасят за въвличането на Америка в Първата и във Втората световна война, а също и в Корейската и Виетнамската. Оттам извличат огромни печалби. Контролирайки управленията, директно или зад кулисите, те контролират всичко, следователно **„те контролират всички нас.“**

ОСМА ГЛАВА

Карл Маркс

Троцки

Ленин

Сталин

БОЛШЕВИШКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Всичко започва много по-рано от 1917 г. През 1879 г. Джон Рокфелер със своята компания „Стандарт Ойл“ контролира 95 % от американските петролни рафинерии с амбициите да постигне световен контрол.

През 1883 г. руснаците откриват големите петролни залежи в Баку и много бързо развиват това огромно

богатство. Рокфелер среща сериозен конкурент от страна на Русия, която само след пет години — в 1888 г. завзема световния пазар. Производството им нараства много бързо. Докато през 1860 г. производството на САЩ е 70000 тона, а това на Русия — 1300 тона, през 1901 г. САЩ имат 10 млн. тона производство, а Русия — 12 млн. и 200 хил. тона. Това спомага Русия да стане една от най-индустриализираните страни в света и през 1913 г. тя надминава по индустриална продукция САЩ, Англия и Германия.¹⁵³

Болшевишката революция през 1917 г. заварва Русия в икономически прогрес, който развива до голяма степен средната класа — най-големият враг на конспирацията, което е и една от причините за Революцията. Втората причина е, че след разгрома на Наполеон и влизането на руски войски в Париж в 1814 г. много руски аристократи посещават Франция и възприемат революционните либерални идеи, в резултат на което се образуват двете тайни масонски ложи в Русия. Същите тези масонски ложи покъсно играят решаваща роля за революцията, специално с образуването на управлението, което напълно замества царя след неговото абдикиране.

Социалдемократическата работническа партия покъсно става Руска комунистическа партия с водачи Ленин и Троцки¹⁵⁴.

Най-решителният момент за Руската революция настъпва през 1905 г. в Лондон (Англия), когато Фабианската организация дава на болшевиките един голям заем за започването на революцията. Много от членовете на тази организация също им заемат големи суми. Един от тях е известният им член Жозеф Фелс — американски сапунен магнат, който лично отпуска големи суми за същата цел.

Якоб Шиф, Жорж Кенан, Морган и някои нюйоркски банки заемат на Япония 30 милиона долара, за да нападнат Русия от изток и по този начин улесняват болшевиките,

които на 1 май 1905 г. започват революцията, която не успява. Ленин е в Швейцария, Троцки — в САЩ, а Сталин — в Сибир. За услугата му японците награждават Кенан с два от най-големите им ордена „Златния военен медал“ и „Свещеното съкровище“.

Още през 1915 г. в Ню Йорк е образувана специална корпорация за координиране на помощите, специално тези за болшевиките. Организаторите са Рокфелер, Морган и Нейшънъл Сити Банк. Президент на Корпорацията е Франк Вандерелип с директори Дюпон, Ото Кан и други представители на банките и известни банкови магнати.¹⁵⁵ Никой не би могъл да помисли сериозно, че капиталисти от такъв ранг ще финансират една антикапиталистическа революция, но това стана и е неоспорим факт¹⁵⁶.

Руското генерално командване получава от един свой агент в Ню Йорк рапорт с дата 15 февруари 1916 г. Същият документ става достояние на света чрез книгата на писателя Борис Брасол „Светът на кръстопътищата“. А ето и част от рапорта: „На 14 февруари 1916 г. в източната част на Ню Йорк се състоя тайно събрание от 62 делегати. Петдесет от тях били ветерани от революцията през 1905 г., а останалите са били нови членове. Много от делегатите принадлежат на интелектуалната класа, като доктори, публицисти и т. н. Целта на събранието е била обсъждане начина на започване на голямата революция в Русия. Според повечето от делегатите условията в момента са били много благоприятни, с изключение на финансовия въпрос. При неговото поставяне събранието е било веднага осведомено от някого от членовете, че този въпрос е подсигурен, във връзка с което името на Якоб Шиф е било многократно споменавано.“¹⁵⁷

След абдикирането на царя — 15 март 1917 г. — се съставя временно правителство, оглавено от социалиста Коренски, който веднага дава пълна амнистия. Ленин, Сталин и Троцки се връщат в Русия и този път през есента

на 1917 г. болшевишката революция успява. Троцки напуска Ню Йорк на 27 март 1917 г. с още 275 свои последователи на път за Канада. В Нова Скоча канадските власти го задържат, тъй като откриват в Троцки десет хиляди долара — голяма сума за това време. Въпреки че Троцки е притежавал американски паспорт, канадците отказват да го пуснат, защото са знаели кой е Троцки и защо се връща в Русия.¹⁵⁸ По същото време Канада, САЩ и Царска Русия са във война с Германия. Революцията е била против интересите на Канада и САЩ, тъй като при успех, Ленин ще сключи мирен договор с Германия, която ще освободи войските си от руския фронт и ще ги насочи срещу канадските и американските, както и става. Под натиска на американския президент Уилсън канадците пускат Троцки и придружаващите го.

Ленин също напуска Швейцария с 32-мата си привърженици в един военен германски брониран влак, преминавайки през военните германски линии и охраняван от германски войници. Предполага се, че Ленин предварително се е споразумял с германците веднага след като завземе властта да спре войната с Германия.¹⁶⁰

Защо американските банкери избират Ленин да сътрудничи в тяхната работа? Защото неговата програма предвижда национализиране на банките. Със създаването на една държавна банка се открива възможността управлението да знае във всеки момент какво влиза и излиза от банката, която вече се управлява и контролира от тях. Второ, строг контрол на работниците чрез работническите профсъюзи. Трето, национализиране на синдикатите, с което се премахват търговските тайни. Четвърто, регулиране на консумацията и още много други ограничения, единствено в полза на големия капитал.¹⁶¹

Аз лично бих възприел част от тази програма, ако тя в действителност служеше на народа и държавата, но точно тя е в услуга на много богатите, които, премахвайки частната собственост, я поставят под контрола на държа-

вата. А държавата се контролира от т. нар. „световен ред“, който пък упражнява власт върху цялото човечество.

Парите, които германците отпускат за революцията, са набързо стопени в Русия. Ленин се нуждае от повече средства, тъй като революцията още не е свършила. Той се обръща за помощ към Уилсън, който веднага изпраща 20 милиона долара от специалния си военен фонд. Това е чаписано в регистрите на Конгреса под № HJ8714.U5 и показва за какво са изразходвани 100-те милиона долара, гласувани от Конгреса за военен фонд. Същата изразходвана сума е документирана и в регистрите на Конгреса на 2 септември 1919 г.

Веднага след революцията новото болшевишко правителство официално обявява, че е пленено цялото царско семейство: царя, царицата, престолонаследникът и четирите дъщери, както и че са убити в Екатеринбург и телата им са хвърлени в една изоставена мина. При многократни изследвания на мината и на други места не са намерени никакви следи, които да потвърдят горното изявление. Много са слуховете из цяла Европа, че царското семейство е невредимо, докато болшевишкото правителство продължава да твърди, че всички са убити. През 1961 г. един генерал от полското военно разузнаване на име Михаил Голониевски дезертира в САЩ и дава имената на стотици съветски агенти в западните правителства. Според Джон Норпел — агент на Федералното бюро за разследване — в показанията си пред сенатската комисия за вътрешна безопасност, всички сведения, дадени от Голониевски, са се оказали напълно верни и посочените от него чужди агенти са осъдени с изключение на един — Хенри Кисинджър, който не е даже и разследван. Подробности около името на Кисинджър са описани в книгата на Франк Капел „Хенри Кисинджър — съветски агент“.

Друго, още по-интересно твърдение на Голониевски е, че никой от царската фамилия не е бил убит, както и че от 1918 г. членовете ѝ живеят в Европа анонимно в една приятелска страна. Горното твърдение не се потвърждава напълно, но някои факти дават основание да му се вярва. През 1970 г. английското правителство разкри известни документи, които удостоверяват, че през 1917 г. президентът на САЩ Уилсън изпраща тайна делегация в Русия, която може би на следващата година спасява царя и семейството му. Едно друго твърдение говори в полза на горното — пълният текст на Брест-Литовския договор, подписан на 3 март 1918 г., никога не е бил публикуван. Твърди се от историци и изследователи, че в този договор съветското правителство гарантира живота на царското семейство.¹⁶²

Най-учудващото изявление на Голониевски е, че самият той е престолонаследникът — синът на императора. Повече от десет години Централната разузнавателна служба прави пълни и всевъзможни изследвания и съпоставяния с малкия царевич, с чиито снимки разполагат.

Доктор Александър Винер установява, че Голониевски има същата болест — хемофилия, от която е боледувал и малкият престолонаследник.¹⁶³

Херман Кимзи — началник на Централното разузнавателно управление и други служители под клетва свидетелстват, че Михаил Голониевски действително е престолонаследник Алексей. През 1977 г. една жена твърдеше, че е Анастасия — сестрата на престолонаследника Алексей.

Тези твърдения е много трудно да бъдат доказани в съда, тъй като други съображения не биха позволили това. По това време руският император е бил най-богатият човек в света и е оставил всичките си богатства в американски и европейски банки. Тези авоари днес възлизат на стотици милиарди долари, които наследниците би трябвало да получат.

Един от най-осведомените хора за събитията в Русия преди революцията, по време на революцията и след нея е кореспондентът на „Таймс“ Роберт Уилтон, който е живял в Русия и там е получил образованието си. В книгата си „Последните дни на Романови“, издадена на френски, той дава списъка на хората, управлявали Русия през 1918 г. по националности. В английския превод на същата книга този списък е умишлено изпуснат.

Това са страниците 136, 137 и 138 от същия автор Роберт Уилтон:

Централен комитет на болшевишката партия, учреден през 1918 г.

Бронщайн (Троцки), Апфелбаум (Зиновиев), Лури (Ларин), Уритцки, Володарски, Розенфелд (Каменев), Смидович, Свердлов (Янкел), Накхамкес (Стеклов)

Всички гореспоменати — евреи 9
Улянов (Ленин), Кириленко, Лунчарски — руснаци 3
12

Всички чужденци на високи постове и участници в комитета са си променили имената с руски.

Съветът на народните комисари:		
Длъжност	Фамилия	Националност
Председател	Улянов (Ленин)	руснак
Външни работи	Чичерин	руснак
Националности	Джугашвили (Сталин)	грузинец
Земеделието	Протиян	арменец
Икономиката	Лури (Ларин)	евреин
Хранителен контрол	Шлихтер	евреин
Армията и флота	Бронщайн (Троцки)	евреин
Държавен контрол	Ландер	евреин
Държавна собственост (имоти)	Кауфман	евреин
Труда	В. Шмид	евреин
Социална помощ	П. Лилина (Книгисен)	еврейка
Обществено образование	Луначарски	руснак
Религии	Спицберг	евреин
Вътрешни работи	Апфелбаум (Зиновиев)	евреин

Народно здраве	Анвелт	евреин
Финансите	Изидор Гуковски	евреин
Пресата	Володарски	евреин
Избори	Урицки	евреин
Емигрантство	И. Щайнберг	евреин
Емигрантство	Финигщайн	евреин
Емигрантство (помощник)	Савич	евреин
Емигрантство (помощник)	Засловски	евреин

От 22 членове: 3 руснаци, 1 грузинец, 1 арменец, 17 евреи.

Следва списъкът на членовете на Централния изпълнителен КОМИТЕТ:

Фамилия	Националност	Фамилия	Националност
Свердлов (председател)	евреин	Лацис	евреин
Аванесов (секретар)	арменец	Ландер	евреин
Бруно	латвиец	Луначарски	руснак
Бреслау	латвиец	Петерсън	латвиец
Бабчински	евреин	Питерс	латвиец
Бухарин	руснак	Рудзутас	евреин
Вайнберг	евреин	Розин	евреин
Геилс	евреин	Смидович	евреин
Гензбург	евреин	Стучка	латвиец
Данишевски	евреин	Накхамкес (Стеклов)	евреин
Щарк	германец	Созоновски	евреин
Сакс	евреин	Скритник	евреин
Шейнман	евреин	Бронщайн (Троцки)	евреин
Ердлинг	евреин	Теодорович	евреин
Ландауер	евреин	Териан	арменец
Линдер	евреин	Уритцки	евреин
Волах	чех	Телехин	руснак
Диманщайн	евреин	Фелдман	евреин
Енкукидзе	грузинец	Фримкин	евреин
Ерман	евреин	Сурпула	украинец
Жофе	евреин	Чавтчевадзе	грузинец
Карклин	евреин	Шейкман	евреин
Книгисен	евреин	Розентал	евреин
Розенфелд (Каменев)	евреин	Ешкенази	евреин
Апфелбаум (Зиновиев)	евреин	Каракхан	караим
Кириленко	руснак	Роз	евреин
Красиков	евреин	Собелсон (Радек)	евреин
Каприк	евреин	Шпихтер	евреин
Каул	латвиец	Школини	евреин
Улянов (Ленин)	руснак	Шклиански	евреин
		Левин (Правдин)	евреин

Всичко 61 членове, от които: 5 руснаци, 6 латвийци, 1 германец, 2 арменци, 1 чех, 2 грузинци, 1 караим, 1 украинец, 42 евреи.

Следва списъкът на Извънредната комисия на Москва:

Фамилия	Националност	Фамилия	Националност
Дзержински (президент)	поляк	Антонов	руснак
Питърс (подпредседател)	латвиец	Далафабр	евреин
Шкловски	евреин	Циткин	евреин
Кхейфис	евреин	Роскирович	евреин
Зейстин	евреин	Ж. Свердлов	евреин
Размирович	евреин	Биезенски	евреин
Кринберг	евреин	Блюмкин ¹⁶⁵	евреин
Кхайкина	еврейка	Александрович	руснак
Карлсън	латвиец	И. Модел	евреин
Шауман	латвиец	Ругенберг	евреин
Леонтович	евреин	Пинес	евреин
Якоб Голдин	евреин	Сахс	евреин
Галперщайн	евреин	Дейбол	латвиец
Книгисен	евреин	Сайсун	арменец
Лациз	латвиец	Дейлкенен	латвиец
Шиленкус	евреин	Либерт	евреин
Джансън	латвиец	Фогел	германец
Равкин	евреин	Закис	латвиец

Ж. Свердлов е брат на председателя на Централния изпълнителен комитет.

Блюмкин и Александрович са физическите убийци на граф Мирбах.

Всичко 36 членове, от които: 1 поляк, 1 германец, 1 арменец, 2 руснаци, 8 латвийци, 23 евреи.

От 1918 г. до 1938 г. повечето от ръководителите на болшевишка Русия са чужденци, предимно евреи. Няма комитет или комисариат, в който те да не са били болшинство от най-малко 75 %.

Според официална информация от Русия в 1920 г. от цялата болшевишка администрация (545 членове) 447 са евреи, което представлява огромен процент в сравнение с еврейското население в Русия по същото време — около 8 милиона души или само 4 %.

Централният комитет на Комунистическата партия в Москва през 1936 г. се състои от 59 членове, от които 56 са евреи, а останалите трима — женени за еврейки.

Следва списъкът:

Руснаци, женени за еврейки: Сталин, С. Лобов и В. Осински. Останалите 56 са евреи: Балицки, Бауман, Варейкис, Гамарник, Егов, Заленски, Кабаков, Каганович, Кнорин, Литвинов, Мануилски, Носов, Пятницки, Аазумов, Рухимович, Риндин, Хитаевич, Чудов, Шверник, Аихе, Ягода, Якир, Яковлев, Грядински, Камински, Уншлихт, Булин, Калманович, Бейка, Зифринович, Траchter, Битнер, Канер, Лео Крихман, Лепа, Лозовски, Позерн, Дерibas, Стривски, Н. Попов, Шварц, Вегер, Мехлис, Угаров, Благонравов, Розенголц, Серебровски, Щайнгатт, Павлуновски, Соколников, Бройдо, Полонски, Вайнберг.

Списък на болшевишките посланици през 1935—1936 г.

Държава	Фамилия	Националност
Англия	Майски	евреин
Франция	Потемкин	руснак
Германия	Суриц	евреин
Италия	Щайн	евреин
САЩ	Троянски (женен за еврейка)	руснак
Япония	Юренив	евреин
Турция	Карахаин	арменец
Белгия	Рубинин	евреин
Норвегия	Якубовиц	евреин
Швеция	мадам Колонтай	рускиня
Румъния	Островски	евреин
Гърция	Кобецки	руснак
Латвия	Бородовски	евреин
Летиния	Карски	евреин
Финландия	Азмус	евреин
Швейцария	Багозки	евреин
Уругвай	Минкин	евреин

Още по-очевидно е положението в съветския Съвет на цензурата през 1935 г. в Москва. В него не влиза нито един руснак или представител на друга националност. Всички членове 100 % са евреи.

Много от руснаците започват да се оплакват помежду си и да се мълви, че болшевиките работят за юдизма. Анархистите предприемат по-смела стъпка. Започват да правят научни и литературни събрания, на които известният анархист Лев Черни обяснява, че болшевиките не са откровени социалисти или комунисти, а са евреи, които работят тайно за юдизма. Всички анархистични клубове в Москва и Петроград са унищожени по най-жесток начин. Дори сградите са разрушени с оръдия и членовете им избити.

След Първата световна война 1919—1920 г. за евреите настъпват предсказанията на техния месия: Русия попада изцяло в техни ръце. Унгария е под управлението на Бела Кун; Австрия — под опеката на Ото Бауер, който дълги години ръководи външната и вътрешната политика на страната; Източна и Южна Европа, Северна и Южна Африка са тяхна Ханаанска земя, както и цяла Америка.

Още през 1929 г., веднага след отстраняването на Троцки, Сталин постепенно започва да премахва неговите привърженици, повечето от които са евреи. Много са избити, а други са в затворите. Янкел, главата на политическия отдел към армията, е убит. Евреинът генерал Якир също е убит. Ягода е в затвора, а още много други изчезват, като на тяхно място застават руснаци. През 1938 г. повечето от старите ръководители, генерали и политици на болшевишка Русия, са изправени пред съда за предателство, шпионство, измяна на родината и са ликвидирани от Сталин. Много историци, критици и писатели твърдят, че Сталин прави тази голяма чистка единствено от страха да не го свалят от власт. Това действительно е една от причините. Но той е имал достатъчно време да види и разбере какво става около него и че самият той е попаднал несъзнателно в мрежата на това Световно невидимо управление, и е станал негова пионка, затова прави опит да се отърве от неговото опекунство. И той, както много други преди него, не преценява добре

силата на противника си. В потвърждение на това е загадъчната му смърт през март 1953 г.

Вярно е че Сталин е бил груб и страхлив, но не е бил глупав, както го представяше международната работническа класа. Настъплението на чужденците интелектуалци по време на революцията и след това, го плаши. Неслучайно той отново отваря вратите на руските православни църкви, когато германците са пред Сталинград и апелира към Матушка Русия. Сталин официално заявява, че руската култура не трябва да изчезне.

Идвайки на власт, Никита Хрущов напълно отрича Сталин и специално чистката след 1930 г. Кой е Хрущов? Няколко дни преди отстраняването му от власт имал 4-часова среща с Рокфелер. Предполага се, че неговият „бос“ му е наредил да се оттегли без съпротива.¹⁶⁶

Много отдавна, пък и сега много хора си задават въпроса защо Сталин сключва през март 1939 г. пакт за ненападение с най-големия си идеологически враг — Хитлер. Този пакт за известно време се отразява отрицателно върху отношенията между Съветската и другите комунистически партии. Отговорът е следния — програмата на Комунистическата партия подтиква капиталистическите страни към въоръжени конфликти между тях.

На една сесия на Третия интернационал през май 1938 г. Сталин казва следното: „Възраждането на революционни действия от голям мащаб няма да бъде възможно, докато не успеем да използваме разногласията между капиталистическите страни, тоест да ускорим въоръжен конфликт между самите тях. Доктрината на Маркс-Енгелс-Ленин ни учи, че всяка война автоматически трябва да завърши с революция. *Тези, които не разбират това, не знаят нищо за революционния марксизъм.*“¹⁶⁷

Съветският вестник „Правда“ от 7 ноември 1938 г. помества едно изказване на Георги Димитров, генерален секретар на Коминтерна: „*Ние трябва да предотвратим*

едно криминално споразумение между фашистките агресори и британската и френската империалистическа клика."

Може би най-съществената причина за сключването на този пакт е да се включат САЩ във войната. Германия, освобождавайки войските си от съветската граница, ще може да ги използва срещу Франция и Англия, които сами не биха могли да удържат на германския напор и неминуемо ще се наложи САЩ да се притекат на помощ, както и стана. В предизборните си речи Рузвелт непрекъснато обещава на американския народ, че в никакъв случай няма да позволи американски синове да се бият и да гинат по европейските фронтове. Натискът от Англия и Франция върху Рузвелт е голям. Германците напредват по всички фронтове и съдбата на Европа е поставена на карта. Рузвелт търси удобен момент, за да промени американското обществено мнение, което е против войната и самия той създава един прецедент с Пърл Харбър.

Нападението на Пърл Харбър не е изненада за никого. Рузвелт го очаква, желае го и го ускори. Елеонора Рузвелт пише: *„Ние всички го очаквахме."*¹⁶⁸

Материалните загуби и човешките жертви край Пърл Харбър настройват американците срещу Япония. Америка обявява война на Япония и тъй като Япония е в Тристранния пакт с Германия и Италия, Америка автоматически влиза във война с Германия и взема активно участие във Втората световна война.

Друг решаващ фактор за подписването на пакта за ненападение между Съветския съюз и Германия е съветът и авторитетното мнение на един от дейците на болшевишката революция — българина Кръстю Раковски. По това време — януари 1938 г., той е в затвора „Лубянка" в Москва заедно с Бухарин, Райков, Ягода, Карахан и други. Съдбата му е предрешена — да бъде разстрелян както всички останали, но в последния момент присъдата е заменена с нова — 20 години затвор.

Идеята за този известен пакт е на Раковски, който като затворник я дава на Сталин и ръководи неговото сключване. Той свързва Сталин с отговорните лица, които правят такъв пакт възможен. Години наред след това Сталин използва ума и компетентността на този неимоверно начетен и интелигентен затворник. Говори се, че живее някъде в Сибир, но не като затворник, а като съветник на Сталин. Умира някъде през 1958 г. За съжаление този голям ум е пръв помощник на Троцки и е плувал във водите на това могъщо и всесилно невидимо Световно управление, което той непрекъснато при разпитите му със страхопочитание нарича „ТЕ“. Той с подробности обяснява на Сталин кои са „ТЕ“, какво „ТЕ“ са в състояние да направят, като му доказва с много, вече минали събития, че той, Сталин, е пионка в техните ръце. Той нарича Сталин бонапартист и описва в такива подробности Ленин, Троцки и цялата съветска история, които и самият Сталин не знае.

Раковски е виден комунист и близък родственик на големия родолюбец и български революционер Георги Сава Раковски. Роден е в Котел, изгонен от България като левичар, установява се в Добруджа, където баща му притежава големи имения. Според Мирния договор след войната Добруджа преминава към Румъния. Изгонен и от Румъния заради революционните си идеи, Раковски се установява в Швейцария, откъдето по същите причини също е прокуден. Установява се във Франция и следва медицина в Нанси и Монпелие, където получава докторска титла. През войната представлява българските левичарски организации на Цимервалдската конференция. Взема активно участие в болшевишката революция и през 1919 г. става председател на Съвета на народните комисари. От 1923 до 1925 г. е съветски посланик в Лондон, а от 1925 до 1927 г. — посланик в Париж.

По време на разпита му в затвора „Лубянка“ Раковски заявява: *„Тъй като Добруджа стана румънска, без да искат моето съгласие бях превърнат в румънец.“*

Аз съм роден българин и се чувствам такъв."

Прочетох няколко пъти цялата документация по следствието, водено от най-високия по ранг съветски следовател Гаврил Гаврилович Кузмин (Габриел), лично доверено лице на Сталин. Той е следвал във Франция и е говорел свободно френски език, езика на който се е провел разпитът, тъй като Раковски е говорел по-добре френски, отколкото руски. Останах възхитен и очарован от отговорите, ума и смелостта на този българин. Самият следовател накрая признава, че такъв културен и пряк човек не е срещал. Раковски открито казва на Сталин какво мисли за него и накрая решава да му даде една **блестяща** идея — сключване на пакт за ненападение с Германия. На първо място тази идея се вижда на Сталин абсурдна. След подробните обяснения на Раковски сключването на пакта става най-голямото желание и цел на Сталин и обкръжаващите го. Стига се до въпроса как практически да се осъществи и какви връзки да се използват за започване на преговори. И тук Раковски помага на руснаците, като ги свързва с масони, които подпомагат реализирането на идеята.

Както е известно, Сталин послушва съвета на Раковски, сключва пакт с Хитлер и цялата Втора световна война послужи единствено на интересите на революцията. Няколко странни неща се случват по време на процеса на Раковски. Американският посланик Дейвис лично присъства на процеса и прави някакви тайни знаци на Раковски, които са забелязани от съветската тайна полиция.¹⁶⁹ По-късно, след процеса, посланикът си пришива, че е поздравил с тайни масонски знаци Раковски и му е дал да разбере, че ще бъде спасен.

На 2 март съветското посолство в Лондон хваща следната радиograma: „Амнистия или нацистката опасност ще се увеличи.“¹⁷⁰

На 12 март в 9 часа вечерта Върховният съд на СССР трябва да произнесе присъдите. Същия ден в 5,30 часа сутринта хитлеровите войски навлизат в Австрия.

Всичко това не е останало незабелязано от ГПУ и Сталин. Същото се вижда от изказванията на следователя Кузмин пред лекаря на „Лубянка“: „Трябва да сме много глупави да мислим, че поздравът на американския посланик, дешифрираната радиограма, съвпадението на инвазията в Австрия с дата на произнасяне на присъдите са само случайност. Не, ние не „ГИ“ видяхме „ТЯХ“, но ние чухме техния глас и разбрахме техния език.“¹⁷¹ Следователят има предвид тази всесилна тайна организация, която управлява света. От казаното става ясно, че Раковски е бил един от „ТЯХ“.

Преди всичко Раковски е голям диалектик с огромна култура, първокласен оратор и над всичко фанатичен революционер — фамилна черта, придобита по наследство.

Настоящата съветска политика, както вътрешна, така и външна, е доста обърквана и неустановена. Не е много сигурно дали „гласността“ и „перестройката“ на Горбачов ще се наложат. Мнозина от старата генерация се страхуват за местата си, а някои — за запазване на русофилството. Славянските организации, които растат ежедневно, обвиняват новата система, че омаловажава руската култура, симпатизират на общия враг — ционистките рефюзници.

Едно обаче е ясно: Кремъл и международните банкери не могат да спрат и няма да попречат на бъдещото атомно развитие, няма да спрат фракционното развитие в техните „сфери на влияние“, които много бързо намаляват, както и няма да установят мир нито в Съветския съюз, нито в Америка. Всичко е предначертано и програмирано.

Отварянето на китайския и на съветския пазар дава възможност на международния капитализъм да продължи още по-дълго злокобните си деяния.

В момента на подписването на договора между Горбачов и Рейгън в една друга зала се подписа споразумение между Армънд Хамър — американски милиардер, петролен магнат, германски, италиански и японски фирми, от една страна, и Съветския съюз, от друга, за построяването и оперирането в Казахстан на „петрохимически комплекс“ с най-големите и модерни пластмасови заводи в света, на стойност много милиарди долари,

С тези изменения и отстъпки в идеологията ся Съветският съюз и Китай признават пред света, че „социалистическият експеримент“, който направиха Ленин, Сталин и Мао, е бил трагично погрешен. Казвам трагично, защото този експеримент беше заплатен много скъпо с цената на милиони жертви. Преди 70 години съвсем погрешно марксизмът беше приет от много честни хора като нещо, което е противоположно на капитализма! Днес, след като марксизмът се дискредитира, все по-трудно става за човека да го поддържа или да го приеме като своя идеология. В едно обаче съм сигурен — нищо няма да спре човечеството и неговите илеалистични реформатори да търсят по-добър и справедлив път за организиране на обществото.

Напоследък в САЩ най-актуалният въпрос е: кой от двамата големи политици — Рейгън или Горбачов прави компромис и коя от страните ще се възползва повече след подписването на споразумението между двете страни.

Как стана така, че Рейгън, който през целия си живот ненавижда комунизма прегръща Горбачов на Червения площад в Москва и го нарича свой приятел" Този човек, който през осемгодишното си президентство показва непоколебима твърдост по отношение на решенията си и многократно се пребори с американския Конгрес и Сенат, сега отстъпва пред „Империя на злото" както самият той я наричаше! Не — Рейгън не прави никакъв компромис нито със съвестта си нито с интересите на Америка. А големите изменения, които Горбачов се мъчи да прокара в

Съветския съюз, Рейгън преценява като положителни и от голяма полза, за Америка и затова ги поддържа и насърчава.

Горбачов от своя страна трябваше да предприеме драстични мерки, за да се справи с бързо западащата икономика, и с един друг деликатен въпрос — „проблемът с многонационалните републики“. Един въпрос, за важността на който много хора не си дават сметка. В Съветския съюз има повече от сто различни националности, които живеят на своя собствена територия поколения наред, говорят свой език, спазват и са привързани към своите традиции. Те отхвърлят натиска от страна на Москва, налагаща им русифициране, което представлява нещо като заредена бомба. В САЩ също има повече от сто различни националности, но това са хора, пръснати навсякъде из цяла Америка. Те говорят само английски език. Желанието на родителите е децата им да говорят английски и да бъдат добри американци.

Всички драконовски методи на Илюминати, използвани във Франция, са повторени в Русия. Болшевишката революция е точно повторение на Френската. Избиването на затворниците в Петроград е пълно копие на събитията в Париж. Удавянията в Черно море приличат на тези в Лоара и Рона. Лозунгите срещу буржоазията и кулаците са същите, измислени от Робеспьер. Идеалистът Ленин, също като Робеспьер, не заповядва масовите кланета, но ги позволява и не се старае да ги спре.

След всяка революция, независимо от това как се наричат установените партии — комунистически, социалистически или земеделски, те служат на една централа и стриктно изпълняват нарежданията ѝ.

Веднъж установеният строг контрол над народа означава край на демокрацията: „Правото е само на страната на силния!“. Народът е поощрен да „работи“ и да помага за подобряване на условията, но в никакъв случай не е допускан до тайните на държавните ръководители,

тайни които и те самите не знаят, тъй като истинските водачи са чужденци. Те им служат, без дори да ги познават.

Американски, германски и други международни индустриалци, които финансират отделни страни, ги контролират напълно. Те постигат целите си в комунистическите страни. Богатата класа и до голяма степен средната, независими от големия капитал, са унищожени, и невидимите международни капиталисти си вихрят кончетата в тези нещастни страни. Тук те постигат не само финансов контрол, но и една многовековна мечта и цел — разрушаване на християнството. Сега е ред на САЩ. Вижда се краят на тази най-демократична и хубава за живеене страна.

Ако всеки американец разбере, че една революция ще сложи край на неговите религиозни убеждения, край на едно нормално и демократично управление, край на неговата частна собственост и край на законността, с целия арсенал от оръжия, които всеки американец притежава в дома си, никога не би трябвало да допусне чуждите нашественици в собствения си дом — Америка.

Тъй като „Комунистическият манифест“ на Карл Маркс се е използвал както в миналото, така и днес като една от основните програми, налага се да се спра, макар и за миг, на неговата личност.

Карл Маркс е бил член на Лигата на правото, което не е нищо друго освен скритото име на Илюминати.¹⁷² След смъртта на Вайшоп той е нает да пише революционна пропаганда за Лигата с цел да се постигат размирици. Известният „Комунистически манифест“ Маркс пише също под надзора на Лигата на правото, която сменя името си на „Лига на комунистите“.

Защо комунистите празнуват 1 май? Зщото е рожденият ден на Илюминати.

Защо комунистите използват петолъчката за своя емблема? Това е символ на петимата синове на Ротшилд.

Защо комунистите използват червения цвят, за да подчертаят своето революционно движение? Това идва от червената фирмичка на фамилията Майер, който променя името си на Ротшилд.

Идеите на Ленин идват направо от „Комунистическия манифест“ на Маркс. Идеите в „Комунистическия манифест“ са точно тези на Адам Вайшоп, който получава заповедите си от Ротшилд.

Марксизмът проповядва, че диктатурата на пролетариата ще установи безкласово общество, което ще даде възможност на всеки да живее в мир, благоденствие и свобода.

Колко болшевишки лидери бяха от бедната класа?

Колко години изминаха от революцията досега и къде са мирът, благоденствието и свободата?

Всичко досега ни показва, че комунистическата партия е фронтът на супербогатите за още повече богатства и власт. Не комунистите управляват партията. Друга, скрита сила я контролира; сила, която не се вижда от обикновения човек. Тя не идва нито от Москва, нито от Пекин, а от Ню Йорк. Неудобните режими и диктатори в комунистическите страни не се сменят от народа, а от т. нар. техни най-големи врагове — капиталистите. Централизираната система дава възможност да се съсредоточат богатствата на цели държави в ръцете на малцина.

Гери Алан в книгата си „Никой да не смее да го нарече конспирация“ дава следната дефиниция за комунизма: *„Не е движение на потъпканите маси, а създадено такова, манипулирано и използвано от борещите се за власт милиардери с цел да контролират целия свят.“*

Международните банкери, които контролират световната търговия, са тези, които дават нарежданията на Съветския съюз, Китай и всички техни сателити." Това е била идеята на Вайшоп още преди Маркс: чрез масонските ложи подготвени лица да превземат всички държавни ръководства и да подготвят „Novus Ordo Seclorum“ (нов ред в света) — мечтата на Ротшилд.

ДЕВЕТА ГЛАВА

БИЛДЕРБЕРГИ

Това е организация, съставена изключително от аристократи. Тя носи името си от хотел „Билдерберг“ в Остербек, Холандия, където на 29 и 30 май 1954 г. се е състояло първото тайно събрание този елитен „Интернационал“ под председателството на неговия лидер и основател принц Бернард. Оттогава досега членовете на организацията са известни под името „Билдерберги“.

Принц Бернард е съпруг на холандската кралица Юлиана — наследила една от най-богатите фамилии в Европа. От 1976 г. досега германецът Валтер Шел е новият председател на Билдерберги.

През последните тридесет и четири години в пресата, телевизията и големите радиостанции нищо не се споменава за техните събрания и дейността им. Единствените, които ги следят отблизо, са популисткият вестник „Спатлайт“ и някои книжни издания на малки религиозни организации в САЩ. На въпроса защо големите амери-

кански вестници, като „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон пост“, „Минеаполис трибюн“ и други, не информират читателите си за конференциите на Билдербергите, отговорът е — защото те им принадлежат и са тяхна собственост. Светът не получава никаква информация, никакви снимки. Тяхното име въобще не се споменава. Още веднъж — защо? Бившият редактор на вестник „Ню Йорк нюз“ Джон Свинтон отговаря така на този въпрос: *„Ние сме оръдията на васалите на богатите, действащи зад кулисите. Ние сме марионетките. . . интелектуалните проститутки.“*¹⁷³ Пресата, радиото и телевизията непрекъснато подчертават своите права и свобода на изказване. И действително обществото им е дало правото и задължението да казват самата истина, а не измислици.

Билдербергите, тясно свързани със Съвета за чуждестранни връзки и Трилатералната комисия, са се посветили на създаването на „нов ред в света“. Те обикновено се събират един път в годината в някои ултраскъп курорт в някой край на света. Техните тайни конференции се посещават от международни капацитети в областта на икономиката и търговията и от представители на различни идеологии.¹⁷⁴ За техните дискусии и решения не се знае нищо, тъй като всичко е под пълен секрет. За техните решения се съди по официалната политика на управляващите в света. Веднага след събранията им се забелязват значителни промени в управлението на много държави.

Членовете на тези организации са асове, хора които са били или трябва в бъдеще да бъдат по върховете, като например Джералд Форд — бивш президент на САЩ, Хенри Кисинджър — бивш министър на външните работи при Никсън, Сайръс Ванс — министър на външните работи при Картър, Робърт Макнамара - бивш министър на войната в кабинета на Кенеди, а след това директор на Световната международна банка, Давид Рокфелер — собственик на много банки, фондации и огромни имения, Хелмут Шмид — политик от ФРГ, Жиска д'Естен — бивш президент на Франция. Повечето от тези хора

са неизвестни преди събранието им от 1966 г., а само 7—8 години по-късно, всеки от тях е ръководещ фактор в управлението на държавата, която представлява.

Други членове на тази организация са Андерсън — президент на АРКО (Atlantic Richfield Co.), барон Едмонд Ротшилд от Франция, Маргарет Тачър — за трети път министър-председател на Англия. Връзката между най-богатите е много ясна и е без значение Поданици на коя страна са. За отбелязване е, че най-известните имена от международния финансов свят са домакини на тези тайни съвещания. Едно от събранията, състояло се във Вудсток Ин в щата Вермонт, е собственост на Лоренц Рокфелер. Друго събрание е свикано през 1964 г. във Уилямсбург в щата Виржиния, известно курортно място, също собственост на фамилията Рокфелер. В Европа една от срещите се състоя в ултрамодерния хотел „Д'Арбоас" във френските Алпи под домакинството на Ротшилдови. През 1962 г. и 1973 г. срещите станаха в Солтжобаден, Швеция, с домакин Валенбергс, чиито имуществва се оценяват на повече от десет милиарда долара.

Без съмнение тези, които контролират организацията, са истинските лидери и господари на света. Те предават, както ще видите по-долу, своите заповеди на официалните държавници — президенти и малцината крале.

На Билдербергската конференция; състояла се от 13 до 35 май 1983 г. в строго охранявания хотел „Монтебло" в Италия Рокфелер и Едмонд Ротшилд взимат решение да увеличат квотата за Международния валутен фонд и това, разбира се, стана. Всички членове на фонда трябваше да увеличат своето участие с по-висока квота.¹⁷⁵ Натискът е толкова голям, че президентът Рейгън въпреки нежеланието си увеличава вноската на САЩ с допълнителни 8,5 милиарда долара. Същото сториха и другите държави. Всяка година след техните събрания нещо ново излиза наяве в политиката на международните отношения. През 1984 г. за генерален секретар на НАТО е назначен лорд

Питър Карингтън, също член на Билдербегите. На въпроса на един кореспондент какво е неговото становище по отношение на намаляването на американския военен контингент в Европа, отговорът му беше: *Американските войски са абсолютно необходими на НАТО и те трябва да бъдат в Европа, защото при една инвазия Америка автоматично се включва във войната.*"¹⁷⁶

Току-що завършила Московската конференция от 1988 г. и от 2 до 5 юни в алпийския хотел „Тирол“ близо до Инсбрук се състоя ежегодното поредно събрание на Билдербегите. Всички присъстващи членове пристигат с хеликоптери. На това събрание се изработва планът за следващата година:

1. а) да се увеличат данъците, с оглед увеличаването на военните разходи, като се използва претекста за помощта на НАТО;

б) Стратегическа отбранителна инициатива;

в) дефицитната криза.

2. Да се избере Джордж Буш за президент на САЩ, тъй като на него му се гласува доверие като член на Трилатералната комисия. Ако случайно се избере другият кандидат, демократът Дукакис (който не е техен човек), „тъй като той е разумен, той трябва на всяка цена да се превъзпита.“ Те бяха малко нервни, затова че не успяха да издигнат от другата страна демократическата кандидатура пак на свой човек. Това е обичайната им практика в САЩ от 70—80 години насам.

Веднага на другия ден след конференцията в Алпите се състоя в Чикаго годишната конференция на Международния валутен фонд. Присъстват повече от сто души световно известни представители на банките — на Американския федерален резерв, на Германската централна банка, на Банк де Франс, банкери от Англия, Япония, Мексико и други.

Решенията от Инсбрук не закъсняват да пристигнат в Чикаго и съгласно установената йерархичност в това скрито общество решенията на тези 100 души от монетарния фонд не разочароваха господарите си. Реши се

същото!?

Едно от най-важните решения в увеличаване разходите по конвенционалните военни сили, като компенсация на съкратените ядрени оръжия по договора между Съветския съюз и САЩ. Това е нечувано и невиждано...!? От една грана — разходите вече се намаляват и веднага, от друга грана, ги увеличават повече от първоначалното. Явно е, че печалбата не бива да се губи.

Другият кандидат за президент Дукакис, който не е човек на Билдербергите и чиято платформа включва замразяване на разходите по отбраната, много бързо се ориентира и „превъзпита“. Предизборната му пропаганда се изменя и започна да приканва за: „Увеличаване на конвенционалните въоръжени сили, с което Америка ще е в състояние да се бие и победи в една война със Съветския съюз!?“ Личи си, че „той е разумен човек.“

В крайна сметка и двамата претенденти за президенти, Буш по начало е техен привърженик, а Дукакис впоследствие става, са под ръководството на Билдербергите. Какъв беше смисълът американският народ да гласува? И в единия и в другия случай американският работник е продаден и ще работи за банките.

Билдербергите прилежно подготвят политици, които имат шансове да застанат начело на държавното управление — например Харолд Уилсън и Едуард Хийт — министър-председатели на Великобритания, Хелмут Шмит става канцлер на ФРГ, Джералд Форд — президент на САЩ и др. На тайните им събрания присъстват само личности, чиято лоялност към Ротшилд и Рокфелер в никакъв случай не може да бъде поставена под въпрос. Националисти и антикомунисти не се допускат до сбирките им, на които никога не се взимат каквито и да са решения, защото заключенията са направени предварително и на събралите се само се съобщават фактите. В тази организация няма дебати, а само „нареждания“ — формата на съобщения и информации.

ДЕСЕТА ГЛАВА

(CFR)

СЪВЕТ ЗА ЧУЖДЕСТРАННИ ВРЪЗКИ

Основан е през 1921 г. от полковник Едуард Хаус, най-добрият приятел, съветник и злият гений на президента Уилсън. Целта на тази организация е да подготви едно „Световно управление“. Скритите и неофициални фигури и организатори на този свят са: старият Джон Рокфелер, Пол Вартбург и Якоб Шиф, същите, които измислят и налагат на Федералния резерв на САЩ и данъка „общ доход“.

В първите шест години от своето съществуване Съветът за чуждестранни връзки не можа да се развие и живя в латентно състояние. След 1927 г. Рокфелер започва усиленото му материално подпомагане чрез многобройните си фондации. През 1929 г. той подарява на съвета един имот на 62-ра улица в Ню Йорк, където и досега се помещава Главната квартира на Съвета за чуждестранни връзки (клон от невидимото управление), което и до днес е фронт на международните банкери. Други международни организации от рода на Съвета за чуждестранни връзки са Кралският институт за международни въпроси в Англия, Институтът за международни връзки — Белгия, Датското чуждестранно политическо общество, Австралийският институт за международни работи и много още представителства в Индия, Италия, Франция, Югославия, Гърция и Турция.

Всички тези организации носят различни имена, но по съдържание са едни и същи. Всички те са креатура на „Невидимата сила“ и имат за цел да работят за идеите ѝ в различните държави. На тайните си конференции те решават съдбата на отделните страни, без да допускат присъствието на гражданите им и пресата.

Точка първа от правилника за вътрешния ред на Съвета за чуждестранни връзки гласи: всякакви разисквания и обсъждания на разните групи в организацията са тайни и поверителни и членове, които ги направят достояние на други, подлежат на изключване от организацията.

Единствената цел на Съвета за чуждестранни връзки е световна диктатура. Често го наричат „училище за държавници" и това е самата истина, тъй като неговите членове се упражняват години наред в най-различни насоки: финансови, политически, международни и социални. На социалната сфера се набляга най-много, тъй като чрез нея се решава най-важната задача: да се подготвят хората за подчинение и робство. Почти всички президенти и ръководители на държавите са неофициално задължени да попълнят върховете на администрацията си с членове на Съвета за чуждестранни връзки или посестримата им — Трилатералната комисия. Никсън в обкръжението си имаше повече от 100 души членове на Съвета, докато политиците от администрацията на Картър без изключение бяха членове на Трилатералната комисия. През 1949 г. Ален Дълъс е председател на Съвета за чуждестранни връзки и същевременно директор на ЦРУ.

По време на Корейската война, на 9 декември 1950 г. чикагският вестник „Чикаго Трибюн" публикува едно обвинение срещу Съвета, което и до днес е в сила: *„Членовете на Съвета са хора с много голямо влияние в обществото. Те използват силата на своето богатство, престижа на социалните си постове и образованието, за да водят родината си към банкрутиране и военни разгроми. Те трябва да гледат ръцете си. По тях има кръв — засъхналата кръв от миналата война и прясната кръв от настоящата."*

От години насам душата на Съвета и неин главен директор е Давид Рокфелер — нещо съвсем естествено, тъй като това е организация на фамилията Рокфелерови.

От 1939 г. и до днес американското Външно министерство е в ръцете на Съвета за чуждестранни връзки.

Почти всички от администрацията му са членове на тази организация. Характерен момент настъпва през 1954 г. в Сан Франциско, когато 40-членна американска делегация написва Хартата на Обединените нации. Повечето от членовете на делегацията са членове на Съвета за чуждестранни връзки и най-важните принципи в Хартата напълно отразяват неговите идеи и цели.

Джон Д. Рокфелер монополизира бензиновата индустрия, като сломи своите съперници отвътре, поставяйки в техните предприятия и канцеларии свои хора. Неговите наследници — днешните Рокфелерови, процедурат още по-арогантно, прилагайки същите прийоми, но в международен мащаб. Чрез Съвета за чуждестранни връзки и Трилатералната комисия те навлизат не само в американския политически, икономически и социален живот, но и във вътрешните дела на всяка друга държава в света. Без значение коя партия е на власт, хората на Съвета държат ключовите позиции, включително и в социалистическите страни, където обикновено начело стои техен човек.

Горбачов все още не се е справил със своята „перестройка“, а те вече го подкопават и му подготвят заместник, който да им служи по-всеотдайно,

Макар и много малко, имало е и още има държави и управляващи, които големият капитал не е могъл, да купи и да подчини. За съжаление те са много малко и са принудени да си служат с драконовски и нечовешки мерки, защитавайки се от експлоататорската тирания на няколко династии. Наказанието за такава държава е пълна икономическа и политическа изолация, която неминуемо, рано или късно я поставя на колене. Не се изключват и военни действия, какъвто беше случаят с Либия.

В САЩ влиянието на Рокфелер датира отпреди 100 години с избирането на Уилям Маккинли за президент, а по-късно с Франклин Рузвелт, както и всички следващи президенти до днес, в правителствата на които ключовите позиции — министри на външните работи, на войната,

търговията, просветата, главният прокурор, ЦРУ и др. — са били и са членове на Съвета за чуждестранни връзки, което ще рече хора на Рокфелер.

Джон Фостър Дълас, братовчед на Рокфелер, е министър на външните работи в правителството на Айзенхауер и заема високи дипломатически постове в управлението на Уилсън, Рузвелт и Труман, участва в Парижката конференция след Първата световна война, член е на Репарационната комисия. След Втората световна война участва в комисията по съставянето на Хартата на ООН.

Министър на външните работи в администрацията на президента Кенеди е Дин Ръск. Кенеди дори не го е познавал, когато го е назначил на този висок и отговорен пост. По времето на Джонсън всички най-високи постове в кабинета му са били окупирани от членове на Съвета за чуждестранни връзки. В правителството на Никсън влизат 118 членове на Съвета за чуждестранни връзки, включително и вицепрезидентът Спиро Егню — председател на комитета за избиране на Рокфелер за президент на САЩ. Главният прокурор Митчел преди това е бил адвокат на Нелсън Рокфелер. Хенри Кисинджър — министър на външните работи при Никсън и Форд, е известен като член на Съвета за чуждестранни връзки и Трилатералната комисия. Работил е и официално още е в системата на Рокфелерови.

Външните министерства и ЦРУ са били и още са техни. Външното министерство — за да поддържа външната политика на Рокфелер, а ЦРУ, да я налага насилствено чрез преврати и размирици.

Съветът за чуждестранни връзки е американският филиал на едно общество, произлизащо от Англия, което вярва и пропагандира, че националните граници между държавите трябва да бъдат премахнати и да се установи едно световно управление.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРИЛАТЕРАЛНА КОМИСИЯ

Трилатералната комисия е учредена през 1973 г. от частни лица от Западна Европа, Япония и Северна Америка за взаимодействие между тези три големи световни сектора.

Основател е всеизвестният милиардер Давид Рокфелер, председател и собственик на „Чейз Манхатън Банк“ и на много други банки по света. Негов близък помощник, идеолог и организатор е Збигнев Бжежински, главна фигура от Съвета за чуждестранни връзки. От 1973 до 1976 г. той е директор на Трилатералната комисия. Въпреки че Трилатералната комисия е учредена и съставена от частни лица, неупълномощени от никакво правителство в света, техните цели съвсем не са от частен характер. Двете организации — Съвета за чуждестранни връзки и Трилатералната комисия се управляват от едни и същи хора и имат една и съща цел: „Единно световно управление“. Съветът за чуждестранни връзки е идеологическата организация, докато Трилатералната комисия е изпълнителят на задачите. Така например през 1973 г. Бжежински набеляза за следващ президент на САЩ една съвсем неизвестна и непопулярна фигура — Джими Картър, член на Трилатералната комисия, а за вицепрези-

дент — Уолтър Мандел, също неин член. Рокфелер поема всички предизборни средства и Картър и Мандел са избрани. Картър е съвсем неподготвен за този пост и фактически изпълнителната власт на САЩ попада в ръцете на Трилатералната комисия. Цялото управление от върха до долу е съставено само от нейни членове. Един малък пример:

Джими Картър...президент на САЩ..... Трилатерална комисия
Уотър Мандел...вицепрезидент на САЩ.....Трилатерална комисия
Херолд Браун...министър на отбраната.....Трилатерална комисия
Блументал.....министър на финансите.....Трилатерална комисия
А. Янг.....пълномощен министър към ООН... Трилатерална комисия
Бжежински националната сигурност.....Трилатерална комисия

Всички останали министри, заместник-министри и лица, заемащи най-отговорни постове, са членове на Трилатералната комисия.

Основната Трилатерална структура е тази:

ФИНАНСОВО БРАТСТВО

НЮ ЙОРК

**ТРИЛАТЕРАЛЕН ЕКЗЕКУТИВЕН КОМИТЕТ НА САЩ
ЯПОНИЯ ... ТРИЛАТЕРАЛНА КОМИСИЯ ... ЕВРОПА**

ТРИЛАТЕРАЛНА КОМИСИЯ — РЪКОВОДСТВО

Давид Рокфелер — североамерикански председател

Жорж Бертон — европейски председател

Такеши Ватанабе — японски председател

Еджидио Ортона — европейски подпредседател

Нобухико Ушиба — японски подпредседател

Чарлз Б. Хек — североамерикански секретар

Мартин Тринк — европейски секретар

Тадаши Ямамото — японски секретар

**РАЗВИТИТЕ ДЪРЖАВИ С 80% СВЕТОВНА
ПРОДУКТИВНОСТ**

ВТОРИЯ, ТРЕТИЯ И ЧЕТВЪРТИЯ СВЯТ

На върха на пирамидата са няколко стари фамилии, представляващи американската аристокрация, която контролира мегабанките на Ню Йорк и Америка. Както се вижда от пирамидата, конците се дърпат от тази финансова клика в Ню Йорк. Едва на трето място идват съдружниците от Европа и Япония. Членството по бройки е както следва: Северна Америка — 109, Европа — 106, Япония — 74.

Подразделенията на тази организация са много добре обмислени от тяхна гледна точка и обхващат почти всички

сектори. Владени от нея са най-важните университети: Колумбийският, Джорджтаунският, Харвардският, Хувърският институт, университетите в Хъдсън, Масачузетс и др. Най-големите фондации като Рокфелер, Форд, Карнеги и много други; най-големите и известни вестници в радио и телевизионни станции: „Ню Йорк Таймс“, „Лос Анжелис Таймс“, „Чикаго Сън Таймс“, Си-Би-Ес и др.

В конгреса и Сената, Трилатералната комисия има едни от най-силните си представители.

Американската работническа партия таксува „трилатерализма“ като британска конспирация, внесена в САЩ чрез Хенри Кисинджър, един от директорите на Съвета за чуждестранни връзки, както и на Трилатералната комисия.

Независимо от йерархията, която съществува в пирамидата. Рокфелер и изброените няколко фамилии не са единствените най-мощни диктатори. Те са членове на това семейство, на този „световен колектив“, не по-голям от няколкостотин души, които управляват не само САЩ, но в целия свят, и то само за своите собствени цели.

Както посочвам и по-горе, Трилатеоалната комисия е създадена от Рокфелер, от неговата „Кетеринг фондация“ и от фондацията на Форд.

Джордж Франклин — един от учредителите на Трилатералната комисия, прави следните изказвания пред редактора на списание „Фримен Дайджест“: *„През 1972 г. Рокфелер присъства на едно събрание на билдербергите и предлага идеята си да сближи колкото е възможно повече връзките и отношенията между САЩ, Европа и Япония, Неговата идея се възприема с ентузиазъм и решават, че някой трябва да я учреди и пусне в действие.¹⁷⁷ През юни 1972 г. Рокфелер и Франклин посещават Япония и водят разговори с крупни банкери, които също възприемат с ентузиазъм идеята за Трилатералната комисия, официално създадена и регистрирана“.* Трилатералната комисия не е тайна конспирация, а официална организа-

ция, със специално предназначение: политическо влияние, наложено чрез финансова подкрепа. Кой дава тази финансова подкрепа? Естествено не работническите съюзи, а международните корпорации и международните банки, които контролират света.

Много интересно е, че както в Съветския съюз след революцията 90% от ръководителите на Политбюро и на Централния комитет си смениха имената, същото става и в САЩ. Започва се със смяна на имената на корпорациите, но още не се знае кога техните ръководители ще сменят и собствените си имена. Така например:

- „Стандарт Ойл“ се преименува на „ЕКСОН“;
- „Ню Йорк Банк“ — на „Сити Банк“;
- „Минесота Майнинг“ — на „ЗМ“;
- „Американ Метал“ — на „АМАХ“ и т.н.

Програмата и платформата на тези корпорации са съвсем същите като на националсоциалистите.¹⁷⁸ В последните 10 години Америка върви по този път. В момента в САЩ се провежда скрита социалистическа революция, съвсем различна от тези, които се проведоха на времето във Франция, Съветския съюз, Куба и други страни с оръжие и кръв по улиците.¹⁷⁹ Трилатерализмът е главният двигател за поемане командването на корпоративния социализъм, макар и това да се отрича. Членовете на комисията имат строго определен план, който стриктно се следва посредством марионетки — политици и официална власт. Това е причината за създаване на много държавни планове, които в действителност са в интерес на „световното господство“:

1. Аграрен план и Международен хранителен резерв. Това ще рече монопол върху хранителните ресурси и възможността да се предизвикват изкуствен недостиг и глад, такъв, какъвто Сталин създаде в Съветския съюз — причина да загинат десетки милиони от глад. Почти същата история се повтори и в Етиопия.

2. Енергиен план, с който се провокира енергийната криза през 1978 г. Имаше ли в действителност такава енергийна криза?¹⁸⁰ Не! Само се внуши на света от политиците, банките, пресата и Трилатералната комисия, че такава криза съществува, и цял свят изпадна в паника. За сметка на обикновените хора в хазните на международните банки влязоха много милиарди. В същия момент, когато се обяви енергийна криза, САЩ бяха в състояние не само да задоволят вътрешните нужди, но и да изнасят. Според една статистика енергийните ресурси на САЩ ще стигнат за повече от 2000 години.¹⁸¹ Те имат:

— подземен газ	— резерви за повече от 500 години;
— нафта	— резерви за повече от 200 години;
— бензин	— резерви за повече от 1500 години;
— въглища	— резерви за повече от 6-7000 години;
— реактори	— U-238 има на склад за повече от 100 години производство на енергия.

От пет-шест години изкуствено се създаде голяма компания срещу атомните реактори и въобще срещу атомните централи. Говори се за неимоверни и страшни последици от евентуална радиация. Цяла Европа е осеяна с атомни реактори, които произвеждат евтина енергия. От толкова години експлоатация на тези централи има само един фатален случай в Чернобил, Съветския съюз, който взе 30—40 човешки жертви непосредствено след катастрофата, докато мините за въглища всяка година убиват повече от триста миньора. Ядрената енергия е много по-евтина от тази на петрола и газа, много по-неудобна за експлоатация от страна на мегабогатите. Колкото повече атомни централи работят в света, толкова по-малко петрол и газ ще са необходими и толкова по-малко ще бъдат печалбите на големите компании като „ЕКСОН“, „МОБИЛ“, „АРКО“, „ТЕКСИКО“, „СТАНДАРТ ОЙЛ“ и

др., които са собственост и се ръководят от членовете на Трилатералната комисия.

Колкото и чудно да ви се стори, големите корпорации и международните банкери почти не плащат данъци върху огромните си доходи. Най-ниският личен данък върху дохода на американския данъкоплатец е 14%, докато международните финансови гиганти плащат много по-малко или нищо.

Според официални данни някои от тези корпорации са заплатили данък на държавата през 1976 г. както следва:

„Чейз Манхатън"	0%
„Континентал Банк".....	10,5%
„Фърст Чикаго".....	6,3%
„Банк оф Америка".....	14,9%
„Оксидентал Петролеум" (Хамър).....	4,2%

Трябва да имате предвид, че индивидуалните такси в САЩ достигат до 70%, в Канада са от 17% до 43%, а в Англия — до 98 %. Сравнението между горната таблица и това, което плаща обикновеният гражданин, е поразяващо и търпи остра критика.

Известният лондонски журналист Гордон Тетер с 22-годишен опит в журналистиката изнася поразяващи факти за маневрите на тези финансови интернационалисти¹⁸², поради което е уволнен от вестника, за който работи през целия си живот. Това е още едно доказателство, че Трилатеоалната комисия контролира цял свят. След 1974 г. голяма част от статиите на Тетер въобще не се пускат в пресата. В някои от тези цензурирани статии той цитира изказвания на американския президент Уилсън, който много ясно е виждал какво става около него, но е бил напълно безсилен и безпомощен да се справи с положението. Ето и цитат от статия на Тетер: *„Някои от най-големите хора в САЩ знаят, че съществува една сила, толкова организирана, толкова ловка и неуловима,*

толкова усъвършенствана, толкова проникваща, че е опасно дори шепнешком да се говори за ТЯХ, защото ще бъдете жестоко осъдени от ТЯХ."

Главната цел на трилатералистите е политическата власт, да подредят света така, както ТЕ го разбират и най-добре пасва на техните интереси. Те се стремят към политическата власт, за да управляват световната икономика. Идеята им е да въвлекат пет-шест страни с развита икономика в установяване на „новата система“. Останалите страни няма да имат друг изход и една по една ще влязат в общото гърне.

Колкото и да е неприятно, трябва да призная, че целите и идеите на тази организация много бързо се налагат в света. Най-големите страни в света като САЩ, СССР, Китай, Англия, Канада са почти превзети от тях.

Планът на Горбачов за „гласност“ и „перестройка“ е положителна крачка към демократизиране на Съветския съюз и дава възможност на обикновения руски човек да вземе по-голямо участие при определяне на съдбата си.

Сключването на договора между СССР и САЩ за елиминирането на ядрените ракети и за взаимен контрол се приема възторжено от по-голямата част на света. Това е стъпка към омиротворяване на света, но не и окончателно решение за спиране на войните. Това е само една временна задръжка, която има за цел да помогне за финансовото стабилизиране на Съветския съюз. От 1917 г. досега СССР нито за момент не е представлявал каквато и да е реална военна заплаха за САЩ, нито САЩ за Съветския съюз. Господарят е бил винаги един и в момента е същият. Имаше един период по времето на Сталин, когато господарят не беше онipotентен. От Хрущовата ера насам постепенно „ТЕ.“ (Международното управление), за което говори Кръстю Раковски, възвръщат позициите си от 1917 г. и никак няма да се учудя, ако само след няколко години „НОВИЯТ РЕД“ настъпи в Съветския съюз. За някое и друго десетилетие това ще се хареса на руските

хора, тъй като славянската поговорка казва: „По-добре слуга на богат господар, отколкото съдружник на беден“. Но ще дойде време, когато техните поколения ще платят скъпо на тези малцина господари, които „душат с финес“.

Някои прозорливи европейски политици и финансови капацитети виждат много добре намеренията на организацията за „нов световен ред“ и настояват за по-бързото стабилизиране на Европейската общност. Така например през 1978 г. се въвежда новата европейска разменна единица (ЕКЮ). Целта на екю-то, което има златно покритие, е да стимулира използването на златото като разменно средство, за да се предпазят европейските парични обръщания от спекулация и да се освободят от опекуството на книжния долар, който е без каквото и да е реално покритие. Действителната му стойност е само стойността на хартията и напечатването — няколко цента.

Съвет за чуждестранни връзки и Трилатерална комисия;

Малка част от минали и настоящи членове, които са заемали високи постове в управлението на САЩ

Давил Рокфелер

Председател на СЧВ и ТК

Джордж Буш (СЧВ + ТК)	президент на САЩ
Александър Хейг (СЧВ)	министър на външните работи
Джордж Шулиц (СЧВ)	министър на външните работи
Сайръс Ванс (СЧВ + ТК)	министър на външните работи
Уолтър Мандел (СЧВ + ТК)	вицепрезидент на САЩ
Херолд Браун (СЧВ + ТК)	министър на отбраната
Гаспер Вайнбергер (СЧВ + ТК)	министър на отбраната
Ген. Дейвид Джонс (СЧВ)	председател на върховното военно командване
Адм. Станфийлд Търнър (СЧВ)	директор на ЦРУ
Уилям Кеси (СЧВ)	президент на САЩ
Джими Каргър (ТК)	президент на САЩ
Х. Ченъри (СЧВ)	Световна банка
В. Б. Чел (СЧВ)	Международен валутен фонд
Збигнев Бжежински (СЧВ + ТК)	съветник по безопасността на президента
Роберт Макнамара (СЧВ)	Световна банка
Хенри Кисинджър (СЧВ + ТК)	министър на външните работи и съветник на президента

Други бивша и настоящи членове на СЧВ и ТК, които са били на държавна работа в САЩ

Уорън Христофър	заместник-министър на външните работи
Лъки Бенсън	заместник-министър на външните работи
Ричард Капър	заместник-министър по икономическите въпроси
Хедли Донован	специален съветник на президента на САЩ
Ричард Холброк	помощник-министър на външните работи по източнокитайските въпроси
Антони Соломон	помощник-министър на финансите на САЩ
Джон Савил	заместник-министър на енергетиката
Ричард Гарднер	посланик на САЩ в Италия
Елиот Ричардсън	щатски посланик
Жералд Смит	щатски посланик
Артур Бърнс	бивш председател на Федералния резерв
Доналд Фрезер	кмет на Минеаполис

С. Линовиц	щатски посланик
Чарлз Робинсън	заместник-министър на външните работници
Ж. Роберт Шетзел	посланик
Ръсел Трейн	администратор по околната среда
Пол Уорнке	директор, контрол на въоръжението
Глен Уатс	председател на комуникационните работници
В. Майкъл Блументал	министър на финансите
Жозеф Калифано	министър на здравеопазването и образованието
Ендрю Янг	представител на САЩ към ООН
Патриция Херис	министър на благоустройството
Уорън Христофър	заместник-министър на външните работи
Дейвид Макгиферт	помощник-министър на отбраната
Р. Джеймс Уолси	заместник-министър на флотата
Ричард Копър	заместник-министър на външните работи
Матю Нимец	съветник към Външното министерство
Джеймс Джонсън	изпълнителен помощник на вицепрезидента
Кингман Бревстер	посланик на Великобритания
Артур Хартман	посланик във Франция
Лесли Глеб	директор на политическото бюро към военните
Роберт Боуи	заместник-директор на ЦРУ

Щатски губернатори

Джон Рокфелер (СЧВ - ТК)	губернатор на Западна Вирджиния
Рубен Аскю (СЧВ)	губернатор на Флорида
Уилям Скрантон (СЧВ - ТК)	губернатор на Пенсилвания
Джеймс Картър (ТК)	губернатор на Джорджия
Джеймс Томпсън (СЧВ)	губернатор на Илинойс
Брюс Бабит (СЧВ - ТК)	губернатор на Аризона
Даниел Еванс (ТК)	губернатор на Вашингтон
Роберт Грам (СЧВ)	губернатор на Флорида
Нийл Голдшмит	губернатор на Орегон

Федерален резерв

Пол Уокър	СЧВ + ТК	Андрю Браймер	СЧВ + ТК
Джордж Верхаузер	СЧВ + ТК	Хенри Вудбридж	СЧВ + ТК
Емет Райс	СЧВ	Антони Соломон	СЧВ + ТК
Хенри Валих	СЧВ	Стивън Мюлер	СЧВ
Доналд Плейтън	СЧВ	Джералд Хайнес	СЧВ

Финанси

Доналд Ригън	СЧВ	М. Блумснтал	СЧВ + ТК
С. Ю. Лорд	СЧВ	Д. Фред Бергщайн	СЧВ
Уилям Саймън	СЧВ + ТК	Джон Химан	СЧВ
Антони Соломон	СЧВ + ТК	Джордж Шулиц	СЧВ
Хелън Юнз	СЧВ	Арнолд Нахманов	СЧВ
Ричард Фишер	СЧВ	Роджър Алтман	СЧВ

Министри на отбраната

Макелрой	СЧВ	Гейти	СЧВ
Макнамара	СЧВ	Лейрд	СЧВ
Ричардсън	СЧВ + ТК	Шлезинджер	СЧВ
Румсфелд	СЧВ	Браун	СЧВ + ТК
Вайнберг	СЧВ + ТК	Карлучи	СЧВ

Военни (от генерал нагоре)

Ген.-майор Гинзбург	СЧВ	Уолси (зам.-мин. на флотата)	СЧВ
Ген.-лейт. С. Бери	СЧВ	Ген.-майор Браун	СЧВ
Ген. С. Уокър	СЧВ	Ген.-майор Пустей	СЧВ
Адм. Велендер	СЧВ	Бриг. ген. Сигъл	СЧВ
Ген.-лейт. Лавинг	СЧВ	Ген.-лейт. Д. Смит	СЧВ
Адм. С. Теч	СЧВ	Ген.-майор Ф. Соломон	СЧВ
Бриг. ген. В. Ушер	СЧВ	Ген.-майор Уелч	СЧВ
Ген.-лейт. Гард	СЧВ	Адм. В. Кроу	СЧВ
Бриг. ген. Томпсън	СЧВ	Ген. Е. Майер	СЧВ
Кап. Дивентър	СЧВ	Ген. Викхам	СЧВ
Кап. Мил	СЧВ	Бриг. ген. Бранфорд	СЧВ
Бриг. ген. Ейрс	СЧВ	Бриг. ген. Джулиах	СЧВ
Бриг. ген. Пфантц	СЧВ	Кап. Джентри	СЧВ
Кап. С. Ринг	СЧВ	Бриг. ген. Пери Смит	СЧВ
Кап. Фиске	СЧВ	Ген. Р. Боуман	СЧВ
Кап. Х. Кер	СЧВ	Ген. Кноветон	СЧВ
Кап. Курт	СЧВ	Адм. Ж. Ли	СЧВ
Ген. Лоу Ален	СЧВ	Ген.-майор Жак Мерит	СЧВ
Адм. Том Нансън	СЧВ	Ген.-лейт. Е. Ровни	СЧВ
Ген. лейт. Пол Гоман	СЧВ	Ген.-майор Дейвид Смит	СЧВ
Контраадм. С. А. Трост	СЧВ	Ген.-лейт. Т. Смит	СЧВ

Директори на Уест Пойнт след 1960 г.

Вестморланд	СЧВ	Ламперт	СЧВ
Бенет	СЧВ	Кновлтън	СЧВ
Бери	СЧВ	Гудпастьр	СЧВ

Съюзническа върховни командири

Айзенхауер	СЧВ	Риджуей	СЧВ
Гринтер	СЧВ	Норщед	СЧВ
Лемнитцер	СЧВ	Гудпастьър	СЧВ
Хег	СЧВ		

Профсъюзни членове

Лейн Киркланд (СЧВ + ТК)	Председател на автотранспортните работници
Леонард Вудкок (СЧВ + ТК)	бивш председател на обединението на автомобилните работници
И. В. Абел (ТК)	бивш председател на обединението на металургичните работници
Глен Уатс (СЧВ + ТК)	председател на комуникационните работници в САЩ
Джордж Вурф (СЧВ)	председател на американската федерация на щатските работници
Мартин Вард (СЧВ + ТК)	председател на тръбната индустрия
Мури Финли (СЧВ)	председател на текстилните работници
Коуард Самуел (СЧВ)	председател на индустриалния профсъюз
Томас Донахю (СЧВ + ТК)	секретар-касиер на автотрансп. работници

Компанията „Форд“

Доналд Питърсън	СЧВ	Картър Бургес	СЧВ
Клифтън Уортън	СЧВ	Арай Милер	ТК
Филип Колдуел	ТК		

Компанията „Крайслер“

Джеров Холанд	СЧВ	Наджеб Халаби	СЧВ
Том Килефър	СЧВ	Дилворт	СЧВ
Габриел Нож	СЧВ		

Дженерал „Мотърс“

Рубен Джонсън	СЧВ	Роджер Смит	СЧВ
Мариана Вайтман	СЧВ + ТК		

Международни връзки

Ендрю Бример	СЧВ + ТК	Брок Маккормик	СЧВ
--------------	----------	----------------	-----

Компании, контролирани от членовете на СЧВ или ТК

„Ексон" — контролирала от Рокфелер

„Стандарт Ойл" — контролирана от Рокфелер

„Оксидентън Петролеум" — с председател Армавд Хамър, който е бил близък приятел на Ленин

„Бехтъл" от Сан Франциско - Джордж Шулц (СЧВ) е бил председател през 1980 г., а Вайнбергер (СЧВ) беше вицепрезидент. По-късно те стават: първият - министър на външните работи, а вторият — министър на отбраната. „Бехтъл" е най-голямата компания за построяване на атомни централи. Доходите ѝ възлизат на повече от 2 милиарда долара годишно.

Пресата — по-голямата част от американската преса е окупирана от СЧВ и ТК

„Чикаго Сън Таймс" — с Емет Дедмън (ТК) като гл. директор и Джеймс Хог (СЧВ и ТК)

„Ню Йорк Таймс" — със Сайрънс Ванс (СЧВ + ТК) като директор и повече от 30 бивши и настоящи членове на СЧВ и ТК.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

СИНДРОМ НА ПРИДОБИТАТА ИМУННА НЕДОСТАТЪЧНОСТ (СПИН)

Този вирус причинява фатална болест, която разрушава имунитета на тялото, способността му да се бори срещу много други инфекции и болести и уврежда мозъка. Самият вирус не убива. В момента е разпространен по целия свят. Съществуват все още само палиативни средства за лечение, но не и ваксина за предпазване от тази болест. Краят на заболялите засега е 100% фатален. Според изследователите вирусът, причинител на тази смъртоносна болест, съществува в около сто различни форми, което затруднява учените да намерят подходяща ваксина. Друг проблем е дългият инкубационен период — повече от десет години преди появяване на симптомите, време през което заразеният съвсем несъзнателно може да зарази много други.

По преценка на Световната здравна организация около 10 милиона души вече са заразени с този вирус. Единственото, установено с положителност, са начините на разпространение, което все пак е една крачка напред. А те са:

- хомосексуализъм;
- употреба на нестерилни спринцовки;
- преливане на непроверена кръв;
- новородени бебета от инфектирани майки.

Самият вирус се дезактивира много бързо от въздуха, с гореща вода, 10% разтвор от белина и алкохол.

Най-много са пострадали болните от хемофилия, на които непрекъснато е преливана непроверена кръв преди откриване на болестта.

Всичко описано дотук за болестта е извлечено от изявленията на Световната здравна организация. В желанието си да не всяват паника сред хората, представителите на организацията изглежда скриват някои неща по отношение на тази сериозна болест, най-сериозната след епидемията от испански грип през 1918—1919 г. От новородените във Франция всеки ден се ражда по едно бебе с положителен резултат на вируса с не повече от три до пет години надежда за живот.

През август 1986 г. в официалния си вестник „Правда“ руснаците първи пускат мълвата, че вирусът на СПИН произлиза от една американска военна лаборатория.¹⁸³ Същото потвърждават и двама източногермански лекари — Яков Сегал и Роналд Демлов, които твърдят, че появяването на вируса съвпада точно по време с откриването на една биологична американска лаборатория, наречена „Р—4“, помещаваща се във Форт Дитрих.

На 22 септември 1986 г. Радио Москва в предаване на английски език атакува отново американците: *Американското Министерство на отбраната прави опити върху хората в развоя на изследванията си.*¹⁸⁴ Коментаторът продължава: *„Вирусът на СПИН е плод на американските специалисти, получен при манипулирането с човешки гени.*“¹⁸⁵

Британският „Сънди Експрес“ пише: *„Вирусът-убиец СПИН може би е бил изкуствено създаден от американските учени по време на лабораторни опити“.*

Известният британски специалист в областта на СПИН, професор Петър Кернов също поддържа теорията за изкуственото създаване на вируса.¹⁸⁶

На 2 ноември 1986 г. „Сънди Експрес“ отново се спира на въпроса за, *„Съветско-американско коопериране във връзка със СПИН“.*

Доктор Джон Сил, също британски експерт в областта на СПИН, публикува в английския „Медицински журнал“, че факторът на СПИН произхожда от една комбинация на

вируса (de la Visna) — овча болест, с вируса (de la leucemie de bovins) волска болест¹⁸⁷.

Най-после ЦРУ и Пентагонът контраатакуват: „Ако действително вирусът на СПИН е избягъл от някои лаборатории, затова трябва да бъдат заподозрени руснаците.“¹⁸⁸

Истината е, че много държави и специално великите сили работят усърдно върху една съвсем нова генерация биологически оръжия.

Колкото и да се обвиняват взаимно американци и руснаци, аз приемам, че това е само за консумация на масите. В повечето американски научни институти те работят заедно или взаимно споделят постиженията си.

Спирам се подробно на една много добре аргументирана декларация на д-р Вилхелм Кембел Дъглас, озаглавена „Кой уби Африка?“. Кой? *Световната здравна организация уби Африка с вируса СПИН.*¹⁸⁹ Действително много провокиращо и смело изявление, но тя е тази, която в своя бюлетин твърди:¹⁹⁰ „Трябва да се направят опити, за да се види дали вирусите могат да упражнят селективен ефект върху защитната функция. Да се види дали самият имунитет по отношение на вируса може да бъде увреден, ако, инфектиращият вирус повреди повече или по-малко селективно клетката, отговаряща на вируса.“¹⁹¹

Горното означава да се правят опити върху вируси, които да разрушат системата на човешката Т-клетка и да стигне до имунитетен недостиг. На кого е нужно това Ако действително се открие едно такова вирусно изобретение, каквото Световната здравна организация предлага и се направят страшни и фатални инфекциозни вируси, които човешката имунна система не може да се справи какво следва? Че едно такова изобретение може да унищожи човешката раса.

По-рано не вярвах много на конспирации или по-скоро за мен те бяха ограничени. Сега обаче се убедих, че 90% (да не кажа всичко) на този свят е построено върху

конспиративни начала, като първото място държат икономическите. Всички останали конспирации: политически, военно, етнически, научни и всевъзможни други са функция на икономическите.

За нещастие много учени съзнателно или несъзнателно със становището си по някои въпроси влияят на масите и на недобре осведомените.

Така например едни от най-добрите световни вирусолози твърдят, че вирусът СПИН произлиза от зелената маймуна в Централна Африка, ухапала един местен туземец. Такава грешка не е позволена на известни учени, които знаят много добре, че вирусът на СПИН не се среща в маймуните или в което и да е животно.¹⁹²

Първо, тази болест се появява едновременно в САЩ, Хаити, Бразилия и Централна Африка. Как стана така, че четири зелени маймуни едновременно ухапаха хора в тези четири различни страни. Второ, доказва се, че генетически е невъзможно пренасянето на вируса на СПИН от маймуни на човек по естествен път.¹⁹³ Трето, дори и да приемем, че зелената маймуна е предала вируса на човека, това не съвпада с развитието на болестта. На всеки 14 месеца числото на инфектираните хора се удвоява.¹⁹⁴ Като съпоставим първия случай на заболяване с настоящия брой заболявания, няма съмнение, че голям брой хора са били инфектирани в същото време.

Ако първият случай през 1972 г. произхожда от маймуната, дублирайки се на всеки 14 месеца, до края на 1988 г. броят на инфекциите ще бъде някъде около 14 000 случая в Африка, а не от мащаба на милиони, какъвто е днес.

Д-р Теодор Стрекер разследва случая и установява, че Националният раков институт съвместно със Световната здравна организация, откриват вируса на СПИН в лабораторията на Форт Дитрих.¹⁹⁵ Те комбинират вирусите: bovine leukemia virus с sheep visna virus и ги инжектират в човешка тъкан. Резултатът е вирусът на СПИН, първият

познат на човечеството ретровирус със 100% смъртност на инфектираните.

Най-голямата беда е, че вирусът на СПИН се появява в хиляди най-различни форми и действията му са различни. Някои причиняват гниене на мозъка, също като при овчия вирус, други предизвикват левкемия, като болестите при кравешкия вирус и какво ли не още. Вирусът непрекъснато ще се променя и ще се изразява с нови болести, които никога няма да позволят на учените да измерят ваксина.

Един от ръководителите на лабораторията във Форт Дитрих Карлтън Гаждусек заявява следното: *„Аз имам тук една сграда, където работят повече научни сътрудници и учени от Съветския съюз и Китай. Те имат свободен достъп до всички лаборатории, където работят американци. Дадже и военните отделения за инфекциозни болести са препълнени с чуждестранни работници, невинаги от приятелски страни.“*

Авторът Дъглас продължава: *„Аз мога да ви уверя, че създаването и изпускането на вируса на СПИН не е никаква случайност. Това беше хладнокръвен успешен опит да се създаде един убийствен вирус, който след това беше успешно изпробван в Африка. Толкова успешен, че голяма част от населението на Централна Африка е може би ликвидирана — милиони умрели в срок от три до пет години. То не беше случайно. То беше обмислено.“*¹⁹⁶

Как този смъртоносен вирус се пренесе в САЩ и просто унищожи хомосексуалното население? Вярно е, че няколко случая са пренесени от хомосексуалисти от Хаити, но това не е нищо в сравнение с болните от СПИН днес.

До 1978 г. този вирус не е съществувал в САЩ, до момента, когато се въвежда ваксината хепатитис-В, която показва точно епидемиологията на СПИН.

Центърът за контролиране на болестите съобщава през 1981 г., че 4% от всички, получили противохепатитна ваксина, са инфектирани със СПИН. През 1984 г. те признават 60% заболели, а сега отказват да дадат каквито и

да са сведения и статистика, защото не искат да признаят, че 100% от ваксинираните с противохепатитната ваксина са инфектирани.¹⁹⁷ Сведенията за тези изследвания се пазят в Министерството на правосъдието на САЩ и никой вече няма да ги види.

От горното става ясно, че този смъртоносен вирус в САЩ не идва от Африка, а се разпространява под друга форма, чрез противохепатитна ваксина, докато африканската епидемия се причинява от ваксината против едра шарка (вариола), в която е бил поставен вирусът на СПИН.¹⁹⁸

Тази коварна болест е една от най-големите заплахи за банкрутиране на много държави.

През 1985 г. СПИН струва само на САЩ около 5 милиарда долара, в 1987 г. — повече от 10 милиарда долара, а към края на 1991 г. ще се необходими около 65 милиарда долара.

Независимо от това какви мерки се предприемат и какви лекарства и ваксини ще се усъвършенствуват през следващите няколко години, това е едно страшно бедствие за хората.

Много африкански държави са изправени пред икономически катастрофи заради тази болест. Хомосексуализмът, заразените медицински спринцовки и преливането на кръв са инфектирали от 10 до 20% от населението на някои държави.

Предполага се, че бързо нарастващата епидемия ще обезлюди някои райони.¹⁹⁹ Със същия страх живеят хората в Южна Америка и в много други страни.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ И ОБРЪЩЕНИЕ

Всяка тъмна нощ има светъл край..

персийска пословица

Една малка рекапитулация на изнесеното разкрива на читателя непочтените тайни замисли на международната конспирация. Не желая да наложа на никого моето мнение, споделено и от много други, целта е само да се докаже една истина. Разследвайте отделни факти от миналото и настоящето и сами си направете заключение!

Най-големите доходи на банките идват от заемите, които те отпускат на държавите, но при обикновена и нормална ситуация никой не търси заем. Следователно за тази цел трябва да се предизвика необходимост и търсене, някаква криза и паника като глад, война или революция. Френската и Американската революция, Първата световна война, Съветската революция, Втората световна война, Виетнамската, Корейската война и всички локални войни, които се водят и до днес направиха няколко фамилии най-страшните финансови деспоти и диктатори на света. Падането на Наполеон се ознаменува с възкресението на Ротшилдови. Оттогава и до днес всички държавници искат тяхното становище за водене или прекратяване на каквито и да са военни действия. По съвсем непочтен начин всички тези мегабанки си присвоиха имуществата и авоарите на руския императорски двор, твърдейки, че няма никакви наследници. Вярно е, че те избиха почти всички от царската фамилия, но за тяхно голямо съжаление изглежда че престолонаследникът Алексей е още жив. Само тези авоари от 1917 г. до днес възлизат на повече от 100 милиарда долара. Името Ротшилд вече почти не се чува. Ротшилдови са си създали една просто невероятна мрежа от корпорации и банки, които работят за тях. Морган — един от най-известните банкери на света — е бил само тяхна пионка и е работил с техни капитали, което се разбира едва в 1913 г. след неговата смърт, когато

наличните му богатства възлизат само на 12 милиона долара. Същото се отнася и до свързаните с фамилията Kuhn, Loeb Co., Paul и Max Wartburg, полковник Хауз — дясната ръка на злия гений на президента Уилсън и др. Английската банка, креатура на Ротшилд, е играела най-важната роля във всички войни, революции, шпионски и търговски кризи. „Движението за обезоръжаваш“ през 1930 г., подобно на днешното, е било също една от многото непочтени стъпки на Ротшилдови. Целта е била да се унищожи всичкото старо оръжие и страните да се въоръжат с ново. Тъмната личност Захаров, най-известният търговец на оръжие, е имал непрекъснат достъп до политическите асове на света. Така например през 1917 г. тримата големи лидери — Уилсън, Лойд Джордж и Клемансо, лично посещават Захаров в парижката му къща. Захаров е бил в тясна връзка с всички оръжейни заводи като „Круп“, „Шкода“, „Шнайдер“, „Бромбовери“ и др., по-голяма част от които са притежание на Ротшилдови. Те са разположени във Франция и Германия. По време на войната тези компании остават под управлението на Франция и Германия, независимо от водените военни действия между двете страни. Германците не атакуват заводите във Франция, нито пък съюзниците разрушават тези в Германия. Всички стратегически материали от Франция са преминавали през Швейцария за Германия, което е било обществена тайна.

Световните събития от векове и до днес показват, че те са ставали от и в името на нещо. Тези, които са предизвикали и ръководели събитията, винаги са намирали начин да оправдят средствата, за да постигнат целта си.

Наполеон и Хитлер в стремежа си да завладеят света са имали своите оправдания. Френската революция, за да обезглави много невинни хора под ножа на гилотината, е имала своето оправдание. Сталин, за да ликвидира десетки милиони обикновени руски хора, е имал своето оправдание. По същия път на оправданията в Камбоджа бяха

ликвидирани повече от 3,5 милиона невинни мъже, жени и деца. Същото оправдание имат и тези, които през Втората световна война разрешиха и дадоха права на криминалисти четиридесет безотговорни дни да ограбват, колят и бесят. И те вършеха това в името на нещо, в името на революцията и на народа.

Историята показва, че всички велики империи и цивилизации са пропадали и загивали от собствените си грехове и грешки. Днешната цивилизация не прави изключение. Извратеността вилнее. Скъперничеството и алчността са лозунгите за прогресиране. Моралът става все по-нисък!

Като чета и изучавам събитията от миналото, идвам до заключението, че всички известни личности, споменати по-горе, са имали действително своите оправдания. Наполеон, създаден и издигнат от Ротшилд, вижда виновниците за злините по онова време и решава да ги ликвидира. Но как? Като стане още по-силен! Уви, противникът му се оказва още по-могъщ.

Версайският договор и капиталът създадоха Хитлер и след като видяха, че той не им служи както те желаят, решиха да го ликвидират. В желанието си да се отбранява, той употреби крайни и нечовешки зверства, които покъртиха света.

Сталин, след като ликвидира личния си съперник Троцки, трябваше да се отбранява от ударите на невидимата сила и нейните хора, които бяха завладели съветското управление. За наложения изкуствен глад, за систематическите чистки, за ликвидирането на генералите и повечето от помощниците си през 1938 г. и той имаше добро оправдание — „за успеха на революцията и за Матушка Русия“.

Много неща от тази книга ще ви се сторят невероятни. Трябва да ви уверя, че всичко отговаря на истината. Ще ви се видят необикновени, защото пресата, радиото и телевизията правят хората жертви на предварително

запланувано програмиране, което ги извежда от действителността и засилва тяхното въображение. Така например всички тези фантастични филми, в които се говори за галактики, звездни войни, НЛО и какви ли не още фантазии дават своето отражение и отпечатък върху нас. Хората гледат телевизия средно 3 1/2 часа дневно. Това отнема повече време, отколкото е необходимо, за да завършим няколко университета през живота си.

Не си въобразявам, че всички читатели ще приемат всичко в книгата като истина, но съм убеден, че много от тях ще се позамислят и ще се постараят да анализират много от събитията. Неизбежно това ще ги доведе до някакво заключение. Това е всичко, което искам и това ще бъде най-голямата ми награда.

Много учени си задават въпроса дали ще просъществува днешната цивилизация? Този въпрос е много уместен и актуален. Няма повече време за двоумение. Часовниковата стрелка се движи със сатанинска бързина към погроми и разрушения на света. За да се спаси светът от очаквания катаклизъм, трябва да се спасят САЩ, СССР и Китай. Това са страните, които единствено са в състояние да поддържат едно световно равновесие. 1990 г. е една от най-окуражаващите години от столетия насам. По едно и също време двете доминиращи социалистически страни — СССР и Китай — се управляват от далновидни и умерени управници, които не се страхуват да си признаят слабите страни и да протегнат ръка на довчерашия си т. нар. „враг“ САЩ. Тази инициатива бе благоприятно възприета от Рейгън и от целия американски народ. Дано днешният президент продължи да върви по стъпките на предишния и да подпомогне всячески усилията на Горбачов и на китайските ръководители за един нов и справедлив ред. Дано американските правници, начело с Буш издържат на напрежението и натиска от страна на мегабанките, чийто стремеж не е разбирателството, а „разделение на света“. А по всичко личи, че те вече гласят „свои“ нови управ-

ници на тези две изстрадали страни. Надявам се, че тази мирна инициатива честно ще се подеме и от останалия свят за по-бързото спасение на човечеството.

Не т. нар. „световно управление“ ще спаси света, тъй като то е създаване на една всесилна тайна организация и работи само за интересите на тези скрити 300 банкери, които усърдно крият имената и участието си в нея. Единственото спасение е те да бъдат изправени пред специален международен съд и да отговарят за всичките си действия. За да се спре международната омраза, недоверие, бунтове и войни между народите, трябва да се унищожи тази тайнствена организация, която владее и тормози човечеството в света. Много европейци са убедени, че всичките злини за Европа идват от американските банкери. Това е обществена тайна, тъй като всеки знае, че капиталистите от Франкфурт, оглавени от Ротшилдови и техните скрити помощници, се прехвърлиха в САЩ и ги превзеха напълно, особено след узаконяването на техния компютър за доходи — Федералния резерв.

Аз живея в САЩ повече от двадесет години и съм благодарен за приема, която ми оказаха. Прекрасна и природно богата страна. Прекрасен народ, но за съжаление политически наивен. Старата генерация е рядко честна и гостоприемна. Младото поколение умишлено се корумпира и осакатява чрез всевъзможни изопачени развлечения и опиати. Прекрасна Америка, внимавай! Събуди се! Крайно време е да си отвориш очите и да се спасиш!

Аз мисля, че Съветският съюз и Китай по-лесно ще се справят с предстоящите им големи вътрешни и международни въпроси, отколкото САЩ. Това е така, защото тези две страни още не са напълно обхванати от финансовия и икономически октопод, който напълно е задушил САЩ. Моят единствен съвет е двете страни да не бързат да плуват във водите на САЩ, защото удавянето им е неминуемо. Вътрешната и външната политика на Съветския съюз и Китай в момента ми вдъхват доверие и мисля,

че с тяхна помощ Америка и светът може да се спасят от това зло. Нека мегакапиталът бъде изправен да отговаря и да върне всичко незаконно придобито от човечеството. Едно такова справедливо разпределение на тези огромни богатства от порядъка на трилиони ще направи света отново цветущ и щастлив.

Едно нещо без съмнение е сигурно — че вие сте и съществувате! Нищо в света не създава доверието, освен самите вие. Няма да има истински мир и любов на земята, докато вие самите не го почувствате в себе си. Когато любов озари сърцето ви, когато умът ви види красотата на човека такава, каквато е в действителност, когато спрете да подклаждате войните, тогава само ще настъпи мир. Вие трябва да разберете мистерията на двете противоположности. Това е най-голямата тайна, която всеки трябва да знае. Сърцето и умът ви трябва да останат едно цяло. Непознатият и приятелят ви са едно и също. Околната среда и ние сме част от цялото.

Мислейки само за себе си, вие предизвиквате една егоистична активност, която е в противоречие с нормите на другите в обществото. Същността на живота е във всеобщото благоденствие и равноправие. Вратата между нас и вас е здраво залостена от вашата страна и създава непреодолима бариера между вас и човека. Ние се мъчим да отворим тази врата и премахнем съществуващата бариера не чрез деление, а като неделима част от това общество, към което и Вие принадлежите. Като съвсем отделна част от обществото Вие никога няма да бъдете щастливи и вечно ще живеете със страха на малцинството.

Какво виждам, когато Ви гледам? Само едно лице, което излъчва егоизъм и омраза към всички останали, към цялото човечество, към целия свят. Може би вие мислите, че се наслаждавате на някаква красота и блаженство! Те са фиктивни форми и пропорции, внушения и стимуланти. Те се явяват, само когато любовта е там, всичко останало е рефлексия.

Какво е свободата, която за вас е почти неограничена? Това е да следваш всяко желание с всичките му форми, да изпълниш всяко намерение и цел. Единственото ви желание е да натрупате повече от това, което притежавате, или да предотвратите загуби. Желанието ви преследва само тези цели, които ви доставят удоволствие, докато на нас носят мъки и страдания. Няма свобода в желанията, мислите и действията. Те носят удоволствия на едни и мъки и страдания — на други. Като краен резултат възнагражденията и наказанията са очевидно толкова неравни, че великият и обикновеният, аристократът и подлецът, са под един знаменател — нещастие за всички.

Ние страдаме от това, че вие разделяте индивидите един от друг. Има живот, има красота, има блаженство. Как да ги сравним? И как можем да ги разделим? Разделението създава конфликти: любов и омраза. Институти, водени само от един отделен индивид, създават самота, нещастия и мъки.

Първо, трябва да знаем какво сме ние. Ключът е само в нас, никъде другаде. Вътрешните конфликти са настъпили още от нашето творение. Живеем сред светлина и тъмнина, добро и зло. Идва време, когато всички конфликти спират, всички неприятности изчезват, чак тогава се появява осъзнаването и се получава ясната представа за непрекъснатата нарастващата катастрофа.

Вие се стремите да достигнете непостижима висота. Неминуемо ще пропаднете и то само затова, защото във вашето съзнание съществуват субект и обект. Направете така, че ние да гледаме на вас както на всички други — без сравнение и без обвинения. Да няма субекти и да няма обекти. Всички да бъдем едно!

Спрете да експлоатирате структурата на човешкия живот, който изисква разделение на труда, следователно разделяне на хората на класи и условности.

Спрете да използвате даденото ви превъзходство и сила върху останалите класи.

Спрете да използвате всички ваши начини за диктатура и терор — предисловие на икономическото заробване, в което е днес светът.

Животът е предназначен, за да ви направи по-добри, а не по-лоши. Насладете му се, но така, както всички останали — чрез труд.

В момента вие сте единствените, които управлявате света и единствено вие сте в състояние да го промените, като наложите едно по-голямо равновесие и справедливост. Проявете по-голяма хуманност и измийте до известна степен греховете на вашите предшественици. Миналото по-лесно се забравя от настоящето. Ако не ви интересува обикновения човек, то помислете за вашето собствено и кръвно поколение. Нима един баща е в състояние да завещае на любимите си деца своя позор, собствената омраза и неизбежното наказание.

Заживейте един мирен живот и дайте на човечеството мир и спокойствие.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

Books:

- Allen, Gam. None Call it Conspiracy. 1972.
----- . The Rockefeller File. 1976.
Ambrose, Stephen E. Rise to Globalism. 1980 Armstrong, George. The Rothschild Money. 1940. Bernstein, Jack. Wimps of Subversives in Congress Flirt with One World Government. 1985.
Britton, Frank L. Behing Communism. Cantelon, Willard. The Day the Dollar Dies. 1973. Carver, Field Marchall Michael. Chaitkin Anton. Treason in Americ. 1985. Coogan, Gertrude M. Money Creations. 1982.
Corti, Count Egon Caesar. The Rise of the House of Rothschild. 1972. Count Cherep-Spiridovich, Maj — Gen. The Secret World Government. 1926.
Del Mar, Alexander. A History of Monetary Crimes. 1899. Divine, Robert A. The Reluctant Belligerent. 1967. Domhoff, G. William. Who Rules America? 1967. Eastman, Max. Reflections on the Failure of Socialism. 1955. Editors of Scholastic Magazine. What Should You Know about Communism. 1962.
Emry, Sheldon. Billions for the Bankers, Debts for the People. 1984.
Epperson, A. Ralph. The Unseen Hand. Fahey, Rev. Denis. The Rulurs of Russia. 1984. Fraser, L. Griag. The Testament of Adolf Hitler. 1945.
Freedman, Ben. The Hidden Tyranny. Liberty Bell Press. German White Book. New York: German of Library of Information. Griffin, Des. Fourth Reich of the Rich. 1984. Hersey. John. Hiroshima. 1968. Hoover, J. Edgar. Masters of Deceit. 1961. House, E. M. Philip Dru, Administrator. 1912. Hoyt, Richard. Trotsky's Run. 1983. Human Culture of Humans. Sovereign Press, 1987. Keagan, John and Andrew Wheatcroft. Who's Who Military History. 1976. Kitson, Arthur. The Bankers Conspiracy. 1933.
Kluckhohn, Frank L. The Naked Rise of Communism. 1962. Knuth, E. C. The Empire of the City. 1945. Kurtz, Paul. Humanist Manifestos I and II. 1984. Kutz, Myer. Rockefeller Power. 1975. Lederer, William J. A Nation of Sheep 1962.

Lord, Walter. Day of Infamy. 1957.
 Lowry, H. Graham. Now the Nation was Won. 1987.
 Lundberg, Ferdinand. The Rich and the Super-Rich. 1969.
 Marchetti, Victor and John D. Marks. The C.I.A. 1975.
 Marsden, Victor, Trans. The Protocols of Zion. 1934.
 Marx, Karl and Friedrich Engels. The Zommunist Manifesto.
 Mills, C. Wright. The Power Elite. 1959.
 Mohr, Col. Gordon "Jack". The Satanic Counterfeit. 1982.
 Morgan, Capt. William. Freemasonry Exposed.
 Morton, Frederic. The Rotschields. 1963.
 Muffins, Eustace. The Federal Reserve Conspiracy. 1971.
 ----- . The Secrets of the Federal Reserve. 1985.
 ----- . The World Order. 1985.
 Norburn, Charles S. Honest Government. 1984.
 ----- . Honest Money. 1983.
 Paris, Edmond. The Secret History of the Jesuits. 1975. Platnick, Kenneth
 V. Great mysteries of History. 12971. Quigley, Carrol. Tradgedy and
 Hope. Rastow, W. W. The Dynamics of Soviet Society. 1954. Relfe, Mary
 Stewart. The New Money System. 1982. Schermerhorn, Richard. A.
 Society and Power. 1961. Schlafly, Phyllis and Chester Ward. The
 Betrayers. 1968. Seamen, L. C. B. From Vienna to Versailles. 1963.
 Simon, William E. A. Time for Truth. 1979. Smoot, Dan, The Invisible
 Government, 1962. Spenser, Keith. The Cult of the All — Seeing Eye.
 Stormer, John A. None Dare Call it Treason. 1964. Sutton, Antony C. and
 Patrick M. Wood. Trilaterals over Washington 1981.
 ----- . Wall Street and the Bolshevik Revolution.
 Teposke, John J., ed. Three American Empires. 1967.
 The Cardinal of Chile. The Mistery of Freemasonry Unvieled. 1957.
 United States. Cong. Congresional Record. 1910—1983.
 Wagner, Martin L., Trans. Freemasonry. 1912.
 Weber, Eugen. Varieties of Fascism. 1964.
 Webster, Nesta and Kurt Kert Kerlen.
 Boche and Bolshevik. 1922.
 ----- . The French Revolution. 1983.
 Wechsberg, Joseph. The Merchant Bankers. 1968.
 Weider, Ben and Danid Hapgood. The Murder of Napoleon. 1984.
 Williams, Lindsey. Syndrome of Control. 1986.
 Williams, Robert H. The Ultimate World Order.
 Winrod, Gerald V. Adam.

Wolfe, Betram D. *Three Who Made a Revolution*. 1959. Yallop, David, A. *In God's Name*. 1984.

Periodicals:

Encyclopaedia Britannica, 1973—1980

Forbes

Historia — French Revue Mensuelle. 1962—1983.

News week

The Gospe! Truth, 1985—1988

The New Yorker.

The Patriot Review, 1983—1988

time

U. S. News and World Report

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Conseiller de Peuple, 1849.
2. Ralph A. Epperson, *The Unseen Hand*, p. 76; and, Des Griffin, *Fourth Reich of the Rich*, pp. 16, 123.
3. Willard Cantelon, *The Day the Dollar Dies*, p. 52.
4. David, A. Yalliop, *In God's Name*, p. 92; A. Ralph A. Epperson, *The Unseen Hand*, p. 62.
5. Frederic Morton, *The Rothschilds*, pp. 52, 53; and, Emry Sheldon, *Billions for the Bankers*, pp. 3, 4, 8, 26.
6. Morton, pp. 48, 52.
7. Morton, p. 50, and Epperson, p. 140.
8. Morton, p. 68.
9. Morton pp. 56, 129, 131, 144.
10. Morton, pp. 187, 188.
11. Morton, p. 188.
12. Epperson, p. 66.
13. Epperson, p. 62.
14. Epperson, p. 65.
15. Epperson, pp. 62, 182.
16. Epperson, pp. 182, 183.
17. Epperson, p. 67.
18. Epperson, p. 68.

19. All subsequent figures have been taken from the Encyclopaedia Britannica, 1973 ed., s. v. "World Wars".
20. The Plain Truth, August 1987.
21. Cherep Spiridovich, The Secret World Government, p. 17.
22. Gill Elliot, Twentieth Century Book of Mortality.
23. Encyclopaedia Britannica, 1973, ed., vol. 22, p. 559.
24. Gerald Winrad, A Human Devil, p. 25.
25. Winrad, p. 32.
26. Nesta Webster, Secret Societies and Subversive Movements, p. 257.
27. Gerald Winrad, Adam Weishaupt, p. 33.
28. Winrad, p. 34.
29. Colonel E. N. Sanctuaru, Are These Things So?; Gerald Winrad, A Human Devil, p. 46.
30. Murl Vance and William Sutton, The New Age Movement and the Illuminati "666".
31. Richard Appignanesi, Marx.
32. Frederic Morton *The Rothschilds*, p. 53.
33. *Morton*, p. 37.
34. *Morton*, p. 95.
35. *Morton*, p. 97.
36. *Morton*, p. 164.

37. *Disraeli Cunningsbay*, pp. 213, 214, 217.
38. *Jessie Mario The Birth of Modern Italy*, p. 62.
39. *Maj. Gen. Cherep Spiridovich The Secret World Government/ The Hidden Hand*, p. 158.
40. *Spiridovich*, pp. 171, 176.
41. *Spiridovich*, p. 183.
42. *Dr. Rigby, Letters to his wife in England*
43. *Nesta Webster, The French Revolution*, p. 8.
44. *Webster*, p. 17.
45. *John Robison, Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Government of Europe.*
46. *Felix Montjoie, Histoire de la Conjuration de Maximilien Robespierre*, pp. 36, 37.
47. *Jules Flammermont, Rapport sur les correspondances des Agents Diplomatiques etrangers en France avant la Revolution conservee dans les archives de Berlin, Dresden, Geneve, Londres, etc.*
48. *Count Cherep-Spiridovich, The Hidden Hand*, pp. 44, 45.
49. *Historic Politique de la Revolution Francaise*, pp. 137, 175.
50. *Pouget de Saint Andre, Les Auteurs de la Revolution Francaise*, p. 73.
51. *Historic Parlimentaire de Buche a Roux*, p. 300.
52. *Count Cherep-Sripidovich*, p. 67.
53. *Felix Montjoie, Conjuration de d'Orleans*, v. I, p. 275.

54. Webster, p. 46.
55. Webster, p. 303.
56. M. Louis Madelin, *Crise de Nerfs*.
57. Anonymous, *L'Histoire des deux Amis de la Liberte*, vol. 2, p. 297.
58. *Monitor*, i, p. 324; *Memoirs de Frenilly*, p. 121.
59. Gustav Bord, *La Conspiration Revolutionaire de 1789*, p. 62.
60. Lally Tollendal, Article on Mounier in *Biographie Michand*.
61. Alexandre de Lameth, *Histoire de VAssemblee Constituante*, i, p. 150.
62. Marie Antoinette used to take a walks in the palace's park every day at a certain hour. On this particular day there was a light rain which made her postpone her walk.
63. *Monitor* XIII, p. 591.
64. Campan *Memoires de Mme de Campan*, p. 294.
65. Webster, p. 187.
66. Morse Stephens, *Revolutionary Europe*, p. 103.
67. M. H. Gaston, *Journal d'un Etudiant pendant la Revolution*, p. 203.
68. Bigot de Saint-Croix points out that the 20th of June was chosen as the anniversary of the flight to Varennes.
69. *Essais de Beaulieu*, III, p. 104; *Deux Amis de la Liberte*, VII, p. 242.
70. Webster, p. 222.

71. Webster, p. 223.
72. Bourienne, *The Memoirs of Bourienne*, vol. I, p. 49.
73. Hua. *Memoirs de Hua*, p. 136.
74. Mouton de la Varenne, *Histoire Particuliere*, p. 230.
75. Varenne, p. 230.
76. Prudhomme, *Crimes de la Revolution*, vol. IV, p. 43.
77. Webster, p. 238.
78. Taine, *La Revolution*, v, p. 259; Hua p. 138.
79. Prudhomme, p. 115; Hua p. 153.
80. Hua, p. 149.
81. Webster, p. 257; Prudhomme, p. 216.
82. Campan, p. 350.
83. Webster, p. 269.
84. Beaulieu, p. 482.
85. Ternaux. p. 325.
86. Prudhomme, v. IV, p. 68.
87. Boalo, *Memoires*, p. 482.
88. Gustav Bard, "Notes by Alexander", *Revue de la revolution*. vol, VIII, p. 175.
89. Barbaroux, *Memoires*, p. 57. See also *Moniteur*, October 26, 1792.

90. Roussel, P. J. A., *Histoire Secrete du Tribunal Revolutionnaire*, p. 42.
91. Roch Marcandier, *Nistoire des Hommes de Proie*.
92. Ronssel, p. 48.
93. Sicard, *Memoirs de l'Abbey Sicard*.
94. Sicard.
95. Salamon, *Memoirs de Monsigneur de Salomon*, p. 122.
96. Granier de Cognac, *Histoire des Girondins*, pp. 372, 377, 389.
97. Ternaux, pp. 525, 527; Granier de Cassagnac, ii, p. 514.
98. According to the witness, Mercondier, in *Histoire des Homme de Paris*. Also see Mercier's *Histoire de Nouveau Paris*, p. 94.
99. Ternaux, p. 309.
100. Moore, *Diary of Dr. More*, vol. II, p. 249.
101. Prudhomme, *Revolution de Paris*, vol. XIV, p. 52.
102. Adolphe Schmidt, *Paris Pendant la Revolution*, p. 21.
103. Edmond Bire, *Journal d'un Bourgeois*, p. 409.
104. Carnot, *Memoirs de Carnot*, p. 293.
105. Webster, p. 377. 106. Essays de Beaulieu, p. 103.
107. *Moore's Journal*, vol. II, p. 427.
108. Wallon, *Le Tribunal Revolutionnaire*, pp. 93, 110, 133, 140.

109. Webster, p. 402.
110. Prudhomme, pp. 49, 50.
111. Prudhomme, p. 335; Buchez and Roux, v. XXXIV, p. 149.
112. The Marquis was a follower of Marat and member of the *Section des Pignes* to which Robespierre belonged.
113. Anarchist Gloom, *La Republique Universelle*; *Monitor*, XIII, p. 660.
114. Buchez and Roux, XXII, p. 164.
115. Prudhomme, p. 203.
116. Montjoie, *Conjuration de l'Orleans*, v. III, p. 286.
117. Dauban, *Paris en 1794*, p. 126.
118. Riouffe, *Memoires de Riouffe*, p. 67.
119. "It does not matter if I die. I enjoyed myself immensely during the Revolution, drank and ate my fill, had many women... Well, now its time to go to sleep!"
120. Webster, p. 447.
121. Rathenau, Walter, an article in *Wiener Presse*, Dec. 24, 1912; *Plain English*, June 11, 1921. After Rathenau exposed the "300" in the *Wiener Presse* article, he suddenly died.
122. Fauquier's Memoirs; Buchez and Roux, XXXIV, p. 234.
123. Riouffe, p. 87; *Letters of Helen Maria Williams*, p. 108.
124. Senart's Testimony p. 307.
125. Retz' Testimony p. 135.

126. Quoted in the testimonies of Wolf and Tavernie.
127. G. Lenotre, *La Guillotine*, p. 18.
128. Webster, p. 468.
129. *Toulangeon*, vol. IV; *Moniteur*, vol. XXI, p. 385.
130. Carrier, *Proces de Carrier, Buchez and Roux*, XXIV, p. 208.
131. Webster, p. 31.
132. *Encyclopedia Britannica*, vol. VII.
133. Robespierre, *Memoirs de Mallet du Pan*, vol. II, p. 60.
134. H. S. Ashbee, *Marat en Angleterre*.
135. Lafayette's Memoirs.
136. Ben Weider and David Hapgood *The Murder of Napoleon*, p. 1452.
137. Count Cherep-Spiridovich *The Secret World Government*, p. 88.
138. Count Cherep-Spiridovich *The Hidden Hand*, p. 97.
139. Count Cherep-Spiridovich, p. 97.
140. Count Cherep-Spiridovich, p. 97.
141. Count Cherep-Spiridovich, p. 98.
142. Weider, p. 27.
143. Weider, p. 31.
144. Weider, p. 208.

145. Weider, p. 209.
146. Gary Allen, *The Rockefeller File*, p. 9.
147. Allen, pp. 38, 39.
148. Meyer Kutz, *Rockefeller Power*, p. 269.
149. Gary Allen, *The Most Powerful Family in America: Rockefeller*, p. 46.
150. Allen, p. 47.
151. Rev. Denis Fahey, *The Rulers of Russia*, pp. 6—12, 27, 28; Des Griffin, *Fourth Reich of the Rich*, pp. 90, 91.
152. Allen, *The Rockefeller File*, p. 119.
153. A. Ralph Epperson, *The Unseen Hand*, p. 100.
154. Eustace Mullins, *The World Order*, p. 45; Epperson, p. 101.
155. Mullins, p. 43.
156. According to the opinion of writers like Eustace Mullins, A. Ralph Epperson, Maj. Gen. Count Cherep Spiridovich, Gary Allen, John Stormer, Des Griffin, Antony Sutton, Patrick Wood and many others, who have thoroughly examined the history of the Bolshevik Revolution.
157. Denis Fahey, *The Rulers of Russia*, p. 6.
158. The Canadians knew that Trotsky was returning to Russia to assist in the destruction of the Russian Empire and to take Russia out of the war against Germany. Epperson, p. 103.
159. Des Griffin, *Fourth Reich of the Rich*, p. 90; Epperson, p. 104.
160. Griffin, p. 90.

161. Griffin, p. 91; Epperson, pp. 110, 111.
162. Epperson, pp. 105, 106.
163. Epperson, p. 105.
164. Sverdlov was the brother of the Central Committee's Chairman.
165. Blumkin and Alexandrovich are the actual murderers of Count Mirbach.
166. William Hoffman, David, p. 20; Epperson, pp. 234, 235.
167. Epperson, p. 325.
168. Epperson, p. 284.
169. Griffin, p. 280.
170. Griffin, p. 280.
171. Griffin, p. 280.
172. Griffin, p. 65; Epperson, p. 94.
173. Des Griffin, Forth Reich of the Rich, p. 116.
174. Gary Allen, "Who They Are", *American Opinion*, p. 69.
175. Ralph Epperson, *The Unseen Hand*, p. 197.
176. Eustace Mullins, *The World Order*, p. 65.
177. Antony C. Sutton and Patrick Wood, *Trilaterals Over Washington*, p. 37.
178. National Socialism came from Prussia. Bismarck was Rothschild's. Hitler's monetary policy was imposed on Germany by

American and British Banks to finance the war. Max Warburg, Rotschild's right hand, remained Hitler's man until 1938.

179. Sutton, p. 64; *Wall Street Journal*, July 25, 1978.

180. Sutton, p. 64; McKelvy of the U. S. Geological Survey.

181. Sutton, pp. 97—99.

182. Sutton, p. 101; Eustace Mullins, *The World Order*, p. 210.

183. Paris Match. February 1987; Pravda, January 1987.

184. Frederic and Pierre Lorrain Lepage *Enquire; Peace and Progress*, Soviet Radio, September 22, 1986; Paris Match, February 1987, p. 22.

185. *Paris Match*, February 1987, pp. 22; *Sunday Express*, November 2, 1987.

186. Paris Match, February 1987, p. 22; Patriot Review, vol. 2, № 9, p. 1.

187. Paris Match, February 1987, p. 22; Patriot Review, vol. 2, № 9, p. 3.

188. Paris Match, February 1987, p. 22.

189. Allison et. al. *WHO Bulletin*, vol. 47, 1972, p. 257—63; Patriot Review, vol. 2, № 9, p. 1.

190. Vol. 47, p. 251.

191. London Times, May 11, 1987, p. 1; Patriot Review, vol. 2, № 9, front page.

192. Helth Freedman News, September 1987; Patriot Review, vol. 2, № 9, p. 1.

- 193. Helth Freedman News, September 1987; Patriot Review, vol. 2, № 9, p. 1.**
- 194. London Times, May 11, 1987, p. 1; Patriot Review, vol. 2, №9, p. 4.**
- 195. Paris Match, February 1987; Helth Freedman News, September 1987.**
- 196. Helth Freedman News, September 1987; Patriot Review, vol 2. № 9.**
- 197. Helth Freedman News, September 1987, Patriot Review, vol. 2, № 9.**
- 198. Helth Freedman News, September 1987; Patriot Review, vol.2, № 9.**
- 199. Plain Truth, March 1988; Helth Freedman News, September 1987.**

Съдържание

Цитати.....	6
Мъдрости.....	8
Въведение.....	11
Първа глава — Банки и банкери.....	18
Втора глава — Войни.....	28
Трета глава — Адам Вайшоп.....	51
Четвърта глава — Ротшилдови.....	59
Пета глава — Френската революция.....	96
Обсадата на Бастилията.....	104
Походът към Версайл.....	110
Нападението на Тюйлери.....	113
Септемврийските кланета.....	125
Царството на терора.....	129
Смъртта на краля.....	130
Якобински клуб.....	149
Робеспьер.....	152
Марат.....	154
Дантон.....	156
Шеста глава — Наполеон Бонапарт.....	158
Седма глава — Династията Рокфелер.....	176
Осма глава — Болшевишката революция.....	187
Девета глава — Билдерберги.....	207
Десета глава — Съвет за чуждестранни връзки.....	212
Единадесета глава — Трилатерална комисия.....	216
Дванадесета глава — СПИН	
Синдром на придобитата имунна недостатъчност.....	230
Заклучение и обръщение.....	236
Използвана литература.....	244
Библиография.....	247